
Bhaktimanjari

भक्तिमञ्जरी

Document Information

Text title : Bhakti Manjari by Sri Rama Varma Kulasekhara Perumal, Maharaja of Trvancore

File name : bhaktimanjarI.itx

Category : major_works

Location : doc_z_misc_major_works

Author : Swati Tirunal Svātītīrūṅḷ, 1813-1846, published 1904

Proofread by : Proofread by PSA Easwaran (dashaka 1-2 initially proofread by DKM Kartha)

Latest update : December 28, 2022

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

March 24, 2024

sanskritdocuments.org

Bhaktimanjari

ભક્તિમંજરી

॥ શ્રીઃ ॥

શ્રીગણેશાય નમઃ ।

સ્વાતિ શ્રીરામવર્મવચ્ચિમહારાજપ્રણીતા ભક્તિમંજરી ।

અથ પ્રથમશતકમ્ ।

આનન્દામૃતસારસન્તતિમયસ્વારાજ્યમૂર્ધાભિષિ-

ક્તાત્મન્નમ્બુજનાભ! તે૧ ચરણયોર્નત્વા મુહુઃ સાદરમ્ ।

એતાવત્ પુનરર્થયે કુરુ કૃપામાપત્સુ સમ્પત્સુ વા

ભૂયાત્ ત્વત્પદપદ્મયોરવિરતં ભક્તિર્મમાચચ્ચલા ॥ ૧.૧ ॥

૧. "તે" ઇતિ તવેત્યસ્થાર્થેડવ્યયમ્ ।

યદિ તુ આત્મન્નિતિ પૃથક્ પદં કૃત્વા

તદર્થઃ પરમાત્મા વિશેષ્યત્વેનાશ્રીયતે,

તદા"નામન્નિતે સમાનાધિકરણે સામાન્યવચનમ્" (૮-૧-૭૩)

ઇતિ વિશેષ્યવાચિપદસ્યામન્નિતાવિદ્યમાનવદ્ભાવપ્રતિષેધાત્

ષષ્ઠયન્તયુષ્મચ્છબ્દસ્યૈવાયમાદેશઃ"તે" ઇતિ ।

૧યામાહુઃ શ્રુતિશેખરાધ્વપથિકાઃ રપારાશરાધા દૃઢે

ત્વત્કારુણ્યરસામિસિદ્ધૃતલતિકામવ્યાજમોદપ્રદાં

કિંચ્ચાશેષસમીહિતાર્થઘટનાનૈપુણ્યયુક્તાં નૃણામ્ ।

તસ્યૈ ન સ્પૃહયેત કો નુ ભુવને પાપાદૃતે શ્રીપતે ! ॥ ૧.૨ ॥

૧. યત્પદેન પૂર્વોક્તા ભક્તિઃ પરામૃશ્યતે ।

૨. પરાશરસ્યેમૌ પારાશરૌ વ્યાસશુકૌ તદાધાઃ

૩. સિદ્ધલતિકા સિદ્ધૌષધિઃ ।

કિંચ્ચ ત્વં ચ કિરીટિને સ્વસુહૃદાં મુખ્યાય યુદ્ધાડ્ગણે

अन्धूनां निधनोत्थपातकभयोद्विग्राय तत्सारथिः ।

श्रेयोमार्गशतेषु शंसासि छि यधामेव मुण्यां दृढं

तत् तामेव मम स्थिरीकुरु जवाटम्भोजनाभाधुना ॥ १.३ ॥

जात्या यास्त्वबला उरे! परमनाम्नातात्मविधारसाः

स्वैरिण्यो रलिताः सतामघडता सङ्गेन यानारतम् ।

गोथो १जरधियाध्यवाप्य ननु यां भक्तिं पदाम्भोरुडे

भावत्ते तुतुषुर्भवेत् कथमियं नो तापडन्त्री नृणाम् ॥ १.४ ॥

१. कामाद्द्वेषाद्भयात् स्नेहाद्यथा भक्त्येश्वरे मनः ।

आवेश्य तदर्थं छित्वा भववस्तद्रति गताः ॥

गोप्यः कामाद्भयात् कंसो द्वेषाच्चैद्याद्यो नृपाः ।

सम्बन्धाद्दृष्टयः स्नेहाद्यर्थं भक्त्या वयं विभोः ॥”

छति श्रीभागवतम् ।

आस्तां तावद्विदं सदा रिपुधियापि त्वां स्मरन्तः भला

भूपाश्चैधुमुष्माश्चरायरजगज्जालैकबन्धुं उरे ! ।

त्वामापुर्बत तादृशो त्वयि उरौ लब्धा छि भक्तिः परा

कं नाज्ञानिनमप्यवामकुशलं कुर्याद्विभो ! मादृशम् ॥ १.५ ॥

लक्ष्मीकान्त ! १गुरुर्गुरुर्गुणानिघेर्यस्थोद्धवस्य ध्रुवं

धर्मिष्ठावलिडारमध्यतरलो यो वा भुधैः कीर्तितः ।

सोऽप्येष त्वयि वीक्ष्य भक्तिमयलां गोपाङ्गनानामगाद्-

विस्मेरत्वमिमां त्वदीयथरणे भक्तिं परां देछि मे ॥ १.६ ॥

१. अडस्पतिः ।

लीलामानुषविग्रडेण भवता सम्प्रेषिता देव ! ये

गोपा छन्त निराङ्गता द्विजवरैरन्नार्थिनो यष्टृभिः ।

भूयस्तद्दृछिणीजनापितमदन् भक्तं य भक्तिं विलो-

१क्यादा मुक्तिमछो तदीयद्यितप्रातोरुलज्जवडाम् ॥ १.७ ॥

१. दत्तवान् तद्दृछिणीजनायेति शेषः ।

प्रह्लादोऽसुरवंशजः शिशुरपि त्वत्पादपङ्केरुडे

भक्तिं प्राप्य जडौ १गुडुक्तमशुभायैवेति जानन्नसौ ।

लेभे नैव रुञ्जं य तातकलितां त्वत्प्रेमपात्रेषु या-

प्यासीद्यत् प्रथमो ममापि दिश तद्भक्तिं परां तादृशीम् ॥ १.८ ॥

गुरुणा असुरार्यायां पित्रा वा उक्तमुपदिष्टम् ।

भाव्ये कामरुन्तुद्वैर्निगदितैर्मातुः सपत्न्या गृह्यद्-

यातो उन्त वनं स नारदमुनेर्लब्धत्वदाराधनः ।

सर्वोत्कृष्टमवाप तद्भ्रुवपदं रथौत्तानपादिर्यया

सा भक्तिस्तव पादयोः किमिव न श्रेयः समापादयेत् ॥ १.९ ॥

१. वयनैः । २. भ्रुवः ।

भास्वद्भ्रुवयोधिपार्विकविधौ वनाभागसूनौ कृतः

शापोऽभून्ननु मोघ एव मुनिना कुष्ठेन दूर्वाससा ।

भूयस्त्वं शरणार्थिनेऽपि मुनये यथायुधोपद्रुता-

यारादाशु रशशंसिथास्य नृपतेरेवेऽसम्प्रीणनम् ॥ १.१० ॥

१. अभ्यरीषनामके राज्ञि । २. शरणात्वेन कथितवान् ।

अयं त्वत्पदपद्मयोरनुदिनं न्यस्तात्मनामात्मनो-

ऽप्युत्कर्षे ननु वाञ्छसि त्वमधिकं यत् सिन्धुकन्यापते ! ।

तत् कारुण्यसुधाम्भुधौ त्वयि परे सत्त्वैकसान्द्रे स्थिरां

भक्तिं भक्तजनप्रियाद्ये वितर श्रीपद्मनाभ ! प्रभो ! ॥ १.११ ॥

सन्त्येवात्र भङ्गनि डैटभरिपो! वत्मान्यडो देडिनां

संसारांनलकीलतापशमने दक्षाणि निस्संशयम् ।

तान्येतानि वसम्भीक्षितान्यपि रयथा भक्तौ तथा तेषु येत्

सौकर्यं सडसा जगत्त्रयपते! तान्येव गृह्णीमडे ॥ १.१२ ॥

१. सम्भीक्षितान्यपि सम्यग्गुरुलघुभावं प्रति पर्यालोचितानि येत्यर्थः ।

२. यथेत्यादिव्याक्यस्य किन्त्वित्यादिर्योऽध्यः सौकर्याभावात्

तानि न गृह्णीम इति तद्वाक्यतात्पर्यम् ।

योगः कर्म तपः समाधिरनिशं गङ्गादितिर्थाटनं

दानं वात्र डरे ! प्रतान्यपि तथा चान्द्रायणादीन्यडो ।

सर्वोत्कृष्टतमान्यपि त्वसुकरत्वं नाम वय्यादरा-

देतेष्वेकश अेकमेकमधुना यावन्मति श्रीपते ! ॥ १.१३ ॥

लक्ष्मीकान्त! मुमुक्षवोऽथ कतिचित् त्वष्टाङ्गयोगाध्वना

त्वामेवात्र भजन्ति वतारमनुचिन्त्यान्तः परं निर्मलम् ।

प्राणान्प्यभियम्य उन्त विषयादाडत्य सर्वेन्द्रिया-

एयुत्किपायाथ रसुषुमणया ननु उषडाधारैस्तथा मारुतम् ॥ १.१४ ॥

१. संसारतारकं प्राणवृत्तं वा । २. नाडीविशेषेण ।

३. नाभिः, हृदयम्, उरः, तालुमूलं, भ्रूमध्यं, मूर्धा इत्येते षडाधाराः ।

मार्गोऽसौ सुतरामनिन्दिततरोऽप्यास्यै तवास्मिन् कलौ

नेता तादृशवर्त्मनि प्रथमतः प्रायो गुरुर्दुर्लभः ।

१लब्धेऽप्येवमनुष्ठितौ छि कुशला न स्युर्नरा यत्ततः

सर्वेषां सुकरत्वमत्र भगवन् ! पश्यामि नो वर्त्मनि ॥ १.१५ ॥

१. अर्थाद्गुराविति विशेष्यस्य लाभः ।

केचित् कर्मणि निष्ठिताः शुभतमे वेदोदिते साधवः

स्वर्गास्यै क्तुभिर्यजन्ति विविधैस्त्वामेव यज्ञेश्वरम् ।

स्वाडाकारसमुज्ज्वलैश्चरुपुरोडाशात्रविश्राणित-

प्राज्याज्यामलविस्सुतृमविकसत्सेन्द्रामरास्याम्भुजैः ॥ १.१६ ॥

लोकोत्कृष्टतमान्यमून्यपि विभो! कर्माण्यमीषां पर-

न्वाचार्यः पुनरृत्विजोऽभिजनता द्रव्यं १तथापेक्षितम् ।

लुप्ते कर्मणि किञ्चिदाशु भविता कर्तुश्च दोषो महां-

स्तस्मात् सर्वजनीनतां न दधते कर्माण्यमूनि ध्रुवम् ॥ १.१७ ॥

१. छंदमाचार्यादिष्व-वेति,

“नपुंसकमनपुंसकेनैकवय्यास्यान्यतरस्याम्” (१-२-६८)

इत्येकशेष अेकवत्त्वं च ।

अेके सद्गुरुभाषिताञ्जनलसद्भिज्ञानदृष्ट्या जगन्-

मिथ्यावृत्तमवेक्ष्य यात्र सडसा सर्वार्थसन्त्यागिनः ।

धन्याः पर्वतगह्वरेषु सततं कालं नयन्तो विभुं

त्वामेवेळ भजन्ति निस्पृहधियो वाय्वम्भुपर्णाशनाः ॥ १.१८ ॥

मायामोहितयेतसामिळ कलौ लक्ष्मीपते! प्राणिनां

नित्यं वित्तकणत्रपुत्रविषयेष्वत्यन्तसक्तात्मनाम् ।

आस्थास्मिन् पथि भो निकाममयुते स्याद्वा न वा कस्यचित्

सर्वेषां न विलोकयामि छि ततः सौकर्यमन्त्राध्यनि ॥ १.१९ ॥

धत्ते यत्स्मृतिरप्यधौघतिमिरे लीलां परां भास्वतो

यामथापि बिभर्ति सादरमुमानाथः स्वयं मौलिना ।
तस्मिन् ज ह्यसुताम्भसील सङ्कटप्यामज्जतां देहिनां
पुण्यं वक्तुमलीश्वरोऽपि बिभ्रयात् किं देव! पर्याप्ताम् ॥ १.२० ॥

कलान्ति निस्तुलितां शरीरमनसोर्देशाटनप्रापितां
क्षुत्तट्तापमपारमन्नसलिलादीनामभावात् क्वचित् ।
सोढुं शक्तिमतेव साध्यममलं पुण्यं तदेतत्ततः
सौकर्यं सकलस्य नैव कलये १कर्मण्यमुष्मिन्नपि ॥ १.२१ ॥

१. तीर्थयात्रारूपे ।

दारिद्र्यात्पञ्चन्यतापततिर्द्विस्तस्वरुपात्प-
त्राभावेन सुदुस्सखेन नितरां विप्राय संसीदते ।
तत्तापोधेदपारतृट्प्रशमनासक्ता अनूनानि ये
दानानि प्रतिपादयन्ति सजलं ते पुण्यवन्तो १दृढम् ॥ १.२२ ॥

१. असंशयम् ।

गोभूवस्त्रछिदरयलस्तिरुगादीनि प्रभो ! भूतले
दातुः पातकभाण्डानि अलुशो दानानि सन्ति ध्रुवम् ।
१आप्येवं धनशालिनैव भुवने साध्यान्वयैतानि यत्
सौकर्यं सकलस्य नैव कलयाम्यत्रापि मार्गे ततः ॥ १.२३ ॥

१. अवेमपि ।

मुख्यन्ते अलु शौरवादिनरकेभ्यो हि ध्रुवं पापिनो-
१अप्यारादास्यरणेन गर्हिततमा यस्योय्यैरथ्युत ! ।
तस्याथो व्रतसञ्चयस्य मडिमा यान्द्रायणाधस्य वै
जयेताम्भुजवासिनीधव ! विभो ! वागोयरः कस्य वा ॥ १.२४ ॥

१. दूरात् षट् य मोयनक्रियायामन्वेति । २. षट् मोयनक्रियायां करणम् ।

अवे सत्यपि मार्गं अेष विमलो मर्त्यैरिडास्मादृशै-
वाशैवालमुपासितुं हि सुलभो नो कर्मणा जतुयित् ।
तस्मान्नो कलयामि विश्वजनतासौकर्यमत्राप्यलो
मार्गे लन्त मलीयसा हि वपुषः षेटेन लभ्ये प्रभो ! ॥ १.२५ ॥

त्वद्भक्तिस्तु तवावतारथरिताधाकार्णनेन स्वयं
प्राप्या षेटेन विनैव विमलज्ञानामृतापादिनी ।

स्थानन्दूरपते! जयत्यल्ल या सैवाचिरात् त्वत्पद-

द्वन्द्वाम्भोरुल्लयोश्चकास्तु लुदये प्रेमार्द्रिता मामके ॥ १.२६ ॥

पूर्वोक्तान्यपि य प्रतादिममडाकर्माण्यडो देडिनां

पापान्येव लुनन्ति नो चिरतरां शौरे! दृढां ववासनाम् ।

त्वद्भक्तिः भलु रतद्वयमीमपि उरत्यानन्दमूर्त्तौ! यत-

स्तस्मात् सैव सदा स्थिरा मम भवत्वित्यर्थना मामिका ॥ १.२७ ॥

१. पापवासनाम् । २. पापं तत्प्रयोजकवासना येत्येतद्वयम् ।

यस्मान्मानससारसान्तरुदिते भक्तिप्रकर्षं नरः

पुण्यैरभ्युत्तु! कोटिजम्बरचितैः कारुण्यलब्धैस्तव ।

आनन्दस्फुटलर्षभाष्पपुण्डी सर्वाधिको जृम्भते

तस्माद्भक्तिरसात् परं सुमधुरं नो वस्तु जानाम्यलम् ॥ १.२८ ॥

सद्यः क्षाणितपापकर्मकुलास्त्वद्भक्तिरूपामृत-

स्रोतश्शीतलघारयानवरतं त्वय्येव रक्ताशयाः ।

१निर्द्वन्द्वो विषयेषु निस्पृहयियो ये साधवः सञ्चर-

न्त्येतान् धन्यतमानवान्मुकुशलान् विश्वेश! मन्यामडे ॥ १.२९ ॥

१. द्वन्द्वं सुभद्रुभादिरूपं, तस्मान्निष्क्रान्ताः

येषामानननिस्सृतं भलु जगत्कर्णामृतं तावकं

नामानन्तपुरेश! सान्द्रसुषुप्तं तापत्रयोन्मूलनम् ।

तैः साकं मम सङ्गमोऽस्त्वविरतं भक्तोत्तमैस्तावकै-

रज्ञानामिड मादृशामपि नृणां सन्मार्गसन्दर्शिभिः ॥ १.३० ॥

त्वय्येवार्पितयेतसः भलु दृढं सर्वात्मना ये जना-

स्त्वद्गाथामृतसिद्धल्लेषजविधूताशेषपापामयाः ।

जात्या वा ननु कर्मण्यथ भुवने ते गर्डिता अप्यडो

नूनं मे गुरवस्त्वमी षति दृढा भूयान्मदीया मतिः ॥ १.३१ ॥

अम्भोदेष्विड यातकावलिरिव प्रोत्सुल्लपद्माकरे

लंसानां निकरो यथा डिमकरे यद्द्वय्यकोरप्रजः ।

माकन्धेषु मधौ यथा पिकततिः पुष्पेषु भृङ्गो यथा

स्वामिन् ! मामकमानसं विहरतां त्वय्येव नित्यं उरे ! ॥ १.३२ ॥

भुञ्जानस्य सरोजनाभ! पिबतः स्नानैषिणः षादतो

निद्रालोरटतो वयस्यनिकरैः सम्भाषमाशस्य वा ।
अध्यासो हृदि मे सदा विलसतु श्रीपद्मनाभात्मको
यो वा वाग्विषयेतरामितसुभं सूते क्षणात् प्राणिनाम् ॥ १.३३ ॥

१. भगवदभिन्नोऽलमिति ज्ञानम् ।

जायन्ते ननु जन्तवोऽत्र बलवो ब्रह्माण्डमाण्डोदरे
श्रुवन्त्यप्युदरैकपोषणरताः स्तोकाभ्यानि ध्रुवम् ।
क्षीयन्ते सलसा पुनर्जनिमृतिप्रोत्तुङ्गामङ्गाकुले
संसाराम्बुनिधौ पतन्ति य भवद्भक्तिफलवाभावतः ॥ १.३४ ॥

कामकोधमुषैस्तिमिङ्गिलकुलैर्घोरैरलं दुस्तर-
स्त्वद्भक्त्यैव भवाम्बुधिः सुगडनः सोऽयं तरीतुं क्षमः ।
सा भक्तिस्तु गुणपदेशजनिताज्जन्त्या विवेकोदयात्
१स स्थान्मानुषजन्मनीश्वर ! यतः श्लाघ्यं रतदेव ध्रुवम् ॥ १.३५ ॥

१. विवेकोदयः । २. मानुषजन्मैव ।

आसाधापि रमेश ! दुर्लभतरं जन्मैतदत्युत्तमं
त्वत्सेवामयभूरिभाग्यसुभटे लब्ध्वा य वंशे जनिम् ।
यो वा उन्त यतेत नैव मनुजः कारुण्यलाभाय ते
धिग्धिजन्म य तस्य कूपकुलरे मग्नस्य यद्भक्त्यशोः ॥ १.३६ ॥

लोके वर्षशतं नृणां परिमितं लक्ष्मीपते! श्रुवितं
तस्यार्धं भगवन् ! निशात्मकतया यात्येव निस्संशयम् ।
शेषार्धं विनियुज्यते धनसुतागारादिडे येन वा
त्वत्पादस्मरणं विनैव भुवने कोऽन्योऽत्र गर्ह्यस्ततः ॥ १.३७ ॥

सन्त्येके भुवनैकनाथ ! विषयासक्ता मनुष्याधमा
ये स्वप्नेऽपि भवत्कथामृतकण्ठास्वादं न जानन्त्यडो ।
प्राप्यापि स्वयमश्रमेण भगवन् ! जन्मान्ववाये वरे
नूनं ह्यात्मजनस्त्वमी मधुरिपो ! सद्भिर्विनिन्द्याय यतः ॥ १.३८ ॥

१. निन्दाया वधपर्यायत्वादात्मघातित्वमभक्तानां युक्तमिति भावः ।

आयुर्नीररुलच्छदोपरिलसत्वानीयलोलं तद-
ध्याधिव्याधिकुलैः सुदुस्सलतरैः प्रायेण दुःखप्रदम् ।
लब्ध्वा त्वां न भजेत यो गतिरडो का स्याद्विडास्थाम्बुधौ

वातोद्धृतविकर्णधारतरणोर्लीलामलं भिन्नतः ॥ १.३९ ॥

मन्यन्ते सुदृढं स्वधर्मं धृति ये डा ङन्त वित्तार्जनं

योषित्सङ्गिजनैश्च सङ्गतिरडो सर्वार्थदात्रीति य ।

पैशुन्यं परपीडनं ननु परा विधैति मर्त्याधमा-

स्तेषां डा गतिरन्ततोऽथ कुधियां नैवावगच्छाम्यडम् ॥ १.४० ॥

वर्तन्ते भुवि १निष्ठयाः सुबहुशो वेदोद्विताः पाप्मनां

घोराणामपि भक्तवत्सल ! डरे ! गङ्गावगाडादिकाः ।

लब्ध्वा मानुषजन्म सर्वसुभदं यो वा न संसेवते

पादाम्भोजयुगं त्वदीयममलं रडा वास्य वै निष्ठृतिः ॥ १.४१ ॥

१. प्रायश्चित्तानि । २. त्वदसेवापातकस्य प्रायश्चित्तं नास्तीति भावः ।

दैत्यारे! भवदीयमन्दिरवरोपान्ते वसन्तोऽप्यडो

डेयिज्जातुयिदालये तव पदन्यासं य१ नो कुर्वते ।

अन्तः श्रीडरिपादपद्मयुगलं नो ध्यायतां ज्ञानिनां

डि देवालययात्रयेति वयसा सम्मोडयन्तो जडान् ॥ १.४२ ॥

१. अथमवधारणे ।

गाथायाः श्रवणे तवेड कुडयिद्धन्यैः प्रसङ्गे जनै-

स्त्वल्लीलामकरन्दपानविषये मत्तद्धिरेङ्गायितैः ।

सधः डेयन लौडिकोड्ढिकथनान्येवारभन्ते जना

मूडा ङन्त कुतूडलेन मडता सार्धं स्वतुल्यैः षवैः ॥ १.४३ ॥

गायन्तं भवदीयदिव्यचरितान्युच्चैर्विलज्जं तथा

नृत्यन्तं गलिताश्रुगद्गदगिरे भक्तोत्तमं तावडम् ।

लोडे ङन्त डसन्ति डेयन षलाः सधो ङ्रुवन्तो मिथः

प्रोम्भत्तं त्ववलोडयैनमवशं निर्लज्जमित्यञ्जसा ॥ १.४४ ॥

यो नामानि जपत्यनन्त ! भवतोऽसौ जल्पडो गण्यते

यो मौनी तव पादयिन्तनरतः सोऽयं जडात्मेति य ।

मूर्खैर्धन्त्रं तदीश! शिन्नमवनौ घोराभवैः पीडिता

अध्यस्यन्ति डि तिक्रतां सुमधुरेष्वप्युच्चैर्वस्तुषु ॥ १.४५ ॥

दृष्टे तावडपादपद्मयुगलासङ्गे विरङ्गे जने

सर्वैः पूज्यतमे जना डि कतिशिपत्तद्धेलनं कुर्वते ।

दौष्टयोपार्जितवित्तसम्भवमदस्तब्धाशयानां पुरः

कुर्वन्त्यञ्जलिमादरेण य पुनर्डा उन्त भोडान्धता ॥ १.४६ ॥

१. तस्य डेलनमनादरम् ।

लोके कर्मसु निर्मलेष्वलमनुष्ठेयं छि मौनप्रतं

त्वन्नामाक्षरकीर्तनैकविषये कुर्वन्ति १नाम ध्रुवम् ।

चित्ते रथोपरतिं समस्तविषयात् प्रायां विडायाम्निमां

त्वत्पादस्मरणद्रमावर! वडन्त्येके मनुष्याधमाः ॥ १.४७ ॥

१. नामेति प्राकाश्ये । २. निवृत्तिम् ।

सर्वज्ञोऽस्मि मडत्तमे ननु कुले जातोऽस्मि तुल्यो मया

डो वास्मिन् १जगतीति डेव! कुधियः डेचिन्मडान्धाशयाः ।

वित्तस्यैव छि विपसया डडुविधैर्यज्ञैर्यजन्तो मुधा

त्वां विस्मृत्य पतन्ति डन्त विवशा अन्धे तमस्थायिविले ॥ १.४८ ॥

१. मन्धमाना छति शेषः ।

अत्युत्कृष्टकुलोड्भवोऽस्तु नितरां १विज्ञातषड्दर्शनो

विश्रैर्मान्धतमे स्थितोऽस्तु मडति स्थाने य डिं तावता ।

यस्थान्तः समुडेति नैव डगवन्! डक्तिस्त्वधि श्रीपते!

पूर्वोक्तोऽस्य गुणप्रजः डलु वृथा यड्द्रुतं डस्मनि ॥ १.४९ ॥

१. विज्ञातानि षड्दर्शनानि

न्धायवैशेषिकसाड्भ्ययोगमीमांसावेडान्तात्मकानि येन सः ।

शास्त्राड्याससमार्जितः सुविमलो डोडोडयो डेडिडिः

डर्माण्वायरितान्धपीड डुवने १यत्साधनान्धेव छि ।

तामप्राप्य रमेश ! डक्तिमडलां तेष्वेव रज्यन्ति ये

नूनं यान्ति सड्क्षतामडड ते व्यर्थे तुषाघातिडिः ॥ १.५० ॥

१. डोडोडयः डर्माणि य यस्था डक्तेः साधनान्धेव डवन्ति,

न तु स्वातन्त्र्येण पुरुषार्थ साधयितुं क्षमाणि डवन्तीति तात्यर्थम् ।

अड्भोजाक्ष ! नरस्य यस्य पिडतः डर्णो जगन्मड्गलं

त्वड्द्राथामृतमत्र नैव डुवने ती गर्ततुल्यौ ध्रुवम् ।

जिह्वा यस्य य नो जपत्यविरतं रड्याणि नामानि ते

मण्डूक्येव छि सा वृथा प्रलपति प्रामौ परं प्रावृषः ॥ १.५१ ॥

मौलिर्यस्य य पादपद्मयुगले कुर्यात् प्रणामं न ते
लक्ष्मीकोमलपाण्डियुग्ममृदिते निर्व्याजलक्ष्मिण्युगलम् ।

उन्नम्रधुतिरत्नदीप्रमकुटेनाप्यञ्चितं तं वृथा
भारं तावद्वैमि नूनमवनेः श्रीपद्मनाभ ! प्रभो ! ॥ १.५२ ॥

सन्तमोत्तमडेमकङ्कणवरेणालङ्कृतावप्यडो
यौ आढू जलजाक्ष ! नैव कुरुतः प्रेमशा सपर्या तव ।

तौ मन्थे विपिने भयानकतमैः शार्दूलमुष्यैर्भृगै-
र्जुष्टे रिक्तजने समुच्छ्रिततरौः शाब्जोपमावित्यडम् ॥ १.५३ ॥

नेत्रे यस्य न पश्यतः सकुतुकं दिव्यानि रूपाणि ते
विश्वानन्दकराणि दानवशिपो ! १पिञ्छायिते ते ध्रुवम् ।

पादौ यस्य य मन्दिरं न भजतः शौरै ! मुहुस्तावकं
नूनं छन्त मडीरुडां वनभुवां तौ जन्मभाजौ हरे ! ॥ १.५४ ॥

१. वर्डस्थितनेत्रकवन्निष्कले धत्यर्थः

यत्सङ्गात् समवाप जह्नुतनया सर्वाधिविध्वंसने
वेदग्ध्यं मुनिमानसाञ्जनिलये ये राजडंसायिते ।

सम्पर्कान्नु १ तयोस्त्वदीयपदयोः स्कीतं तुलस्याः परं
सौरभ्यं न छि वेद योऽत्र मनुजो रञ्जुवन्मृतोऽसौ दृढम् ॥ १.५५ ॥

१. नुशब्द उत्प्रेक्षायां अञ्जाधिवासितपदसम्पर्कौ छि तुलस्याः
सौरभसमृद्धौ छेतुः सम्भाव्यते ।

२. अनेन व्यर्थघ्राणोन्द्रियत्वं प्रतिपाद्यते ।

स्थानन्दूरपुरेश ! साधु कलितैस्त्वन्नामधेयाक्षरै-
र्विशेषां श्रवणद्वयीपुटसुधाधाराभिषेकप्रदैः ।

नो वा विक्रियते मुपं न कुतुकं नानन्दभाष्यो दृशोः
सर्वाङ्गे पुलकं य यस्य न मनस्तस्याश्मत्तुल्यं ध्रुवम् ॥ १.५६ ॥

रम्यापि ध्वनिमण्डितापि यमकप्रासोज्ज्वलापि प्रभो !
प्रौढार्थाभिनवधगद्यगणायुक्तयान्वितापि ध्रुवम् ।

श्रीजने ! यद्वि साछिती तव गुणालापैरलं वर्जिता
धिक् तं मोघतमां वृथाप्रलपितप्रायामिडाधोक्षज ! ॥ १.५७ ॥

निर्दोषेषु सतां मतेन विधिना सम्यक्तयानुष्ठितं

वैकल्यं च विना विरोधकृलदं मन्त्रस्य तन्त्रस्य वा ।

अन्यूनोत्तमदक्षिणं यं सुमहत् कर्मापि नो येदलो

लक्ष्मीनाथ! भवत्परं विह्वलतामेवाप्नुयात्तद्दुष्टवम् ॥ १.५८ ॥

देशे यत्र वसन्ति नैव भगवंस्त्वत्पादभक्ता जना

यत्रालो न गृहे गृहे सकुतुङ्कं प्रस्तूयते ते कथा ।

कल्यन्ते न च यत्र तावकमुदं सर्वोत्तमाश्चोत्सवा

देशोऽयं त्रिदिवोपमोऽपि सलसा त्याज्यो नरैः साधुभिः ॥ १.५९ ॥

यस्मिन्नीश ! दिने क्षणार्धमपि वा नास्वाद्यते सादरं

त्वद्राथाभयनिर्भरामृतञ्जरी संसारतापापला ।

तन्मन्ये बत दुर्दिनं भुवि नृणां भोगीन्द्रशायिन् ! मुधा

मेघच्छन्नदिनस्य दुर्दिनमिति ध्यातिर्भुधैः कल्पिता ॥ १.६० ॥

अन्नं स्वाद्रपि षड्रसोज्ज्वलतरैः पीयूषसंस्पर्धिम्भि-

र्युक्तं वाप्युपदंशकैश्च विविधैः श्रद्धावितीर्णं च वा ।

भक्त्या येत् तदनर्पितं छि भवते निश्शेषविश्वात्मने

याडालालयकूपतोयवदपि१ त्याज्यं बुभुक्षान्वितैः ॥ १.६१ ॥

१. अपिर्भिन्नकमः बुभुक्षान्वितैरपीति योज्यम् ।

लोकान् १वानुपपीड्य लन्त विवशान् न्यायेन यैवार्जितं

पात्रापात्रविवेकसंयुततया रटेदीयमानं च वा ।

द्रव्यं स्याद्यदि नार्पितं ननु यथाशक्तील तुल्यं मुदा

नूनं तत्तु कपालसंस्थजलवत् त्याज्यं परं साधुभिः ॥ १.६२ ॥

१. अपीडयित्वा ।

२. अतिशयेन दीयमानम् ।

सम्बुल्लोत्पलपद्मगर्भविलसत्किञ्जल्कसंवासितं

संयुक्तं १त्रिगुणात्मकेन सलिलेनाध्वन्यप्रेदावलम् ।

रभ्यं यापि सरः स्वपादरजसा विश्वं पुनानैर्न ये-

ज्जुष्टं भागवतैस्तु स्वायससरःप्रायं विदुस्तद्बुधाः ॥ १.६३ ॥

१. शैत्यलघुत्वमाधुर्यरूपगुणत्रयवतेत्यर्थः ।

२. क्षुद्रसारतुल्यमित्यर्थः ।

तन्त्री नादविमिश्रितं लययुतं तारस्वनात्युज्ज्वलं

श्रोत्रानन्दकरं यश्छिष्युभिरलं १ग्रामत्रयेऽपि स्वरैः ।

गीतं तावकनामनिर्भरसुधाशुष्टं न येत्तत्पुन-

स्वर्यर्थं व्यर्थमरण्यरोदनमिव प्रायो रमावल्लभ ! ॥ १.६४ ॥

१. ग्रामाणां स्वरसन्धोडानां त्रये “षड्जग्रामो भवेदाद्यौ मध्यमग्राम

येव य । गान्धारग्रामे षट्येतद्ग्रामत्रयमुदाहृतम् ॥ ”

धृत्युक्तंरूपे । २. उद्वेगाद्भक्तिः ।

दाता याश्चितवत्सलश्च सद्यः सत्यक्षमामिडितो

ज्ञाता धीरगुणो जितेन्द्रियगणो गम्भीरयेतास्तथा ।

त्राता याप्यनुशुविनोऽथ निष्पिलादापत्समूडात् प्रभुः

पाता त्वय्यरितामृतस्य न यदि त्याज्यो दृढं सज्जनैः ॥ १.६५ ॥

दानाम्भस्त्रवसिक्तगाण्डविलसन्मातङ्गषण्डं पुन-

र्व्यावल्गात्पवमानवेगतुरगान् सौधांस्तथाभ्रङ्गुषान् ।

बिभ्राणोऽप्यथ सम्पदं यत्पुनः सङ्ख्यातिगां मानव-

स्त्वद्भक्त्या रक्षितो यदीड स दृढं गळ्याऽतिनिःस्वादपि ॥ १.६६ ॥

स्थानन्दूरपते! १व्ययेन मडता तन्तन्यमाना भृशं

वादित्रारवगीतनर्तनमुष्पैरानन्दसन्धायिनः

विश्वोत्कृष्टमडोत्सवा अपि कृतास्त्वत्प्रीतये नो यदि

भ्राजन्ते न छि यन्दित्रकेव वितता शून्ये मडाकानने ॥ १.६७ ॥

१. धनत्यागेन ।

सर्वज्ञस्य गुरोरपीड वयनं त्वद्भक्तिलाभाय नो

उेतुः स्याद्यदि उयेमेव तृणवत्तत्सारमध्यञ्जसा ।

भालेनापि यदुक्तमेतद्विड येत्त्वद्भक्ततासाधकं

तद्वेदोदितवद्रमेश ! समुपादेयं मुहुः श्रद्धया ॥ १.६८ ॥

नैवेयं जननी न यैष जनको न स्याद्ययं सद्गुरु-

नैतन्मित्रमिदं न शास्त्रममलं न स्याद्ययं यत्प्रभुः ।

१या संसारमडाम्बुराशितरणस्योपायभूतां उरे !

भक्तिं प्रापयितुं त्वथीड बिभ्रयात्रैवेश ! रनिष्पातताम् ॥ १.६९ ॥

१. यत्पदस्य यथायोगं लिङ्गविपरिणामो बोध्या । २. कुशलताम् ।

१ उत्पत्तिप्रमुष्णा मुकुन्द ! रसदृशाः षड्भावभेदा नृणां
 स्थास्नूनामिडं भूखंडां भगमृगादीनामपि प्राणिनाम् ।
 भक्त्यैव ध्रुवमेकयात्र पुरुषस्तेभ्यो उपरीयान् स्मृत-
 स्तस्याः प्राप्तिमृते स्थितस्य पुरुषस्यैषां च भेदो हि कः ॥ १.७० ॥

१. उत्पत्तिसत्तावृद्धिपरिणामापक्षयनाशाः । २. साधारणाः ।
 ३. अतिशयेन उरुर्भूतान् ।

वाया किं भडुनात्र यद्येवतौ दत्तं तथेष्टं लुप्तं
 कर्मानुष्ठितमुत्तमं सुमलता क्लेशेन तप्तं तपः ।
 तत्तत् त्वन्निरतेन उन्त मनसा नो येद्विडानुष्ठितं
 श्रीजने ! समवाप्नुयाद्विडुलतामेवेति निस्संशयम् ॥ १.७१ ॥

तस्मान्नमनन्तपुण्यनिवर्तित्तमं मानवं
 प्राप्तेनेह शरीरिणाव्यविषयानासक्तचित्तं भृशम् ।
 साध्या यत्त्वयि भक्तिरेव सततं सर्वात्मना सर्वथा
 तत्तामेव दिश त्वदेकशरणास्याम्भोजनाभाध मे ॥ १.७२ ॥

१. धर्म साधनक्रियाविशेषणम् ।

सा भक्तिर्यदि पद्मनाभ ! पदयोः शौरै ! तवासादिता
 सद्यस्तद्भ्रशगो भवान् स्ववशगब्रह्माण्डमाण्डोऽप्यहो ।
 अन्तःप्रोद्येपारदिव्यकरुणापूरौ हि तेषां नृणां
 किं किं वाञ्छितमाशु न प्रदिशति स्वीयाङ्घ्रिसंसेविनाम् ॥ १.७३ ॥

लोके द्रुसालशीतवाततपनक्लेशांस्तृण्णीकृत्य ते
 कारुण्यामृतलिप्सयैव चरतोः पूर्वं किलोत्रं तपः ।
 भक्तिं वीक्ष्य हरे ! प्रसन्नहृदयो षयदेवकीरशूरयोः
 पुत्रत्वं गतवान् स्वयं त्रिजगतां कर्तुश्च कर्ता भवान् ॥ १.७४ ॥

१. यस्मादित्यर्थः तस्मादिति च पूर्वपद्ये गम्यम् । २. शूरेति वसुदेवपरम् ।

अङ्गे त्वामधिरोप्य मूर्ध्नि च समाघ्रायाभ्युतानुक्षणं
 स्वाङ्गुल्यग्रतलेन उन्त शिबुडे १तौ स्पृष्टवन्तौ यदा ।
 तावत्कौमणस्युक्तयुग्मविगलद्रोक्षीरभिन्द्रन्वितं
 दृष्ट्वा ते उसितं भृशं जलुषतुः कोऽन्यो हि धन्यस्ततः ॥ ७५ ॥

१. देवकीवसुदेवौ । २. देवकीवसुदेवाभ्याम् ।

मध्येवार्पितदृष्टिरेष पृथुको मन्द उसत्यादरा-

दित्येवं सविवादयोः डिल मिथः पित्रोस्तवानुक्षणम् ।

भाग्यं वर्णयितुं अतोद्यमकृतां लोके कवीनामति-

प्रौढानामपि पद्मनाभ ! शिथिलायन्ते न केषां गिरः ॥ १.७६ ॥

लालास्यन्दिभुभारविन्दविगलद्व्यक्ततरं भाषितं

पायम्पायमतीव कर्णयुगलेनाम्बेति तातेति ते ।

रोमाञ्चोदयलर्षभाष्यसङ्घितप्रस्ताभ्यामवामो ङि यः

रस्वानन्दस्तमिडाप्रुयात् किमु नरो लोकाधिपत्येऽपि वा ॥ १.७७ ॥

१. पितृभ्याम् । २. आत्मानन्दः ।

शौरै ! प्राक्तन अवे जन्मनि दृढं त्वत्पादसंसेवया

सम्प्राप्तत्वदुपान्तसेवनमडाभाग्योदयानां हरे ! ।

गोपीनां य १ तथा निकाममकरोः कं कं प्रसादं न वा

लोके यत्सुमलीयसापि तपसा उन्तानवाप्यं जनैः ॥ १.७८ ॥

१. यथा पित्रोस्तथा ।

नृत्यन् पल्लवकोमलेन चरणेनासां पुरो मञ्जुलं

गायन् वेणुरवेण किञ्च नवनीताभ्यै तदङ्गे लगन् ।

तद्गेलस्थितशिक्यसंस्थितपयश्चौर्येषु तासां पुनः

श्रुत्वा कोपयथांसि मोदमगमः स्तोत्रे यथा १सात्वताम् ॥ १.७९ ॥

१. भागवतानाम् ।

कालिन्दीपुलिने रमेश! दिवसम्मन्यास्वडो यामिनी-

ष्वेकैकत्र तुषारदीधितिरुया ताभिः प्रवृत्तो मुदा ।

कर्तुं रासरतोत्सवं परमदाः कं कं प्रमोदं न वा

१तासां यस्तु बभूव केशव! सुरर्षाणामपीर्ष्यास्पदम् ॥ १.८० ॥

१. सम्बन्धसामान्ये पष्ठी । ताभ्य इत्यर्थः ।

१तैस्मादेव मुहुर्मुहुः सविनयं कारुण्यवारात्रिधिं

त्वां सर्वज्ञमपीड मन्दधिषणः सोऽलं त्वद्रेकाश्रयः ।

याये त्वत्पदभक्तिमेव सततं सर्वार्थदां सस्मृदं

तत्रामौ न विलम्बलेशमपि डा सोढुं समर्थोऽस्म्यहम् ॥ १.८१ ॥

१. भक्तोर्मडाङ्गलत्वादेव ।

સા ભક્તિશ્ચ મતા દ્વિધા બુધજનૈસ્ત્વત્ત્વસન્દર્શિભિ-

સ્તત્રૈકા તુ સકામભક્તિરપરા નિષ્કામભક્તિઃ સ્મૃતા ।

ત્રૈલોક્યેશ! તયોર્વૃણો પરમહં નિષ્કામભક્તિં દૃઢં

તચ્છૈષ્ઠ્યાવગમેન હેતુભિરિતઃ સંવક્ષ્યમાણૈઃ પરમ્ ॥ ૧.૮૨ ॥

સેવાં પ્રાપ્ય તવાઙ્ગિપદ્મજયુગસ્થૈકે જનાઃ સસ્પૃહં

યાચન્તે ભુવિ ૧કામિતં રહલહલ ક્ષુદ્રં સુખાભાસદમ્ ।

લબ્ધ્વા કલ્પતરું સમસ્તફલદં મર્ત્યો યથા યાચતે

સ્તોકં વસ્તુ દરિદ્રભોગ્યમવમં ભાગ્યેન હીનો ભૃશમ્ ॥ ૧.૮૩ ॥

૧. અભીષ્ટવસ્તુ । ૨. હલહલેતિ રલયોરભેદાત્ કષ્ટે દ્વિરુક્તિર્દરશબ્દસ્ય,

યથા “શિવ શિવ” ઇતિ શિવશબ્દસ્ય ।

સ્મર્યતે ચ કષ્ટાશ્ચર્યાદૌભગવત્નામ ।

તથા ચ પાદ્મપુરાણં “આશ્ચર્યેઽપિ ભયે શોકે ક્ષુધિતે નામ વા મમ ।

વ્યાજેન વા સ્મરેદેઽસ્તુ મમ સાયુજ્યમાપ્નુયાત્” ઇતિ એતત્કવિનાન્યત્રાપ્યયં

શબ્દઃ પ્રયુક્તઃ, યથા “હરસિ મુધા કિમુ હલહલ કાલમ્” ઇતિ ।

પાદામ્ભોજયુગં સ્વકીયમનિશં સર્વાત્મનાભ્યર્ચતાં

મર્ત્યાનાં સકલાર્થદં દૃઢમમી ત્વામર્થયન્તે તુ યત્ ।

ભોગાન્ ક્ષુદ્રતમાન્ જગત્ત્રયપતે! નૈતદ્વિચિત્રં ઘટો

ગૃહ્ણાતિ ધ્રુવમલ્પમેવ સલિલં પૂર્ણેઽપિ રત્નાકરે ॥ ૧.૮૪ ॥

રાષ્ટ્રે હસ્તગતે ધનેઽપિ વિપુલે ભોગેષુ ચાન્યેષુ વા

ત્વત્સેવાભવસામ્મદસ્ય કણમવપ્યદ્ધા ન વિન્દેત યત્ ।

મર્ત્યો હન્ત વરીયસી નનુ તતો નિષ્કામરૂપૈવ તે

ભક્તિઃ સૈવ મમોરદયત્વવિરતં લક્ષીપતે! ચેતસિ ॥ ૧.૮૫ ॥

૧. સત્યમ્ ।

૨. અનુદાત્ત્વલક્ષણામાત્મનેપદમનિત્યમિતિ પરસ્મૈપદસાધુતા ।

ઇટકિટકટી ગતાવિત્યત્ર પ્રશ્નિષ્ટસ્યેધાતોર્વા રૂપમ્ ।

તત્રાપીશ! પરં ત્રિમૂર્તિષુ તવૈવાઙ્ગિદ્વિદ્યારાધનં

સર્વોત્કૃષ્ટમિતિ સ્મ વેદિતુમલં સન્તિ પ્રમાણાન્યહો ।

લક્ષ્મીનાથ! બહૂનિ વેદવચસાં સારાત્મકેષુ પ્રભો !

શ્રીમદ્ભાગવતાદિષુ પ્રતિપદં દૃશ્યાનિ નિસ્સંશયમ્ ॥ ૧.૮૬ ॥

भक्ताधीन ! पुराणसङ्ग्रह इति ज्ञाते हि सर्वोत्तमे

ग्रन्थे सर्वपुराणसन्ततिव्यसारात्मके सादरम् ।

नूनं त्वन्महिमैव कैटभरिपो! निस्संशयं वार्थते

तव्यासीदधि नः प्रमाणममलं त्वन्भुभ्यतावेदने ॥ १.८७ ॥

स्यानन्दूरपुराधिनाथ! भगवन् ! यन्मन्त्रशास्त्रस्य या-

ध्यादौ नीलतनोस्त्रिमूर्त्यधिकता १प्रोक्ता तवैव स्फुटम् ।

शौरै ! रतैन्निजगाढ किञ्च उसङ्कुलं त्वामेव नान्यं यत-

स्तस्मात् त्वत्पदभक्तिरेव सकलश्रेयः प्रदेति ध्रुवम् ॥ १.८८ ॥

१. “अनन्तभोगे विमले कृपायुतविराजिते शयितं शार्ङ्गिणं

शर्वशौरिपद्मभुवस्तदा तुष्टुवुर्दृष्टमनसो विष्टरश्रवसं

विभुं सूक्तिभिः स्तुतिभिः प्रीतः स्वमूर्तिं स व्यदर्शयत् ॥

नीलोत्पलदलप्रभ्यां नीलकुञ्चितमूर्धजाम् ।”

धत्यादिप्रपञ्चसारवचनैः प्रकटितेत्यर्थः ।

२. मन्त्रशास्त्रम् । ३. पूर्णम् ।

स्वामिन् ! वर्जितपक्षपातकणिकाः १श्रीशङ्करस्वामिन-

स्तवामेवाभ्युत्तमामनन्ति सकलेष्वाद्यं जगत्कारणम् ।

त्वन्निष्ठोरुसलस्रनामविलसद्द्व्याभ्यास्वरूपं पुन-

श्चङ्कुस्तज्जयमङ्गलाभिधमलो ग्रन्थं य ते तुष्टये ॥ १.८९ ॥

१. श्रीशङ्करभगवत्पादाः ।

अेकैकं विभुध्रजं त्वदितरानाराध्य शौरै! नरा

अेकैकं समवाप्नुयुर्ननु वरं गोविन्द ! नातोऽधिकम् ।

भक्तानां सकलेष्टे त्वयि परानन्दैकमूर्त्तौ स्थिते

तानेवेह भजन्ति केचिदथ तत्तेषां न किं मन्ता ॥ १.९० ॥

तस्माद्यत्तव सेवयैव मनुजस्तापत्रयादूरतो

मुक्तः सर्वसुभं श्रमेण रक्षितो १भुङ्क्तेऽन्यथा दुर्लभम् ।

तन्मे त्वत्पदभक्तिरेव सलसा भूयादिति श्रीपते !

याये त्वामरविन्दनाभ! जगति स्वादीयसी सा हि मे ॥ १.९१ ॥

१. अन्यथा दुर्लभं त्वत्सेवाविरले दुष्प्रापम् ।

भक्ताश्च त्रिविधाः स्मृतास्तव पदद्वन्द्वैकरजताशया

लोकेषूत्तममध्यमाधमगुणैर्युक्ता भताधोक्षज !
 तेषां भेदमलं त्वदीयकृपया किञ्चिद्भ्रामि प्रभो !
 श्रीमद्भागवतेऽनुष्टम्भधुना स्कन्धे किलैकादशे ॥ १.८२ ॥
 सर्वेष्वत्र यरायरेषु भगवन् ! भूतेषु पश्येत् सुधी-
 स्त्वद्भावं भुवनेऽम्बुजाक्ष ! रक्षितो यो भेददृष्ट्या पुमान् ।
 सर्वाणि त्वयि यश्च देव ! क्लयेद्भूतानि विश्वात्मके
 सान्द्रानन्दसुधाम्बुधौ मुररिपो ! भक्तोत्तमोऽसौ स्मृतः ॥ १.८३ ॥
 एते तं समनुश्रितेष्वथ जडेष्वद्वा द्विषत्सु कमाद्-
 भक्तिं वसौलृढभावमङ्ग ! करुणां कुर्यादुपेक्षां य यः ।
 रभावेनाय्युत ! तारतम्यसहितेनाम्भोजनाभ ! प्रभो !
 उपूर्वाङ्गेष्वथ तेषु तेष्वयमहो भक्तः स्मृतो मध्यमः ॥ १.८४ ॥
 १. सौहार्दभावनाम् । २. भावनया । ३. एशादिषु ।
 श्रित्ताम्भोरुलसम्भूतप्रतिनवप्रेमोदयेनादरात्
 त्वद्रूपार्थनमेव यो भुवि पुमान् श्रद्धालुरत्रेऽहते ।
 त्वद्भक्तोषु तथेतरेषु रक्षितो मैत्र्या निकामं भुधैः
 सोऽयं विश्वजगन्निवास ! भगवन् ! भक्तः स्मृतः प्राकृतः ॥ १.८५ ॥
 तासु त्वं वितराशु कैटभरिपो ! सर्वोत्तमामेव मे
 भक्तिं काममवलम्भमेत्यतिदुराधर्षाभिमानापडाम् ।
 कारुण्यामृतधारया निजपदानम्रावनोद्युक्तया
 स्वामिन् ! द्रुस्तमोऽवाराधिभ्रमडावर्ते परिभ्राम्यते ॥ १.८६ ॥
 १. अलम्भमेत्याकारस्यातिदुर्धर्षाभिमानस्य नाशिकाम् ।
 शौरि ! स्यादधिकारिता मम कथं भक्तेरिडास्याः १परं
 प्राप्यायाः पुरुपुण्यराशिभिरिति प्राप्नोमि नो रकुण्ठताम् ।
 लोके यत्र हि दुर्लभं किमपि सम्प्राप्ते त्वदीये पुनः
 कारुण्ये उभविनामधोक्षज ! समस्ताभीष्टसन्दायके ॥ १.८७ ॥
 १. केवलं एतं पुरुपुण्यराशिभिरित्यनेनान्वेति । २. भग्नोत्साहताम् ।
 ३. संसारिणाम् ।
 १वायाटो भवति क्षणेन मनुजो मृकोऽपि यद्वैभवात्
 मूर्धः पण्डिततामुपैति सलसा पङ्गुर्गती पाटवम् ।

भिक्षाशी य कुबेरतां मुरशिपो! लोके दरिद्रः पुमां-

स्तत्तादृक्करुणारसे तव पुनर्लब्धेऽत्र किं दुर्लभम् ॥ १.८८ ॥

१. अङ्गुभाषी ।

आरुढे दिननायके सति तमस्तिष्ठेन्नृप पूर्वायत्नं

मेघे वर्षति निर्भरं न विरमेत् किं यातकानां तृषा ।

रोगाः किं प्रशमं न यान्ति सडसा लब्धे हि दिव्यौषधे

प्राप्ते त्वत्करुणारसे डिमु लयं नो यान्ति सर्वापिदः ॥ १.८९ ॥

१. तिष्ठेन्नृप न तिष्ठेदित्यर्थः ।

अन्तर्यामितया समस्तजगतां ते प्रेरकस्याधुना

किं वाच्यं अङ्गु देव ! मन्दमतिना भोगीन्द्रशायिन् ! मया ।

कारुण्यामृतवारिराशिलडरीसम्प्लाविताङ्घ्रिद्धया-

भोजनमसमस्तलोक ! कुरु मां १त्वद्भक्तिपूर्वान्तरम् ॥ १.१०० ॥

१. त्वद्भक्तिपूर्वं आन्तरं मनो यस्य तम् ।

एति स्वातिश्रीरामवर्मवज्जिमहाराजविरचितायां

भक्तिमञ्जर्यां प्रथमशतकम् ।

अथ द्वितीयशतकम् ।

श्रावं श्रावं परमकरुणायैभवं तावकीनं

भक्तेष्वद्वा प्रकटितमये उन्त सङ्ख्यातिगेषु ।

१७६ान्तातिप्रयुरपुलकं पद्मनाभाधुना मे

येतो मज्जत्यतुलिततमे सान्द्रमोदाम्बुराशौ ॥ २.१ ॥

१. एतं श्रवणक्षियाया विशेषणं मज्जनक्षियाया वा ।

सर्वेष्वस्मिन्नजित ! भुवने वस्तुषु स्तोत्रभावं

प्राप्तेष्वंछोदलन! करुणापेक्षया ते मुरारे! ।

वक्ष्ये साम्यं सुदृढमवनौ केन वा माधवास्था

१निश्शेषार्तिप्रसरवनदावच्छटाकालिकायाः ॥ २.२ ॥

१. निश्शेषार्तिप्रसरस्थैव वनदावच्छटायाः कालिका मेघमाला तस्याः ।

ध्यातुं १वा त्वन्निरुपमकृपापूरपीयूषसिन्धु-

પ્રૌઢસ્રોતોગતિમહલ યન્નૈવ શક્તં મનો મે ।
લક્ષ્મીજાને! તવ ગુરુકૃપાભારમીશાધ વોઢું
સામર્થ્યં સ્યાદયિ કથમણોરસ્ય મે રમાનસસ્ય ॥ ૨.૩ ॥

૧. અપ્યર્થે વાશબ્દઃ । ૨. પુનર્મનસો નામગ્રહણમનાદરાર્થમ્ ।
૧વાચ્યાપ્યેતાં કથમપિ હરે ! શંસિતું રચેદ્યતિષ્ઠે
વાચો દિવ્યા અપિ ન પટવો વર્ણને હન્ત તસ્યાઃ ।
એવમ્ભાવે ગિરિધર ! પરં મૌનમેવાત્ર કાર્ય
યદાપ્યેતં નિશમય તથાઝ્યાશયં મે મુરારે ! ॥ ૨.૪ ॥

૧. કૃપામ્ । ૨. અસ્ય વાક્યસ્યાનન્તરં”તન્ન શક્યતે”
ઇત્યધ્યાહારો બોધ્યઃ ।

અશક્યત્વે હેતુદ્વિતીયપાદેનોપપાદ્યતે । ૩. અભિસન્ધિ વક્ષ્યમાણમ્ ।
જાતં પુષ્ટં વરદ ! રહિતં યાથ રોગૈરસહ્યૈ-
રેતદ્ભર્ષા ત્રિભુવનજનારાધ્ય ! શક્ત્યૈવ યસ્યાઃ ।
શૌરે ! તસ્યા નુતિમિહ યથાશક્ત્યહો ત્વત્કૃપાયા
નો કુર્વે ચેદ્ભવતિ હિ કથં શારદા મે ત્વનિન્ધા ॥ ૨.૫ ॥

નિત્યં લક્ષ્મીમુરસિ સરસં બિભ્રતાપિ ત્વયાતિ-
પ્રીત્યા મુષ્ટિઃ પૃથુકકલિતા સ્વીકૃતા યત્ કુચેલાત્ ।
તસ્માદ્ગણસ્ય ચ મમ વચઃ પ્રીતયે નો કથં તે
દેવર્ષીણામપિ નુતિપદાતીતભૂમ્નોઽધ્યજસ્રમ્ ॥ ૨.૬ ॥

ઇન્દ્રધુમ્નાહ્યનરપતિશ્ચન્દનાદ્રૌ રમેશ !
ત્વત્સેવાયાં નિરતલૃદ્યયઃ પ્રાગપશ્યન્મુનીન્દ્રમ્ ।
પ્રાપ્નોપાન્તં મહિતતપસં ૧ત્વૌર્વશેયં પ્રશામ-
સ્તેન શ્રીમન્નત્તુલિતરુષા રહસ્તિભૂયં પ્રપેદે ॥ ૨.૭ ॥

૧. અગસ્ત્યમ્ । ૨. રાજત્વમ્ ।

ભૂયસ્તાવત્ સુબહુ વિહરન્ શૈલવર્ચે ત્રિકૂટે
દુગ્ધામ્ભોધેરયિ! સહચૈરૈર્મધ્યભાજિ સ્વકીયૈઃ ।
પ્રાપ્તે ગ્રીષ્મે મિહિરકિરણૈર્વ્યાકુલાત્મા નિકામં
સ્વચ્છં સ્વચ્છે સરસિ કુલચિદ્ધૂથપોઽવાતરત્ સઃ ॥ ૨.૮ ॥

હૂહૂનામા મુરહર! તદા કોઽપિ ગન્ધર્વવર્ચો

नकात्मत्वं सपदि गमितो देवलस्याथ शापात् ।
 तिष्ठेस्तस्मिन् सरसि सलसा तं गजेन्द्र पदाग्रे
 जग्राडासौ ललल दशनैर्लोलसूयीशिताग्नैः ॥ २.८ ॥
 भूयो वयुध्यन् स तु गजपतिस्तेन सार्धं सलसं
 वर्षाण्यार्तो लृष्टि समुदितानीतजन्मोत्थमक्तिः ।
 त्वामत्पर्यस्तस्तरनुतरतनुः पुष्करैः पुष्करात्तै-
 रप्यस्तावीत् प्रणतसुभदं उनिर्गुणेन स्तवेन ॥ २.१० ॥

१. अनुदात्तेत्वलक्षणस्यात्मनेपदस्यानित्यत्वादकरणम् ।
 २. आडाराभावादतिकृशशरीरः । ३. गुणातीतस्वरूपपरेण ।

श्रुत्वा स्तोत्रं प्रमुदितमना वैनतेयाधिरुढः
 प्राप्योपान्तं निहततमसा लन्त यकेण नङ्गम् ।
 लत्वा सधो जगदभयसन्दायिना पाणिना तं
 स्पृष्ट्वा दन्तीश्वरमगमयः स्वीयसारुष्यमाशु ॥ २.११ ॥

लीलालोलां जलधितनयामप्यनादृत्य ताव-
 न्मुञ्चन् देवीमयि! सरभसं लन्त नीलामिलां य ।
 मञ्चं यारात् कृष्णिपतिमयं तेऽत्यजधो लि ववेगः
 सन्त्राणोऽस्य द्विपङ्कलपतेः कं न सम्मोदयेत् रसः ॥ २.१२ ॥

१. त्वरा २. वेगः

आर्तत्राणे तव लि भगवन् ! अद्भुदीक्षत्वमुख्यै-
 लोकिशातः परमयि लरे! किं त्वया धीतनीयम् ।
 यद्गोमुं तं गजपतिवृढं वेगतोऽगाः प्रियाञ्च
 त्यक्तवा मञ्चात् क्षुधिततृषितं वत्सकं गौरिवार्त्तम् ॥ २.१३ ॥

तस्मान्नूनं तव यरणयोर्यः समासक्तयेता
 ओषोऽनाथोऽप्यलल न भजेद्वाञ्छयतां वतपदस्य ।
 यन्नाथेनाञ्च्युत! स भवता विष्टपानां त्रयाणां
 स्थानन्दूराधिप ! दृढतरं नाथवत्तामुपैति ॥ २.१४ ॥

१. अनाथशब्दस्य ।

मध्येभूपं वविधुतवसना याज्ञसेनी सुदीना
 कौरव्येणाञ्च्युत! कुमतिना लन्त दृशशासनेन ।

द्रष्टुं प्राप्ताः सनकमुष्णयोगीश्वराः पार्षदाभ्यां
रुद्धा जाता जयविजयसंज्ञायुताभ्यां तवैव ॥ २.२१ ॥

तेषां तावद्विषयपटलीनिस्पृहाणामपि द्राक्ष
कोपश्चके ननु हृदि पदं प्रेरणात् भोस्तवैव ।
वतैस्तौर सद्यो हरियरणासंसेवनायुक्तयेष्टौ
शमौ योनिं भजतमथिरादासुरीमित्युपेन्द्र ! ॥ २.२२ ॥

१. सनकादियोगीश्वरैः २. जयविजयौ ।
शोकोद्भेदाकुलितहृदयौ पार्षदौ तावदेतौ
नत्वानत्वा मुञ्चुरपि विभो ! पादयोर्लन्त तेषाम् ।
प्राप्ते घोरे सुररिपुजनुष्याप्यजस्रं भवेन्नौ
विषणोः पादस्मृतिरिति भृशं प्रार्थयामासतुस्तान् ॥ २.२३ ॥

प्राप्तस्तावद्धडिरयि भवान् पत्रिराजाधिपुत्रो
लक्ष्म्या युक्तो मुनिवरतति वीक्ष्य हृष्टः स्तुवानाम् ।
दृष्ट्वा दीनौ वनिरवधि निजौ पार्षदो रमाभुपेतं
कष्टं जन्मत्रितयविरतावित्यवोयद्यद्गम ॥ २.२४ ॥

१. दीधात्वर्थभूतक्षयडियाविशेषणमिदम् । २. प्राप्नुतम् ।
जातौ भूयो दितिस्तुतया काश्यपात् पार्षदौ तौ
तत्रैकोऽभूद्गणितबलान्धो हिरण्याक्षनामा ।
अन्यो नाम्ना कशिपुरसुरोऽभूद्धिरण्यादिशब्द-
स्तावत्यन्तं भुवनमपिलं पीडयामासतुर्द्राक्ष ॥ २.२५ ॥

१. धात्रीं तोये मुरडर! तयोर्दानवः रपूर्वमुक्तो
मग्रां यडे उल्ल कुमतिर्यावदत्यन्तभिन्नाम् ।
तावद्भ्रात्रा धरणिधरणाथार्थितस्त्वं उतदीया-
न्नासारन्नाद्यि! समभवः सूक्ष्मवाराडरूपः ॥ २.२६ ॥

१. भूमिम् । २. प्रथमं निर्दिष्टः (हिरण्याक्षः) । ३. धातृसम्बन्धिनः ।
सद्यो जातो गिरिसमवपुः स्वीयदंष्ट्राग्रभागे
विभ्रत् क्षोणीं बहिरुपगतो वीक्ष्य युद्धार्थिनं तम् ।
द्वैत्यं उत्वा भुजधृतगदं रोषवेगारुणाक्षं
श्रीमन्नेतत् त्रिजगदगदं याकरोस्त्वं सलीलम् ॥ २.२७ ॥

શૌરે ! તાવત્ પ્રમુદિતતમા નિર્જરેશાઃ સશકા

મન્દારપ્રસવપટલી મૂર્છિ તેડવવાકિરન્તઃ ।

દિવ્યૈઃ સ્તોત્રૈર્નિગમવચસાં સારભૂતૈર્ભવન્તં

લક્ષ્મીજાને ! નુનુવુરુધિકં યજ્ઞરૂપં પરેશમ્ ॥ ૨.૨૮ ॥

૧. અવાડાવુપસર્ગો ।

એવં ભૂમેરપિ સુમહિતાત્ સકુટાદ્રક્ષિતુર્વે

ત્વત્તો નાન્યા ગતિરતિદૃઢં પ્રાણિનાં માદૃશાં યત્ ।

ભાગં વતસ્થાઃ કમપિ જગદારાધનીરયાશ્રિતાનાં

તસ્માન્નિત્યં તવ તુ કરુણાપૂરમેવાશ્રયેડહમ્ ॥ ૨.૨૯ ॥

૧. ભૂમેઃ । ૨. પ્રાણિવિશેષણમિદમ્ ।

કલ્પે કલ્પે ખલવિહતયે સત્પરિત્રાણહેતો

રૂપાણ્યેવં સરસમુરરીકૃત્ય ચેતોહરાણિ ।

તત્તત્કાલેષ્વજિત ! કરુણામચ્યુતાવિષ્ણુતાં તે

કો વા દાક્ષ્યં જગતિ ભિભૃયાદ્ધક્તુમમ્ભોજનાભ! ॥ ૨.૩૦ ॥

જ્ઞાત્વા કૃતં ઝટિતિ ભવતા ભ્રાતરં દાનવેન્દ્રઃ

સદ્યો જાતઃ કનકકશિપુઃ ક્રોધશોકાકુલાત્મા ।

તિષ્ઠેશ્ચક્રે સદસિ કુમતિર્દાનવાનાં પ્રતિજ્ઞાં

જેષ્યામ્યારાવદજિત ! સહસા ત્વામિતીશાન્ધબુદ્ધિઃ ॥ ૨.૩૧ ॥

૧. ઇયં સમ્બુદ્ધિરજયત્વસ્ફોરણાય પ્રતિજ્ઞાવાક્યમધ્યગતા કવિના કૃતા ।

અથવા “અજિતસહસા” ઇત્યેકં પદમ્ । અપરાજિતેન બલેનેતિ તદર્થઃ ।

તમા ઘોરં તદનુ સ તપઃ પ્રીણયિત્વા વિરિઞ્ચિં

તુષ્ટાત્તસ્માત્ સુરનરમૃગાઘૈરવધ્યત્વમાસઃ ।

દૃમઃ શકાદહરત દિવં ત્વામનાદૃત્ય તાવદ્-

વિશ્વં ચૈત્સકલમચિરાત્ પીડયામાસ ગાઢમ્ ॥ ૨.૩૨ ॥

પ્રહ્લાદાપ્ત્યઃ સમજનિ સુતસ્તસ્ય ગર્ભસ્થિતાવે-

વામત્વત્પાદકમલરતિર્નારદાત્ તાપસેન્દ્રાત્ ।

સોડયં જાત્યાસુરશિશુરપિ ત્વન્નિવિષ્ટાશયત્વા-

દાસીદ્ભક્તિપ્રસરસુમહાનાટકે વસૂત્રધારઃ ॥ ૨.૩૩ ॥

૧. નિર્વાહકઃ ।

भूमन्! आव्येऽप्यसुरपटलीमध्यगस्थास्य यास्या-

न्नो निर्यातं किल तव गुणालापतोऽन्यत् कदापि ।

यत्तद्युक्तं तृणकलुषजम्बालमूढाण्डकानां

मध्यस्थोऽपि त्यजति सडञ्जं किं भणिः कान्तिभारम् ॥ २.३४ ॥

दृष्ट्वा पुत्रे तव यरणयोर्भक्तिमज्ञातपूर्वा

स्वीयैः सद्यः किमिदमिति स व्याकुलो दानवेन्द्रः ।

अैच्छतं त्यय्यथ विरडितं उन्त भक्त्या विधातुं

तेजोभङ्गं रययितुमिव प्रौढवपुःस्थास्यसूनोः ॥ २.३५ ॥

१. प्रौढसिंहडिम्भस्य ।

शाण्डामर्काह्वयदिति सुतौ कल्पयामास भूयः

प्रह्लादस्याय्युत ! गुरुतया दानवाचार्यशिष्यौ ।

ताभ्यां भक्तेस्त्वयि स वपुथुको वारितोऽरण्यभङ्केभ्यो

भक्तेस्तत्त्वं दृढमकथयद्देशिकासन्निधाने ॥ २.३६ ॥

१. अर्भकः । २. सडाध्यायिभ्यो बालेभ्यः ।

आडूतोऽसावथ गुरुगृडादेकदा भक्तमौलिः

पृष्टः पित्रा वद पृथुक! मे किं न्वधीतेषु सारम् ।

प्रोये तावत्सजलनयनो उन्त रोमाञ्चिताङ्गः

सारं शौरेः पदभजनमेवेति निस्संशयं सः ॥ २.३७ ॥

श्रुत्वा वाक्यं वदनगलितं दुस्सहं उन्त सूनो-

स्त्वत्पादाब्जाद्विमुषमतिभिर्दानवः पापकृत्यैः ।

सेडे नैव त्रिभुवनपते ! स्वाद्दु दुग्धं विमिश्रं

प्रालेयाभालसितरसितया रम्ययाउरोचकीव ॥ २.३८ ॥

१. डिरेण्यकशिपुः २. शर्करया । ३. अन्नद्वेषवानिव ।

रोषित्वाथो कनककशिपुर्दृशिकाभ्यां प्रकामं

नूनं ह्येषा सडजमतिरेवात्मजस्येति जानन् ।

नानोपायान् व्यतनुत परं तस्य उत्तै दुरात्मा

त्वत्पादाब्जे निडितमनसो उन्त मोडान्धयेताः ॥ २.३९ ॥

१. सम्प्रदाने यतुर्था ।

आडूथारात् प्रतिभयतरान् दानवान् शस्त्रपाणी-

नेतान् प्रीये स्वकुललतकं सत्वरं तं १७तेति ।
 धन्तः शस्त्रैर्वपुषि तममुं लन्त भिन्नास्त्रगात्राः
 पेतुर्वज्रस्थिरतरकृपाकञ्चुकेनावृते ते ॥ २.४० ॥

१. लन्तेर्लोटी मध्यमभङ्गवचनम् ।

भग्नोद्योगस्तदनु दनुजो दन्तशूकान् सुतीव्रान्
 दृष्टिघ्राणेष्वपि विषमयान् प्रेरयामास लन्तुम् ।
 प्रह्लादं तं त्वयि धृतरतिं १पन्नगारातिकेतौ
 मातङ्गेन्द्रं भत भिसगुणैनेव भन्मुं मदान्धम् ॥ २.४१ ॥

१. षट् विशेषणं दन्तशूकशक्तिकुण्डत्वस्फोरकम् ।

तस्याङ्गां तां तदनु कृष्णिनः काममादृत्य सर्वे
 व्यातन्वाना अलमलमिकां तं दशन्तः सरोषाः ।
 भग्नप्राया गलितरुधिरा वैनतेयैरदृश्यैः
 प्राप्योपान्तं दितिकुलपतेः सन्नता अेवमूयुः ॥ २.४२ ॥

दैत्येन्द्रामी वयमिह भवत्पुत्रघाते न शक्ताः
 कूल्मारोधद्गरलशिष्या सागरोच्छोषिणोऽपि ।
 षट्युक्तवैते पुनरथ गताः पूर्वमुद्गुध्य दक्ष्यं
 नैतच्चित्रं द्विविधवचनं छा द्विजिह्वारधिपानाम् ॥ २.४३ ॥

१. प्राग्वीरवादं प्रकाश्य पश्चात् स्वाशक्तिकथनरूपम व्यवस्थितभाषणम् ।

२. अव्यवस्थितभाषिश्लेषानां सर्पश्लेषानां य ।

श्रुत्वा वाक्यं तदिदमधिपो व्याकुलो दानवाना-
 माडूयारात् सुतमकथयद्देव! सामोक्तिभेदैः ।
 त्वत्पादाञ्जे रतिमतुलितानन्ददां लन्त १भङ्गुं
 रसोऽयं विषणौ रतिमभिलदे कस्त्यजेदित्यभाषीत् ॥ २.४४ ॥

१. त्याजयितुमित्यर्थः । २. प्रलडः

भूयः कुडो द्विपपरिवृढान् पीनशुण्डोऽग्रदन्तान्
 लन्तुं पुत्रं निजमतिफलः प्रेरयामास दैत्यः ।
 ते तं रोषान्निरवधि यथाशक्ति सम्पीडयन्तो-
 ऽद्येनं किञ्चिद्व्यथयितुमपि श्रीश! शक्ता न यासन् ॥ २.४५ ॥

तिष्ठन् पश्चादथ गुरुकुले दानवेभ्यः शिशुभ्यो

गुह्यं तूपादिशद्यि परं तत्त्वमेवैषे भक्त्या ।
 श्रुत्वा थादापयद्यथ गरं तस्य सूदैः उस तस्मै
 सोऽयं पीत्वा तद्यपि समभून्निर्यथः प्राग्वदेव ॥ २.४६ ॥

१. प्रह्लादः । २. तत्त्वं तत्त्वोपदेशनं वा श्रवणकियायाः कर्म ।
 ३. छिद्ययकशिपुः ।

भूयो ज्ञात्वा तव पद्युगाद्यप्रकम्पाशयं तं
 पुत्रं उर्म्याञ्जितडिमगिरेः पातयामास यावत् ।
 तावत् क्षोणी ननु भगवती कोमलाभ्यां गृहीत्वा
 पाणिभ्यां तं व्यतनुत भवत्यस्य भक्तेः प्रशंसाम् ॥ २.४७ ॥

१. त्वयि ।

भग्नोद्योगः पुनरपि भलो नागपाशेन बद्ध्वा
 रात्रौ सिन्धौ तनयमसुरैः क्षेपयामास यावत् ।
 तावन्नागा गरुडदलिताः सोपहारः प्रसमस्तौत्
 सिन्धुश्चैनर स य सुविमलं त्वद्भुङ्क्षुमैश्छत् ॥ २.४८ ॥

१. संस्तुतवान् । २. प्रह्लादम् ।

स्थित्वा सिन्धौ स्तुवति भगवंस्त्वामथास्मिन् प्रसमोदं
 प्रत्यक्षस्त्वं भलु नयनयोस्तस्य भूत्वा क्षणेन ।
 प्रादा भक्तिं विषयपटलीनिस्पृहायाङ्ग! तस्मै
 भूयः सोऽथ त्रिभुवनपते ! लोकबाल्यश्चयार ॥ २.४९ ॥

१. प्रह्लादे ।

पित्रा पृष्टः सद्यसि य समानीय यं सेवसे त्वं
 विष्णुं क्कासाविति स तु तदा सर्वगं त्वां जगाद्य ।
 तर्हि स्तम्भे कितव ! न कुतो दृश्यतेऽत्रेति रोषात्
 स्तम्भं उस्तोद्धृतवरकृपाणेन थाद्यट्टयत् सः ॥ २.५० ॥

आसीत् सद्यो भुवनमभिलं कम्पयन् कोऽपि शब्दः
 कुर्वन् भीत्या कनककशिपुं नष्टयेष्टे क्षणार्धम् ।
 तेनारावेण तु भत यथावासनात् पद्मजन्मा
 एतावत् स्तम्भात् समजनि भवद्रूपमत्यन्तधोरम् ॥ २.५१ ॥

१. तदा

श्रीमन् ! कण्ठादुपरि मृगराजात्मकं तस्य याधो

बिभ्रद्रूपं त्रिभुवनततं मानवं घोरदंष्ट्रम् ।

व्योमस्पर्शिप्रचुरधवलश्रीसटाजालमाता-

भ्राक्षं तत्ते वपुरधि परं नारसिंहं नमामि ॥ २.५२ ॥

दृष्ट्वा तं त्वां प्रतिभयतराकारमत्यन्तभीतो-

ऽप्यन्तर्धैर्यं बहिरभिनयन् दानवेन्द्रो दुरात्मा ।

भङ्गैः शूलैः सुमण्डितगदासायकैश्चैष १युध्यन्

ज्ञात्वा रकम्भं तव तु पुरतश्चापतद्भग्नयत्नः ॥ २.५३ ॥

१. युद्धमात्मन षंध्यन् । २. कोपाटोपजं चलनम् ।

गृह्णन् दैत्यं स्वयमथ निजे पातयन्नूरुयुग्मे

भित्त्वा वक्षः कुलिशपरुषैस्तस्य तूर्णं नभाग्रैः ।

पायम्पायं रुधिरमथिरात् तं १विडायामसुरौघं

कृत्स्नं उत्वाप्ययि न समभूः शान्तकोपोऽग्रवक्त्रिः ॥ २.५४ ॥

१. तं विडाय प्रमीतं डिशयकशिपुं दूरतस्त्यक्तवेत्यर्थः ।

ब्रह्मेशाधाः सकलमरुतः कम्पमाना विदूरे

स्थित्वा मौलौ १मुकुलितकरा मानसाम्भोजजातम् ।

भोदं उत्या त्रिभुवनरिपोर्दानवेन्द्रस्य वङ्ग्रे

किञ्चिन्मात्रं प्रकटयितुमभ्यप्रगल्भा बभूवुः ॥ २.५५ ॥

१. साञ्जलिबन्धाः ।

सधो धात्रा मुरडर! तव प्रीणनायार्थितो डि

प्रह्लादस्ते चरणयुगले द्राक् पपाताथ यावत् ।

तावद्भक्तेक्षणाविगलितामेयमन्युस्तदीये

कृत्वा मौलौ करमथि! वरान्ध्यादास्त्वं वरेष्यान् ॥ २.५६ ॥

भक्ताधीने भवति शनैः शान्तमन्यावमर्त्याः

सेन्द्रा मौलौ सुरतरुसुमान्यथ्युतावाकिरन्तः ।

रेजुर्मेरी परमकुतुकद्योतिकां वाद्यन्तो

गन्धर्वाश्च श्रुतिलययुतं कीर्तिपूरं जगुस्ते ॥ २.५७ ॥

ये ये पूर्वं त्रिदिवनिलया दैत्यराजेन दौष्ट्या-

त्रानारुपां निरुपमशुचं प्रापितास्ते च सर्वे ।
तुष्टा नष्ट्या त्रिजगद्विषयस्य दैत्यस्य तावत्
प्रत्येकं तुष्टुवुरयि उरे ! नारसिंहाङ्गतिं त्वाम् ॥ २.५८ ॥

एत्थं भक्तोष्पजित ! दृढमाविष्कृतायाः कृपाया
अेकं वा ते विलसितमखो को भवेद्भक्तुमीशः१ ।
अेवम्भावे क्व तव गणनातीतकारुण्यभूमा
केयं वायो विततिरिड मे बालिशस्याम्बुजाक्ष ! ॥ २.५९ ॥

१. शक्तः ।

दृष्ट्वाप्येवं तव करुणया दारुणाम्यो विपद्भ्यो
मुक्तान् भक्तानपरिगणितान् यस्य नोद्वेति बुद्धिः ।
सम्प्राप्तुं १तामयि परमवाग्गोचरानन्ददार्त्री
कोऽन्यो लोके भवति छि ततोऽध्यार्त्तबन्धो ! विगर्ह्यः ॥ २.६० ॥

१. करुणाम् ।

अेवं भक्तोष्पपरिगणितेष्वीश! सन्दर्शिताया
लेशेनापि स्नपय भगवन् ! मां कृपाया मुरारे ! ।
तेनैवायं भवति कमलानायकात्यन्तधन्यः
किं नो दद्यात्सुभमनुपमं बिन्दुमात्रं सुधायाः ॥ २.६१ ॥

त्रैलोक्येशं निरुपमतमानन्दसान्द्रस्वरूपं
त्वां को विज्ञापयितुमलङ्कं पद्मनाभात्मवाञ्छाम् ।
रथद्येषा मम भलु परा प्रार्थना दीनबन्धो !
कार्यो नित्यं ननु मयि मदीयोऽयमित्येष भावः ॥ २.६२ ॥

१. अल्पोऽलम् । २. अनेन तथापीत्यस्याक्षेपः ।

ब्रह्मा शकोऽपि य उरिदधीशास्तथान्ये य यस्याः
स्कृत्यैवेदं भुवनमखितं सान्द्रसाम्राज्यमापुः ।
या वा लोके सकलपरितापापलन्त्री जनानां
सेयं नित्यं शिशिरयतु मां त्वल्लुपा शार्ङ्गपाणे! ॥ २.६३ ॥

दैत्याराते! जगति मनुजैर्दुर्लभानत्र भोगान्
विश्वैर्मान्याममितसुभदां सार्वभौमस्थितिं वा ।
भाग्यावासं निधिमपि धनेशस्मयध्वंसिनं वा

तुच्छान् मन्ये तव छि करुणापेक्षया निर्विशङ्कम् ॥ २.६४ ॥

प्राप्यं स्याद्येद्भुवि समधिकं शर्म भोगादिषु प्रा-

गुक्तेष्वीश! त्वद्गुरुकरुणालभ्यसौभ्यान्मण्डान्तः ।

स्फीतं राजयं सुभुवु विनिघायात्मजेषु क्षणेन

प्राप्ताः कस्माद्भनभवनिपास्तापसैस्तुल्यशीलाः ॥ २.६५ ॥

१. अस्य तर्हीत्यादि ।

अस्ति श्रीमन्निष्ठ परिमितिः शर्मणामप्यमर्त्यै-

न्द्रावायानां मभशतलसत्पुण्यपाकोदितानाम् ।

को वा कुर्याज्जगति भवदीयानुकम्पालवस्य

प्राप्त्या जन्मस्य तु परिमितिं शर्मणः पङ्कजाक्ष ! ॥ २.६६ ॥

भक्तप्राताधिउर! भवतैवार्पिते स्वाधिकारे

स्थित्वा भोगास्त्रिभुवनदुरापान् रमेशाश्रुवानाः ।

आप्यम्भोजसनडरमडेन्द्राद्यः कामयन्ते

यामेवास्याः किमिह मधुरं भूतले त्वत्कृपायाः ॥ २.६७ ॥

यस्याः प्राप्त्यै नियतमवनी विश्ववन्धा मडान्तो

दानस्नानप्रतजपमभादीनि कर्माणि कृत्वा ।

नूनं विन्दन्त्यपरिगणितं शर्म यत्लेशलाभे

कस्तां वाञ्छेत्र छि तव कृपां मादृशो भालिशोऽपि ॥ २.६८ ॥

स्यानन्दुरेश्वर! जयति ते दिव्यकारुण्यरूपं

ध्वस्तापायं किमपि छि धनं राजथोराद्यडार्थम् ।

नित्यं तृष्णाजनकमपि लोकेषु ! योगीश्वराणां

निर्द्धनानां निषिधविषयावाङ्मुभानामगाण्यम् ॥ २.६९ ॥

१सर्वाभीष्टान् वितरति नृणां यत्नलेशं विनाडो

मूलाद्गुत्पाटयति सडसा पादपं पापडपम् ।

रक्षथेरतान् मुरडर! तथा दारुणाभ्यो विपद्भ्यः

किं किं सौभ्यं भुवि न जनयेद्दुखिनां तेऽनुकम्पा ॥ २.७० ॥

१. अर्थानिति शेषः । २. नरान् ।

यस्याः प्राप्त्या परमकृपाणोऽप्यत्र मर्त्यैः क्षणेन

प्राप्तोत्पुञ्जैः श्रियमभिलसम्पूज्यतां यार्तमन्धो ! ।

यस्यां किञ्चित् परमपुरुषावाऽमुभायां कुबेरोऽ-

प्यस्वो हि स्यात् स्रजति न मुदं कस्य वा सा कृपा ते ॥ २.७१ ॥

पारावारः परिलसति ते सान्द्रकारुण्यपीयू-

षात्मा स्वच्छः सततमयलो नित्यपूर्णां ह्यभङ्गः ।

मग्ना येऽस्मिन् कलिततरणास्ते दृढं मोहसिन्धो-

र्ये यामग्नाः १सुनियतमभी उन्त मोहाब्धिभग्नाः ॥ २.७२ ॥

१. सुनिश्चितम् ।

लोके लब्धुं वरद ! विविधानीप्सितान् साधनीभू-

तेयं शौरै ! तव हि करुणेत्याहुरेके मछान्तः ।

नायं पक्षो मम तु सकलापेक्षया १स्या रवरत्वात्

उभेतन्निष्ठे ध्रुवमवितथे साध्यतासाधनत्वे ॥ २.७३ ॥

१. करुणा- २. उत्तमाभीष्टत्वात् । ३. करुणानिष्ठे ।

त्वत्कारुण्ये दिशति सकलं वाञ्छितं मानवानां

याञ्चापेक्षालवविरहितं विश्वपूर्णां ह्यनन्ते ।

ये याचन्ते सुरपरिवृढोद्यानदेशैकनिष्ठं

मन्दारद्वन्द्वं नियतमधमास्ते मृगेभ्योऽपि भूमन् ! ॥ २.७४ ॥

पापात्मानं रचयति कमप्यत्र पुण्येन पूर्णां

निस्स्वं किञ्चित् कलयति तथा सर्वसाम्राज्ययुक्तम् ।

प्रज्ञादीनं कमपि य विधत्ते हि वागीशतुल्यं

किं किं चित्रं प्रकटयति वा त्वत्कृपा नेन्द्रजालम् ॥ २.७५ ॥

१पर्याप्तिः स्यादजित ! शिरकालोपभोगेऽपिलेषु

श्रीमन् ! वस्तुष्वपि भत सुधासन्निभेष्वत्र पुंसाम् ।

नित्यं भूयोऽप्यघडर ! समास्वाधमानं प्रमोदं

दातुं दक्षं नवमिव विना तेऽनुकम्पां किमन्यत् ॥ २.७६ ॥

१. अलम्भावः ।

लक्ष्मीजाने ! जगति करुणा नित्यपूर्णां प्रपा ते

नूनं पुंसामवमृतमनिशं मोदसान्द्रं दिशन्ती ।

यज्ज्जायन्ते वरद ! रछितास्तृष्णया यामवामाः

स्थानन्दुरेश्वर ! ननु रभवग्रीष्मकालोष्णभिन्नाः ॥ २.७७ ॥

१. भोक्षं सुधां य । २. भवशब्दः संसारे ।

घोराज्ञानप्रचुरतिमिरं नाशयन् दस्युजालं
रागद्वेषादिमयमयिराद्भावयन् उन्त दूरे ।

पापश्रेणीमयमरमधः पातयंस्तं १दिवान्धं
साधुस्तोमाम्भुजमुपकरो भ्राजते त्वत्कृपाईः ॥ २.७८ ॥

१. उलूकम् ।

नो दक्षोऽहं किमिह भङ्गना त्वत्कृपाया विलासं
स्तोतुं भोगीन्द्रशयन ! मनोवागतीतं निकामम् ।

किन्त्वैतावत् परमलभ्यैभ्यार्त्तबन्धो! नराणां
भूरिश्रेयोवितरणविधौ तत्समाना तु सैव ॥ २.७९ ॥

तस्माद्याये त्रिभुवनपते! त्वत्कृपामेव सोऽहं
निश्शेषार्त्तिप्रशमनपरां देव! दासस्त्वदीयः ।

सर्वाभीष्टान्ययि वितरतस्ते किलायायितान्य-
ध्यस्येच्छापूरणमयि कियन्मे कृपावारिराशे ! ॥ २.८० ॥

१. अल्पमित्यर्थः

अज्ञत्वाद्यजित ! सुगुणैर्वर्जितत्वात् कृपायाः

पात्रत्वं मे यद्वि न हि तव श्रीधरापस्तां तदेतत् ।

जागर्त्येको ननु मम गुणो यत्पदेकाश्रयत्वं

सोऽयं दौषान् हरति सकलान् पात्रतां यावलेन्मे ॥ २.८१ ॥

१. न गणनामर्हतीत्यर्थः तत्र उेतुः परार्थे दर्शितः ।

दोषैर्युक्तोऽप्ययि परिजनश्चेद्विडानन्यनाथो

जातु त्याज्यो न भवति लृषीकेश ! तत्स्वामिनासौ ।

लोकं माता भुषु तनयेष्वेकमत्यन्तमूढं

कश्चिज्जलयादृत मम सुतो नायमित्युल्लापेद्वा ॥ २.८२ ॥

अभोजाक्ष ! प्रतिपदमहो नित्यमागस्सलस्रं

तन्वानानामलमविदुषां मादृशां यापराधान् ।

तुच्छीकुर्वन्नव करुणया निस्तुलानन्ददात्र्या

नो येत् का वा गतिरयि हरे! नस्त्वदेकाश्रयाणाम् ॥ २.८३ ॥

इशे किञ्च त्वयि विकिरति स्वानुकम्पासुधाया

लेशं तापत्रयहर! मयि श्रीधरानन्यनाथे ।

पापाज्ञानप्रसरकलुषकोधमोहाद्यो मे

थित्ते स्थानं कथमिव परानन्दमूर्ते! भजेयुः ॥ २.८४ ॥

स्यादेकत्राय्युत ! ननु तमस्तेजसोः किं वनिवासो

दारिद्र्यस्यापि य भुवि तथा सम्पदः सम्भवेत् किम् ।

अज्ञानस्यापि य किमु भवेत् तद्गदीश ! श्रुतस्य

त्वत्कारुण्यस्य य किमु भवेत् तद्गदंलःकुलस्य ॥ २.८५ ॥

१. अथमुत्तरवाक्येष्वपि कर्ता ।

किञ्चाभायां मुरहर! मया तेऽनुकम्पासुधायां

किं भूयोभिर्मम गुणगणैरब्धिज्जलभूमिजने ! ।

तस्यामेव क्षितिधर ! मया द्रागनासादितायां

किं वा लोके क्लमिड मदीयैर्गुणानां सलस्रैः ॥ २.८६ ॥

दैत्याराते! जगति सुधियस्त्वत्पामर्जयेयु-

र्भक्त्या योगेन य ननु तपस्सम्पदा वा मलान्तः ।

अप्यज्ञानां मुरहर! पुनर्मादृशां याप्रमेयं

दातुं शर्मार्त्सि करुणया दीनबन्धो ! त्वमेव ॥ २.८७ ॥

कुर्वन्त्यद्वा किमपि करुणां स्वीयभृत्येषु देवा

अन्ये लोके यदि चिरतरं सेविताः क्लेशपूर्वम् ।

येषा नैव वप्रकृतिरथि ते विश्वपूर्वानुकम्पा-

सिन्धोर्यत्तत् कुरु मयि कृपां माधव! स्वीयदासे ॥ २.८८ ॥

१. स्वभावः ।

त्वं मे माता त्वमसि जनकस्त्वं गुरुस्त्वं छि बन्धु-

स्त्वं भो दैवं परमिति जगत्सार्वभौमानुवेलम् ।

त्वय्येवालं निहितदृष्टयं मन्दमप्याश्रमन्द-

प्रेमोद्भुतप्रयुरकृपया मामवापनन्यनाथम् ॥ २.८९ ॥

१. रक्ष ।

शौरै ! वदृश्यं जगति किमपि त्वन्निषेवां विना नो

दातुं दक्षं शुभमिति रमानाथ ! निश्चित्य बाढम् ।

त्वामेवेशं शरणमुपयातं स्वकीयानुकम्पा-

સ્રોતોવૃષ્ટયા શિશિરય જવાત્ પદ્મનાભાદરાન્મામ્ ॥ ૨.૯૦ ॥

૧. નો દૃશ્યમિતિ યોજના, નોપલબ્ધું શક્યમિત્યર્થઃ ત્વત્સેવાતિરિક્તસ્ય
શુભદાનદક્ષસ્ય વસ્તુનોડનુપલબ્ધિપ્રમાણાદભાવ એવેતિ ભાવઃ ।

દાસ્યં વાઞ્છન્ત્યમિતધિષણા યસ્ય ૧સન્યસ્તદાણ્ડા

યન્મહાત્યં નિગમવચસામપ્યતિકાન્તવર્ત્મ ।

તં ત્વામીશં ભુવિ કુશલદં વિષ્ટપાનાં ત્રયાણાં

પ્રામોડસ્મ્યદ્ધા શરણમથ મે કિં ત્વદન્યાશ્રયેણ ॥ ૨.૯૧ ॥

૧. સન્ન્યક્તદાણ્ડાઃ, “ન દાણ્ડં ન શિખાં નાચ્છાદનં

ન ભૈક્ષં ચરતિ પરમહંસ”

ઇતિ મહોપનિષદુક્તલક્ષણાઃ પરમહંસા ઇતિ યાવત્ ।

લોકે વાઞ્છા ભવતિ હિ નૃણાં વસ્તુનિ શ્રેષ્ઠ એવ

શ્રીમત્પદ્મારમણ! સકલાપેક્ષયા વીતશકુમ્ ।

શ્રૈષ્ઠ્યસ્યાપીશ્વર! નનુ પરં શ્રેષ્ઠતાદાતુરન્યં

ત્વત્તઃ કં વા શરણમુપયામીહ કારુણ્યસિન્ધો ! ॥ ૨.૯૨ ॥

યો વા દેવસ્ત્રિભુવનપતે ! વાણ્યતે ૧લબ્ધવર્ણ-

સ્તસ્યોલ્કર્ષો નિયતમિતરાપેક્ષયા હન્ત વાચ્યઃ ।

રએવમ્ભૂતં મુરહર! પુનઃ કેવલં પક્ષપાતા-

દુલ્કર્ષ ભોસ્તવ ન કથયે કિન્તુ સત્યં બ્રવીમિ ॥ ૨.૯૩ ॥

૧. વિચક્ષણૈઃ । ૨. ઉક્તન્યાયસિદ્ધમિત્યર્થઃ એતચ્ચોલ્કર્ષવિશેષણમ્ ।

જાને નૈવ પ્રણતશુભદ! ચ્છન્નવાદં કદાપિ

હ્યગ્રે વાચ્યં પ્રિયમિતિ ધિયા ચાથ નૈતન્મયોક્તમ્ ।

યદ્વૈ સત્યં નિગમવચસાં શ્રેણિભિર્યચ્ય ગીતં

યન્મે ભાતં હૃદિ નનુ તવ પ્રેરણાત્તત્તવવોચમ્ ॥ ૨.૯૪ ॥

ભૂયો ભૂયઃ સવિનયમહં પ્રાર્થયે સિન્ધુકન્યા-

જાને ! તાં તે નિરુપમકૃપાધોરણીમેવ નિત્યમ્ ।

૧દાનોત્સુક્યાન્મનસિ કિમપિ હ્યર્થિનાં ચાવકાશં

રયાચ્ઓત્પત્તેઃ પરમઉદિશતા કિં મમેચ્છા ન પૂર્યા ॥ ૨.૯૫ ॥

૧. અયાચિતાભીષ્ટદાનકૌતુકાદિત્યર્થઃ ૨. દેહીતિ વાક્યપ્રયોગસ્યેત્યર્થઃ ।

૩. અસ્ય ત્વયેતિ વિશેષ્યમધ્યાહર્તવ્યમ્ ।

ત્રૈલોક્યાધીશ્વર! મયિ કદા સ્યાદૃઢે તેડનુકમ્પે-

ત્યેવં નક્તન્દિવમયિ પરં ચિન્તયા મે યુતસ્ય ।

વાઞ્છારૂપા વરદ! લતિકા ત્વત્કૃપારૂપીયુ-

ષાસિક્તેયં ભવતુ સફલા પદ્મનાભાર્ત્તભન્ધો ! ॥ ૨.૯૬ ॥

પત્રિત્રાતા ઇવ હિ જનનીં સ્વામસગ્જાતપક્ષાઃ

સ્તન્યં વત્સા ઇવ ચ નિતરાં ક્ષુત્પરિશ્રાન્તદેહાઃ ।

પ્રાલેયાર્તો નર ઇવ પટે હન્ત હેમન્તકાલે

ત્વત્કારુણ્યં સ્પૃહયતિ ભૃશં શ્રીપતે ! માનસં મે ॥ ૨.૯૭ ॥

છાયાવૃક્ષં પથિક ઇવ ચ ગ્રીષ્મકાલોષ્ણખિન્નઃ

સડ્ગ્રખ્યાહીનં નિધિમિવ નરઃ કિઞ્ચ નિસ્સ્વો નિતાન્તમ્ ।

વૃષ્ટિ સારામિવ ચ મનુજો દેવ! કેદારવૃત્તિઃ

સોત્કણ્ઠં મે હૃદયમધુના ત્વત્કૃપામીશ! લબ્ધુમ્ ॥ ૨.૯૮ ॥

વિદ્યાલિપ્સુર્નર ઇવ ભૃશં સદ્ગુરું વિશ્વમૂર્તે!

તેજસ્વી નિર્મલમિવ યશો નિષ્ઠિતો૧ રજન્યભૂમૌ ।

કર્તા સઘઃફલમિવ હરે ! કર્માણામુત્તમાનાં

કારુણ્યં તે સ્પૃહયતિ ભૃશં ભો મદીયં હિ ચેતઃ ॥ ૨.૯૯ ॥

૧. અત્યન્તાસક્તઃ । ૨. યુદ્ધાડ્ગણે ।

તસ્માચ્છૌરે ! વિગલિતવિલમ્બં ત્વદીયાનુકમ્પા-

પીયૂષાબ્ધેરભિનવતરા વીચયો માનસં મે ।

કુર્વન્ત્વદ્ધા સુબહુ મુદિતં વિશ્વનેત્રાધિ૧ભાર-

છેદોદગ્રાનુપમસુષમાવાસ! રાજીવનાભ! ॥ ૨.૧૦૦ ॥

૧. દૃષ્ટવસ્તુદર્શનજન્યઃ સદ્ગસ્ત્વદર્શનજન્યશ્ચ

વ્યથાતિશય આધિભારપદસ્યાર્થઃ ।

ઇતિ સ્વાતિશ્રીરામવર્મવચ્ચિમહારાજવિરચિતાયાં

ભક્તિમગ્જર્યાં દ્વિતીયશતકમ્ ।

અથ તૃતીયશતકમ્ ।

શ્રીમન્ ! ભોગીન્દ્રશાયિન્નચિરવિકસિતેન્દીવરશ્રેણિકાન્તિ-

સ્તોમાટોપપ્રકામપ્રશમનપટુતાશાલિની સા ત્વદીયા ।

કાન્તિર્દેહસ્ય મલ્લોચનયુગમનિશં તન્વતી સમ્પ્રહૃષ્ટં

તાપં મન્માનસોત્થં વ્રિવિધમપિ હરત્વજ્જસા કજ્જનાભ ! ॥ ૩.૧ ॥

૧. આધ્યાત્મિકાધિભૌતિકાધિદૈવિકરૂપમ્ ।

બ્રહ્મા શમ્ભુઃ સુરાણામધિપતિરૂષયો દેવગન્ધર્વસઙ્ઘાઃ

પાયં પાયં હરે ! યાં નિજનયનપુટૈર્ન હ્યતૃપ્યન્ મુરારે ! ।

સેયં તે રૂપસમ્પન્નિખિલજનહૃદ્દુન્માદને બદ્ધદીક્ષા

સ્તોતું કેનેશ! શક્યા ભવતિ જલધિજાવલ્લભાસ્થ્યાં ધરણ્યામ્ ॥ ૩.૨ ॥

માધુર્યાદપ્યહો યજ્જગતિ સુમધુરં યત્ર સારસ્યપુજ્જા-

લ્લોકોત્કૃષ્ટાન્નિતાન્તં સરસમપિ ચ યન્મજ્જુલત્વાચ્ચ મજ્જુ ।

માઙ્ગલ્યાચ્ચેહ યદ્વૈ મુરહર! સુતરાં મઙ્ગલં તાદૃશં તે

રૂપં કસ્યેહ ચેતસ્યજિત ! ન જનયેત્ કૌતુકં કૈટભારે ! ॥ ૩.૩ ॥

યેષાં ચેતો મનાગપ્યનઘ! વશયિતું વનાલમીશ! ત્રિલોક્યાં

સ્વસ્તુ શ્રીભૂમિજાને! કિમપિ હિ નિયતં નિર્મલજ્ઞાનભાજામ્ ।

તેષાં યોગીશ્વરાણામપિ હૃદિ સતતં મોહસન્દાયિની તે

દેહશ્રીઃ કેન વા સ્યાદ્ભુવિ પરમુપમેયા કવીન્દ્રૈર્વરિણ્યૈઃ ॥ ૩.૪ ॥

૧. ન સમર્થ ભવતીતિ શેષઃ । ૨. ઇદં ભવનક્રિયાયાઃ કર્તુ ।

લાવણ્યં તે મુરારે! જગતિ કથયિતું સોઘમાસ્તત્ કવીન્દ્રા

ચાવચ્છક્તીહ પદ્મેરુહનિલયમુખા અપ્યહો જ્ઞાનવન્તઃ ।

વાચો ધાટીં વ્યયીકૃત્ય ચ નનુ સકલાં સ્વામથો ભગ્નયતા

જાયન્તે હન્ત તદ્વૈભવકથનવિધૌ કસ્ય વા દક્ષતા સ્યાત્ ॥ ૩.૫ ॥

૧ વ્યયયિત્વેત્યર્થઃ ।

કિંચ્ચ શ્રીપદ્મજાક્ષ ! ત્રિભુવનજનતાનેત્રસારઙ્ગપોત-

ત્રાતસ્યાહો વશીકૃત્યતિનિપુણતરં વાગુરાત્વં પ્રપન્ના ।

શોભા તે ચાવદક્ષણોર્ભવતિ હિ પુરતસ્તાવદેવાશ્રુધારા-

રોમાઞ્ચાસીમતાગદ્ગદ્વચનવશાત્ કો ભવેત્ સ્તોતુમીશઃ ॥ ૩.૬ ॥

સ્થાનન્દૂરેશ ! યાસૌ રચયતિ દૃષદા તુલ્યમપ્યત્ર ચેતઃ

સ્વાયત્તં દારુણાંહઃકુલશમનચણસ્વીચચારિત્રરાશે ! ।

તાં તે લાવણ્યધારામયમધુરસુધાધોરણી લોચનાભ્યાં

ભૂમન્ ! પાતું નિતાન્તં પ્રભવતિ ભુવને કઃ પુમાનલ્પપુણ્યઃ ॥ ૩.૭ ॥

१चित्रं शौरे ! दधानोऽप्ययि तनुसुषमाश्रेणिभिर्दन्त साम्यं
 श्वक्षणाभिर्निर्जरेन्द्रोपलसमरुयिभिश्चाञ्जनक्षमाधरस्य ।
 ररागं येतस्यसीमं जनयसि भगवंस्तत्त्वबोधप्रदीप-
 ज्योतिर्विध्वस्तमोडप्रवितततमसां माधवानञ्जनानाम् ॥ ३.८ ॥

१. आश्चर्यं, जन्यजनकयोर्वैरुप्यात् । २. आराध्यमासक्तिं य ।

येषां तावत् प्रदायामितसुकृतपरीपाकपुञ्जैकलभ्यं
 लोके जन्मोत्तमं मानुषमविकलतां याथ सर्वाङ्गकेषु ।
 नेत्राभ्यां ते शरीरप्रतिनवसुषमामेकदापि प्रपातुं
 इले रेभां न विन्यस्यति दृढमप्येयस्तेष्वडो पद्मजन्मा ॥ ३.९ ॥

१. निर्घृणो भवति ।

पीयूषाम्भोनिधिः किं किमु भत सुञ्जनश्रेणिभाज्यैकसीमा
 विशेषां लोचनेन्दीवरसुभकरणे अद्भुदीक्षः किमिन्दुः ।
 माधुर्यस्याप्रमेयस्य तु किमु परमा जन्मभूरित्यडो ते
 कान्तिर्दोलायितं नः कलयति हृदयं संशयेष्वीदृशेषु ॥ ३.१० ॥

त्यक्त्वा वाञ्छां समस्तेष्वयि भत विषयेषु क्षणादार्तबन्धो !
 भूत्वा पार्श्वानिलास्वादनविहितरतिः पर्वतानां गुडासु ।
 स्थित्वा तीव्रं तपः श्रीनिलय! कृतवता पूर्वजन्मन्युदारं
 प्राप्यं लोके किमन्यत् इलमिड तपसो मूर्त्तिसन्दर्शनात् ते ॥ ३.११ ॥

अम्भोजाक्षानुवेलं निधिलजनततेर्दर्शनादेव तृप्तिं
 दातुं अद्भुदधमायां तव तनुसुषमारुपपीयूषवेण्याम् ।
 यत्नादभ्येरवामं षडिमपि सुभकरं केवलं पानकाले
 पायम्पायं प्रहृष्यन्त्ययि सुरभवने डा किमर्थं त्वमर्त्याः ॥ ३.१२ ॥

१. षषत् ।

नूनं त्वलान्तिरुपामृतरसलडरीकौमुदी निर्मलेयं
 भक्तानां मानसोत्थं सकलमपि तमः दुर्वती संविनष्टम् ।
 यस्मात् तद्दर्शनेनाय्युत! सुञ्जनसमूहाक्षिनीलोत्पलानि
 प्रेमाश्रुस्फीतधारामयमथ मकरन्दं जवाद्दुद्रिरन्ति ॥ ३.१३ ॥

शुद्धज्ञानामृताम्भोनिधिनवलडरीक्षालितांङः कलङ्गा
 लोके श्रीनारदाधा मुनिनिकरवतंसाः सदा लोचनाभ्याम् ।

યાં દેવાસ્વાદયન્તોઽપ્યગધર! ૧યુગવન્નેત્રસમ્મીલનોત્યં

પ્રત્યૂહં ભાવયન્તિ રક્ષણિકમવશયેત્ કં ન સા તાવકાભા ॥ ૩.૧૪ ॥

૧. કલ્યાદિમહાકાલવત્ । ૨. ક્ષણસ્થાયિનમ્ ।

ચિત્રં કાન્તિસ્ત્વદીયા દિનકરતનયાતીરરાજત્તમાલ-

ક્ષોણીરુટ્પર્ણનીલાપ્યયિ શશિધવલાં કીર્તિરાશિં પ્રસૂતે ।

દ્રષ્ટૃણાં માનવાનાં જનયતિ હૃદયે કિંચ ૧રાગં મુરારે!

ચેતોવાચામગમ્યં નિયતમવિરતં દન્દશૂકારિકેતો! ॥ ૩.૧૫ ॥

૧. આરુણ્યમનુરાગં ચ ।

કાન્ત્યા સામ્યં તવેહાચ્યુત ! જલદગણો વોઢુમાશ્ચમ્બુરાશે-

સ્તોયં ગુહ્નન્ નિકામં નભસિ જડમયસ્તૂચ્છિતો યાવદેષઃ ।

તાવત્ સ્વસ્થાપકર્ષે તવ તનુસુષમાપેક્ષયા વીક્ષ્ય શોકાત્

મુચ્યન્ત્યશ્રુણિ લક્ષ્મીપ્રિયતમ ! પરિતો વર્ષધારામિષેણ ॥ ૩.૧૬ ॥

લવ્યું શોભાં ત્વદીયાં કુલિશભદ્રુપલાદર્શર્ગર્વાપનેત્રીં

સ્થાનન્દૂરેશ! વાઝ્છાભરભરિતમનાંસ્યચ્યુતેન્દીવરાણિ ।

સ્થિત્વા નક્તન્દિવં માધવ! નનુ સરસિ સ્વચ્છતોયૌઘપૂર્ણે

મન્યે તોત્રં તપસ્ચન્ત્યતિદૃઢમનસા ત્યક્તનિદ્રાણિ રાત્રૌ ॥ ૩.૧૭ ॥

એકીભૂયાત્ર લોકે ત્રિભુવનસુજનશ્રેણિભાગ્યૈકપુઝ્જો

રૂપં કિંચિત્ સમાલમ્બ્ય હિ ભુવનહિતાયૈવ જાગર્તિ નૂનમ્ ।

એવં ચેત્ ૧કીદૃશં તત્ કથય સુરુચિરં રૂપમિત્યત્ર પૃષ્ઠ-

શ્ચેદ્રક્ષ્યેર નીલનીલં વિરચિતશયનં ઉપન્નગસ્વામિનીતિ ॥ ૩.૧૮ ॥

૧. કિડ્ગુણકમ્ । ૨. ઉત્તરચિષ્યામિ । ૩. આદિશેષે ।

દુર્વાદુર્વારગર્વપ્રસરઘનઘટાદૂરનિર્વાસનાત્ય-

ન્તોદ્ભ્રામ્યન્મા૧રુતન્ત્યાસ્તવ હિ તનુરુચેરીશ! જાતા રપ્રશસ્તિઃ ।

ત્રૈલોક્યં શર્વભૂભૃત્સમરુચિ સહસા કુર્વતી વર્ણમન્યં

શ્ચેતિમ્નઃ પીતરક્તાદિકમિહ નિયતં હન્ત નષ્ટં વિધત્તે ॥ ૩.૧૯ ॥

૧. મારુતવદાયરન્તી મારુતન્તી, તસ્યાઃ । ૨. કીર્તિઃ ।

કિંચ્યાસ્થામુઘતાયાં તવ તનુસુષમાસમ્ભવાયાં હિ કીર્ત્યાં

જેતું વસ્ત્વત્ર લોકે સકલમપિ સિતં સ્વીયધાવલ્યભૂમ્ના ।

મન્યે શીતાંશુરુચ્યૈર્ભયભરિતમના નાથ! પીયૂષધારા-

विस्त्रावच्छन्ननासौ विसृजति नितरां स्वेदवर्षिन्दुप्रवाहम् ॥ ३.२० ॥

१. भयसात्त्विकभूतम् ।

कान्त्याः कीर्त्या तवेलाय्युत! भुवनतले पङ्कजाक्षावदाते

पारावाराः परात्मन्! जगति सुविदिताः समसङ्ख्यामितास्ते ।

प्राप्ता वार्णेन साम्यं कलशजलधिना उन्त सर्वेऽपि षष्ठै-

कावेद्यान्योन्यभेदा वरद! समभवन्नित्यवैम्यस्तशङ्कम् ॥ ३.२१ ॥

१. जिह्वया ओक्या रसवैशित्यादावेदयितुं शक्यः परस्परभेदो येषां ते ।

किञ्च त्वद्गर्भकान्त्युद्भवविमलयशोमाविका कृत्स्नमेत-

च्छौरे ! अलमाएडभाएडं ननु निजमडसा तन्वती सा वलक्ष्मं ।

ध्वान्तं सर्वासु दिक्ष्वप्यधि अत षभृगयन्ती न शक्नोति लब्धुं

यत् तद्युक्तं निवासः क्व भवति छि तयोरय्युतैकत्र लोके ॥ ३.२२ ॥

१. धवलीकरणेश्चयान्विष्यन्ती

पीत्वा कान्तिं त्वदीयां निजनयनसहस्रेण शङ्केण मुक्तां

येतःपङ्कुरुडोद्यत्प्रतिनवकुतुकधोतिकां भाष्यधाराम् ।

दृष्ट्वा स्वस्पर्धिनी कायन दिवि तटिनी सेयमित्येव मत्वा

मन्ये जहोस्तनूजा निवसति कुपिता यान्द्रयूडे जटान्ते ॥ ३.२३ ॥

पातुं नेत्राम्भुजाभ्यां तव तनुसुषमां विश्वसम्मोहदात्रीं

शौरे ! वीतान्तरायं दृढमनिमिषतां छेतुभूतां सुराणाम् ।

दातुर्धातुः प्रशंसां ननु वयनशतैर्लन्त कृत्वापि तृप्तिं

प्राप्तः कोर वा नु वायामधिपतिसदृशोऽप्यत्र गीर्वाणवन्दे ॥ ३.२४ ॥

१. निर्निमेषत्वम् । २. अनिमिषतयापि देवास्त्वद्रूपदर्शनविषये न

तृप्तिमापुरिति तात्पर्यम् ।

किं द्रुग्धाम्भोधिकन्यानयनयुगुरुयो मेलनादीश! किं वा

सार्धं गोपाङ्गनाभिः सुबहुविडरणाधामुनाम्भस्युदारम् ।

किं वा दूर्वादलाभासमरुचितुलसीदामशोभानुषङ्गाद्-

विश्वोन्मादावडां त्वं वडसि ननु तनौ श्यामतां सारसाक्ष ! ॥ ३.२५ ॥

भूमन्! वृन्दावनान्तर्गतनिभिऽतमावावलीसंश्रयात् किं

किं वा मायूरबर्डाकलितसुललितोत्तंसशोभानुषङ्गात् ।

किं वा निर्व्याजमोदाकुलतरजननीसाञ्जनाश्रुप्रवाहा-

सेकात् त्वं नैव्यमङ्गे वडसि ननु जगन्मानसोन्मादशक्तम् ॥ ३.२६ ॥

भक्तोत्तंसोरुपुण्यात्मक! तव सुषमारुपिणी निम्नगेयं

भाति श्रीमन्नपूर्वां ननु भुवनतले काप्यये वीतशङ्कम् ।

या नेत्राभ्यां प्रपातुं जनयति कुतुकं वीततृष्णाकुलानां

योगीन्द्राणां विदूरीकृतलृट्यसमुद्भुतवैरिप्रजानाम् ॥ ३.२७ ॥

१. वैरिप्रजेत्यस्य कामाधरिषडूर्गस्थेत्यर्थः ।

लोके वाज्मानसागोचरमपि सकलं शर्म १जङ्गुर्मंडान्त-

स्तुच्छं यल्लब्धिजन्यानुपमतरसुभापेक्षया निर्विशङ्कम् ।

येनां निर्वाणसौष्यामृतरसलडरीमप्यवाप्ता रभतेष्यां

यस्मै कुर्वन्ति तस्मात् किमिड भुवि उपरं तावकालोकभाग्यात् ॥ ३.२८ ॥

१. ज्ञातवन्तः २. ष्यां कुर्वन्ति अशरीरतया तावकालोकभाग्यविरडात् ।

३. उत्कृष्टम् ।

भक्त्याभीक्ष्णं प्रसन्नेन छि ननु भवता माधवानन्ययाडो

सन्तो देवार्थमाणेष्वपि वरद! वरेष्विन्द्रभोगाटिषु द्राक् ।

भूत्वापेक्षाविडानाः सकुतुकमनिशं यन्मुहुः कामयन्ते

तस्मात् त्वन्मूर्तिसन्दर्शनभवकुतुकाद्धेभि नो सौष्यमन्यत् ॥ ३.२९ ॥

किञ्च प्रत्येकमङ्गेष्वपि तव भगवन् ! वीक्षितेष्वत्र लोके-

रन्योन्योत्कर्षवत्त्वादनघ! सुषमया नाथ! तेषां निकामम् ।

दृष्टिः कुत्रेड देयेत्यनुपमविचिकित्साकुलं जायते नो

लोके कस्येड चित्तं त्रिभुवनजनसन्दोलसन्तापडारिन् ! ॥ ३.३० ॥

तेजोविस्फूर्तिदूरीकृतभडलतमोराशिमध्येहवेला-

आजिष्युप्रौढपङ्कुरुडसाम्पशतकोटिस्मयध्वंसिनीभिः ।

पर्युमेनोरुरत्नालिभिरिड मकुटेनाञ्चितस्योत्तमाङ्ग-

स्याभा ते शर्म निर्मात्वनुद्दिनमधि मे भूरिकारुण्यराशे ! ॥ ३.३१ ॥

१. शतकोटिशब्दः सङ्ख्यावयनः ।

तेषां भासो मणीनां १पुटमयकिरीटाञ्चितानां तव द्रा-

गुप्तुत्याकाशदेशे चिरतरममले व्याप्य तत्रेड भूमन् ! ।

नानावाशौघसम्मेलनमिषमवलम्ब्यालमन्योन्यमेता

मन्ये जन्यं वितन्वन्त्यडमडमिकया गर्वपूर्णान्तरङ्गाः ॥ ३.३२ ॥

१. पुरटशब्दः सुवर्णो ।

लोकानां भूरिकान्तिव्रजनिलयभवद्विव्यकोटीरजग्न-

नानारत्नौघजातां नभसि विसुमरां पश्यतां कान्तिवेषीम् ।

१ताराः शारत्वमापुर्न छि भवति तथेत्येवमाद्यैर्विवाटै-

र्जायन्ते भक्तकल्पद्रुसम! भुभरिता नैव के के दिगन्ताः ॥ ३.३३ ॥

१. अेतदादिना तथेत्यन्तेन विवादाकारविशेषो दर्शितः ।

सर्वत्र व्योमदेशे सुभुवु विसुमरां किञ्च तां रत्नशोभां

वीक्ष्यामेयां निकामं किमपि ननु मलः स्तोकमाकाशसंस्थम् ।

नम्रत्वं प्राप्तमारादपजयभवया लज्जया वाञ्छति १स्वं

रगोभुं मन्ये वलारेर्धनुरिति भुवनभ्यातया संज्ञयैव ॥ ३.३४ ॥

१. स्वकीयम् । २. अपह्नोतुम् ।

स्थानन्दूरप्रभो! षाटकमयमकुटोद्भासिनानामणीनां

कान्तिर्व्योमाङ्गणे माधव! तव वितता साधु कस्येह चित्ते ।

त्वत्प्रीत्यै वासवाद्यैः सकलसुरगणैर्व्योमरूपे १विताने

भद्राया मालिकायाः सुरविटपिसुमानां न शङ्कां विधत्ते ॥ ३.३५ ॥

१. “अस्त्री वितानमुल्लोच” धत्यमरः ।

पादाभ्भोजवनम्राप्पिलपरिजनसन्दोडसर्वार्थदाने

नित्यं बद्धोद्यमश्चाभितरसकलदः पारिजातो हरे ! त्वम् ।

नानारत्नोरुशोभाञ्चितनवमकुटच्छन्ना पुष्पितोऽसि

प्राथो दातुं कृत्वानीश्वर ! सुकृतपरीपाकलभ्यानि लोकेः ॥ ३.३६ ॥

सधः प्रोद्यद्विवस्वत्पटुकिरणसमूडानुषङ्गप्रकाम-

प्रोत्कुल्लाभ्भोरुडान्तर्गतमधुरसपानोद्यतां १भृङ्गवेषीम् ।

धिक्कुर्वन् केशपाशस्तव मसृष्टारुचिर्बाढमाकुञ्चितग्राः

शौरे ! येतस्यसीमं जनयतु रकुतुं कामके दीनबन्धो ! ॥ ३.३७ ॥

१. भृङ्गवेष्याः पद्मप्रत्यासत्तिविशेषणं केशपाशस्य भुभप्रत्यासत्तिं

गम्यामभिसन्धाय कृतम् । २. सन्तोषम् ।

स्निग्धत्वं सर्वलोकस्य छि जनयितुमीशात्मनीवाप्रमेयं

१स्निग्धत्वं देव ! यो वा प्रकटयति परं केशपाशस्त्वदीयः ।

तस्याभां विश्वयेतोडरणपटुतरां शंसितुं कस्य वा स्याद्-

दाक्ष्यं भोगीन्द्रशायिन् ! सुरपतिगुरुणा सन्निभस्यापि भूमौ ॥ ३.३८ ॥

१. मसृष्टत्वमनुरक्तत्वं य ।

आभङ्गानां कथात्रे तव मसृष्टतरे यारुमन्दारजाती-

कुन्दादीनां सुमानां प्रयुरपरिमलो व्याप्य सर्वे द्विगन्तम् ।

नासायाः कस्य वा नो रथयति नितरां धन्यधन्यत्वमस्मिन्

लोके श्रीभूमिजाने ! स्थिरथरकलिते उन्त वायामगम्यम् ॥ ३.३९ ॥

किञ्च श्रीपङ्कजाक्ष ! प्रयुरमधुकरश्रेणिनीले कथात्रे

भङ्गा कुन्दादिपुष्पावलिरतिधवला तावडे श्वक्षशकान्तौ ।

शङ्कां कस्येह येतस्थजित ! न जनयेन्नाथ ! तारागणानां

रात्रौ व्योमाङ्गणो निर्भरमसितरुथौ राजतां निर्मलानाम् ॥ ३.४० ॥

साङ्ख्यं नेत्रसृष्टेर्भवति भुवि नृणां दर्शनादेव यस्या

या नित्यं दारुणांडोमयतिमिरकुले मित्रलीलां भिभक्ति ।

या वै येतांसि पुंसां कुतुकजलनिधौ मज्जयत्यप्रमेये

सेयं ते वङ्गत्रलक्ष्मीः प्रदिशतु कुशलं सर्वदा मे मुरारे ! ॥ ३.४१ ॥

योगीन्द्राणां तपोनिश्चलतममनसां मीलितानीक्ष्णानि

स्यष्टे यासौ विधत्ते क्षणमथ विगलन्मीलनान्यार्तबन्धो ! ।

तां ते वङ्गत्रस्य शोभाभनघ ! कथयितुं लेशमात्रेण वा स्याद्-

वैदग्ध्यं कस्य वास्मिन् जगति मधुरिपो ! लब्धवर्णस्य भूमन् ! ॥ ३.४२ ॥

यन्द्राम्बोजे त्वदास्थेन हि भुवि समतां लब्धुमात्तप्रयत्ने

अप्रायैनां चिरेणाप्यल्लु परमिमे भग्नयत्ने य भूत्वा ।

मन्दाक्षात्रो सडते दृढमनघ ! मिथो दर्शनं तत्र लोके

मिथ्याध्यारोपितं वै कविकुलतिलकैरेतयोर्वैरवत्त्वम् ॥ ३.४३ ॥

१दोषासक्त्या समेतः सततमपि दधानोऽयमन्तः रकलङ्गुं

उसूर्याविर्भावलीनो विधुरयमभिलाभोदसन्दायिना ते ।

साम्यं षवङ्ग्रेण लव्धुं ननु यदिति यतते भग्नयत्नः कथं वा

न स्यात् श्रीदानवारे ! भुवनगततमोर्ध्वंसभङ्गोद्यमेन ॥ ३.४४ ॥

१. दोषसम्बन्धेन सन्निभसम्बन्धेन य । २. अपवाहमङ्गुं य ।

३. सूरिसान्निध्यासडनो भास्करसान्निध्यासडनश्च ।

४. गुणवत्त्वमदोषत्वं वेति व्यतिरेको वङ्ग्रे ओर्ध्वते तद्विशेषणाल्याम् ।

योऽसावन्तर्नितान्तं मधुलर! १२जसाकान्तमूर्तिर्भुरारे !

यश्चायं याप्रसन्नः सुनियतमुद्येर उन्त उराज्ञो षड्विजानाम् ।

पन्नः सोऽयं वदास्येन छि भुवि समतां प्राप्नुयाद्वा कथं ते

सत्त्वावासायितेन द्विजमुनिपटवीतापसर्वङ्गषेण ॥ ३.४५ ॥

१. रजोगुणेन पुष्यधूल्या य । २. आविर्भाविऽभिवृद्धौ य । ३. प्रभो,

४. त्रैविर्लोकानां विप्राणां य ।

१साम्यं केनापि धर्मेषु छि रकिमपि भवेद्यद्यो तुल्यता स्याद्-

वाय्या तेनेह लोके ननु कविनिर्करैर्वस्तुनस्तस्य शौरै ! ।

२म्ये वस्तुन्यशेषेऽप्ययि मुष्मसुष्ममापेक्षया ते निःकृष्टे

भूमन्नेते कथं वा जगति तद्गुमानत्वमामुंउ समर्थाः ॥ ३.४६ ॥

१. संवादः । २. षपत् । ३. उपलब्धुम् ।

लावण्यस्यांशमात्रं तव मुष्मकमलस्येह लिप्सुः शशाङ्गो

मज्जन् १लावण्यपूर्णे दिनमनु जलघावुच्छित्तो व्योमदेशे ।

२ष्ट्वा त्वद्भङ्गत्रलक्ष्मीं ध्रुवमपि य निष्ठा भिम्बितां तु त्वदीये

भूषावन्दे सलज्जो रमडयति कुसुमैस्त्वामुद्रातः ॥ ३.४७ ॥

१. लावण्यं सौन्दर्यं लवाणरसवत्त्वं य, तेन पूर्णं । २. पूजयति ।

केचित् प्राङ्गुः किलाङ्गुं जलधिसमुदितं कर्दमं प्राङ्गुरेके

भूष्णायामाङ्गुरन्ये हरिणो षति परे प्राङ्गुरन्नम्रधाम्नः ।

तारानाथस्य मध्योत्पलसितमयि हरे! १मेयकत्वं निकामं

मन्येऽहं त्वन्मुष्माभाकलनजनितया लज्जयैवोदितं तत् ॥ ३.४८ ॥

१. मालिन्यम् ।

नष्टे स्वीये कलङ्गे तव वदनरुया तुल्यता स्यान्ममेति

१भ्रान्त्यात्यन्तं मृगाङ्गुः स्फुटमयि जलधौ क्षालयंस्ताः कलाः स्वाः ।

नैवापेतः कलङ्गाद्भवति मधुशिपो! यत् तदेतन्न चित्रं

१मित्रान्ते भ्राजमानस्य य भुवि रकुमुदं पुष्यतश्चातिवेलम् ॥ ३.४९ ॥

१. सुदृत्राशे सूर्यास्तमये य । २. कुत्सितसन्तोषं कैरवं य ।

यन्द्राञ्जलीनि वङ्गस्य छि परमुष्मानत्वमापादितानि

श्रीमन् ! लोके कवीन्द्रैः सुनियतमुष्मालङ्कियाद्योतनार्थम् ।

त्वद्भङ्गस्येह कान्त्यामघलर ! मनसा चिन्तितयां निकामं

तस्या देवोपमानीभवितुमपि दृढं १सा परं स्यात् समर्था ॥ ३.५० ॥

१. सा परं त्वद्भक्तान्तिः केवलं अनन्यथावलङ्कारः ।

प्रेमाद्र्मीभूतवैमानिकवरललनावृन्त्पाणिप्रकाम-

प्रोद्धेल्लब्ध्यामरीघोद्धतपवनचलैरावृतं चालकात्रैः ।

भालं ते भालसोमप्रतिभटसुषमं मानसाब्जे मदीये

नित्यं निर्व्याजृपां विडिरतु भगवन्! कामपि प्रेमधाराम् ॥ ३.५१ ॥

भाले तस्मिन् विशाले तव हरिणमदेनाञ्चितं योर्ध्वपुण्ड्रं

सौरभ्योत्कर्षसंवासितनिभिलडरिच्यङ्कवालेन शौरि ! ।

दृष्ट्वा कस्येह येतः प्रतिनवकुतुकाभ्मोघिकल्लोलमग्नं

नो सञ्जायेत भक्तोत्तमसुकृतपरीपाक! राज्ञवनाभ! ॥ ३.५२ ॥

लोके भूषागणोभ्यो मुरडर! सकलेभ्यो १वरीयस्तरं तत्

स्थानन्दूरेश ! नूनं रथयति तिलकं भूषितं भालदेशम् ।

भावत्कं भालदेशं भृगमदतिलकं रत्वेतेदाञ्चित्य भाढं

निस्सीमश्रीनिकेतं स्वयमनघ! परं याश्रुते भूषितत्वम् ॥ ३.५३ ॥

१. स्वार्थे वा तरवत्, अतिशयपरमकोटिविवक्षया वा भूयस्तरवत् ।

२. तुशब्दो विशेषे लोकासाधारणतिलकव्यावृत्ते ।

भालं ते पञ्चमीशीतलरुचिसुषमासारयौरं निरीक्ष्य

श्रीमन् ! यन्द्रोदरस्थे गिरिधर ! हरिणे याधिकं १सारभूता ।

मन्ये कस्तूरिकेयं जगति समुचितावासभूमिर्ममैषे-

त्येवं मत्वा निवासं रथयति तिलकच्छन्नना ते ललाटे ॥ ३.५४ ॥

१. यन्द्राङ्गुलरिणसम्भन्धिमदभूतेत्यर्थः

शकाशमोर्वाधरस्थानघ! विशदतमे सानुदेशे भवन्ती

द्वेषा १समाश्रकन्या यदि पुनरञ्जित ! स्यन्दते तावदेषा ।

श्रीमन् ! विश्रैकरभ्ये तव निटिलतटे भ्राजितस्थेश! रसाभ्यं

कस्तूरीपङ्कुराजतिलकपरिवृढस्थाप्रुयादीनभन्धो ! ॥ ३.५५ ॥

१. यमुना । २. विततऋजूर्ध्वरेभात्मकत्वात् पुण्ड्रभ्य साभ्यकथनम् ।

अम्भोजवासशर्वत्रिदशपरिवृढाद्याः सहैवेह यस्याः

कारुण्योल्लाससंसूस्यकथनलवं प्रार्थयन्ते नितान्तम् ।

सेयं भूतल्लजस्याय्युत ! ननु युगली तावडीना ममेह

श्रेयांस्यम्भोजनाभ! प्रदिशतु सडसा नाथ ! भूयांसि बाढम् ॥ ३.५६ ॥

पादाम्भोजवनम्राभिलपरिजनसन्तापविच्छेदशौण्ड-

स्कीतामेयानुकम्पारसजलधितरङ्गायितं तत् त्वदीयम् ।

भ्रूयुग्मस्याप्रमेयं जगति विलसितं पश्यतः कस्य ताव-

ख्येतः पियूषसिन्धौ भवति न सडसा मग्नमामञ्जमुख्यैः ॥ ३.५७ ॥

यासौ षिविलीलता ते त्रिभुवनजनसम्मोहने बद्धदीक्षा

वडत्वं बिभ्रती सत्यपि दृढमनिशं यात्मनीशाम्भुजाक्ष ! ।

योगीन्द्राग्रेसराणां परमृजुमनसां भाति सम्मोददात्री

वक्तुं तस्या विलासं जगति नु कतमः श्रीपते! कोविदः स्यात् ॥

१. भ्रूलता ।

सृष्टिस्थित्पथ्या भोस्त्रिजगदधिपते! विष्टपानां त्रयाणां

यस्याधीना विलासस्य छि तव भगवन् ! भ्रूयुगस्यार्त्तबन्धो ! ।

माडात्भ्यं तस्य लोके कथयितुमरविन्दाक्ष ! कस्येड वा स्याद्

दाक्ष्यं वायामधीशेन तु समधिषासास्यापि राज्जवनाभ ! ॥ ३.५८ ॥

भक्त्या निर्व्याजयाडर्निशमभिलपरीतापविध्वंसनं तत्

पादङ्गद्वं स्वकीयं दिनमनु भजतां सज्जनानां निकामम् ।

सर्वाभीष्टौघविश्राणनमयमडसंसूचिदोलाविलासं

नूनं स त्वं बिभर्ष्यस्युत! पुरुकरुणो रभ्रूलताख्यन्ननोख्यैः ॥ ३.६० ॥

१. मडशब्द उत्सवे ।

२. अभीष्टदानादेशभाविषु भ्रूलतायलनेषु दोलाव्यापारसम्भावना ।

प्रोद्योत्तिगमांशुरश्मिव्यतिकरविकथीभूतपङ्कुरुडश्री-

थौरं कारुण्यरुपाभूतसलडरीनित्यपूर्णां त्वदीयम् ।

नेत्रङ्गद्वं त्रयाणामपि ननु जगतां क्षेमदं मामकीनं

सन्तापौघं समस्तं शमयतु सडसा पन्ननाभातिवेलम् ॥ ३.६१ ॥

स्थानन्दूरेण! यद्वै सुमखिततपसां राशिभिश्चानवाप्यं

तत् सर्वं विन्दतेऽसौ जगति छि मनुजो षयद्वरालोकनेन ।

तेन त्वं लोयनप्रेरितमधुरकटाक्षामृतेनादराभ्यां

सिग्याशु त्वत्पट्टैकाश्रयमुरुकरुणावारिराशे ! सदैव ॥ ३.६२ ॥

१. यस्य कटाक्षामृतस्य दरालोकनेन षषद्वोयरीभावेन ।

લક્ષ્મીજાને! તુષારધુતિકિરણતતિવિશ્વચેતોભિરામા

પીયૂષસ્રોતસાલં સુરગણમખિલં તન્વતી હૃષ્ણપુષ્ટમ્ ।

યસ્મિન્નાલક્ષ્યમાણે ભવતિ ધમિહિરરશ્મિચ્છટાવત્ સુતીવ્રા

તં શ્રીમંસ્ત્વલ્કટાક્ષં જગતિ ન કતમઃ કામચેતેશ ! મર્ત્યઃ ॥ ૩.૬૩ ॥

૧. તુલ્યાર્થે વતિઃ વિશિષ્ટા ય ભવનક્રિયા તસ્ય પ્રયોજિકા ।

અમ્ભોજં પોષયત્યન્વહમિહ કિરણૌરાત્મનો વાસરેશઃ

પીયૂષાંશુસ્તથા માધવ! કુમુદકુલં પોષયત્યેવ નિત્યમ્ ।

નેત્રદ્વન્દ્રે ત્વદીયે દૃઢતરમુભયોઃ સન્નિવાસાત્ તદેત-

ન્નિદ્રાલુત્વં હરત્યેવ હિ કુમુદસરોજાતયોનિર્વિશકુમ્ ॥ ૩.૬૪ ॥

લોકામોદપ્રદાયિપ્રતિનવતિલસૂનોરુકાન્તિપ્રવાહ-

પ્રૌઢાહકુારનિર્મૂલનચણસુષમાવર્ષિણી વિશ્વરમ્યા ।

દૈત્યારે ! નાસિકા તે જનયતુ કુતુકં માનસાબ્જે મદીયે

હ્યશ્રાન્તં ત્વત્પદામ્ભોરુહયુગલગતે સર્વલોકાધિનાથ! ॥ ૩.૬૫ ॥

તાદૃઙ્ઠિવ્યપ્રભાધોરણિનિચયભૃતા નાસિકાતલ્લજેન

શ્રીમંસ્તે વ્યર્થમેવાકલયતિ ભુવને ચમ્પકં ધસામ્યાભાવમ્ ।

યસ્માત્ સર્વેષુ પુષ્પેષ્વપિ વરદ ! રસગ્રાહિણા ષટ્પદેના-

ચ્યસ્તં તત્ સામ્યલિપ્સુ ત્રિજગદભિમતાનાં ન કેનાત્ર હેયમ્ ॥ ૩.૬૬ ॥

૧. સામ્યભાવનામ્ ।

સર્વેષાઞ્ચાપકર્ષાદિહ હિ નનુ નિજાપેક્ષયા ભૂતલેડસ્મિ-

ન્નર્હત્યસ્થાં જગત્યાં કિમપિ સહ મયા ધનાસિકાં વસ્તુ નૂનમ્ ।

ઇત્યેવં વ્યઞ્જયત્યેવ હિ કિલ નિજયા રસંજાયૈવેશ! યાસૌ

તસ્યાઃ શૌરે ! ભવેયુઃ કથમિવ પરમેતાનિ સામ્યાવહાનિ ॥ ૩.૬૭ ॥

૧. નેતિ આસિકામિતિ ચ ચ્છેદઃ, અથ ચૈકં પદમ્ ।

૨. "નાસિકા" ઇત્યેવંરૂપયા ।

નાનાવર્ણપ્રસૂનોલ્લસિતતરુલતામણિડોધાનદેશ-

૧ભ્રાજત્સદ્યોવિપક્કારુણતરસુષમાપૂર્ણાભિમ્બીકુલં તત્ ।

ધિક્કુર્વન્ વિશ્વરમ્યો નનુ સકલજગન્નાથ! દન્તચ્છદસ્તે

ચેતો નિત્યં મદીયં શિશિરયતુ મુહુઃ પ્રેમપીયૂષવૃષ્ટયા ॥ ૩.૬૮ ॥

૧. ભ્રાજદિતિ પરસ્મૈપદમાત્મનેપદસ્યાનિત્યત્વાત્ ।

अन्धूकं पद्मरागं पुनरपि सलकारस्य तत् पल्लवं वा

माध्वीमृद्धीकराशिं मुरमथन ! सितभाण्डमिश्रं पयो वा ।

कान्त्या माधुर्यधर्मोणं च परमधरीकुर्वतस्तेऽधरस्य

श्रीमन् ! कस्मात्त जने कविभिरधरं धृत्यत्र संज्ञा वितीर्णा ॥ ३.६६ ॥

कारुण्याम्भोनिधेऽसौ भवदधरमण्डितं नष्टं विधत्ते

लोकं यन्निर्विशङ्कं मधुमधुरिमसञ्जातसान्द्रावलेपम् ।

नैतच्छित्रं तदस्याय्युत ! मधुमथनस्याङ्गभावं गतस्ये-

त्येवं जनेऽलमम्भोरुदलनयन ! श्रीरमाभूमिनाथ ! ॥ ३.७० ॥

१. मधुशब्दो मकरन्दे दैत्यभेदे च ।

माधुर्येणोऽयं योऽसौ त्रिभुवनविदितेनावलं शर्करायाः

स्थानमूरेण ! लोके वितरति नितरां शर्करात्वं मुरारे ! ।

सोऽयं विश्वैकरम्यश्चविरधरमण्डितावकीनो न केषां

वाचां उपायं कवीनामघशमन ! परं गाढते नो जगत्याम् ॥ ३.७१ ॥

१. भाण्डविकारस्य । २. उपलविशेषत्वं नीरसत्वादथ

३. भाण्डविकारत्वम् । ३. अगोचरत्वम् ।

शित्रं भिम्भाधरस्ते त्रिजगदधिपते ! यारुसन्ध्याभ्रवर्णः

सम्प्राप्तोऽपीऽलं लोके पदमुरुमलसः पद्मरागस्य सम्यक् ।

भाति श्रीपद्मनाभ ! ध्रुवमिऽलं हि पदं निर्व्यलीकस्य भूमन् !

पद्मागारस्य नाथ ! प्रतिमुद्गरधिकं वृद्धिभाजो मुरारे ! ॥ ३.७२ ॥

ता द्रुग्धाब्धेस्तर्ङ्गा एव च तुङ्गिनरश्मेर्मयूष्मा एवापि

भाजन्मुक्ताङ्गलानीव च भिससमुदाया एवाप्यार्त्तबन्धो ! ।

दृक्षु व्याप्तत्वदीयानुपमतमयशोराशिवय्योत्वसन्त्यो

माधुर्यार्द्रिः स्मिताभास्तव भुवनपते ! सन्ततं मां पुनन्तु ॥ ३.७३ ॥

आवासं यं मलान्तो विदुरपरिमितस्थानिंशं शर्मराशे-

र्यस्मिन् वाञ्छां प्रकुर्वन्त्यघशमन ! सदा वीततृष्णा मुनीन्द्राः ।

योऽसौ भ्रष्टभाण्डभाण्डान्तरगजनमनश्चौर्यविधाप्रवीणः

शौरै ! त्वन्मन्दलासं तमिऽलं कथमलं शंसितुं स्यां समर्थः ॥ ३.७४ ॥

तामासाधाम्बुजाक्ष ! प्रतिपदललितां मन्दलासद्युतिं ते

नेत्रद्वन्द्वोत्पलाभ्यामधि परमुपलेनाथ तुल्याशयोऽपि ।

શ્રીમન્ ! કો વા મનોવાગવિષયતરસમ્મોદપીયૂષસિન્ધૌ

મગ્નઃ પ્રાપ્તિચકે વસ્તુનિ નનુ સકલેડપ્યાપ્રયાત્રો વિરાગમ્ ॥ ૩.૭૫ ॥

લોકેડસ્મિન્ કેવલં યા હરતિ નનુ તમો બાહ્યમેવામૃતાંશો-

જર્થોત્સના સાપ્યમ્બુજાક્ષાકલયતિ કતમત્કૌતુકં નો જનાનામ્ ।

એવમ્ભાવે મુનીનામપિ હૃદયતમોનાશિની મન્દહાસ-

સ્થાભા તે કીદૃશં નો જગતિ ન જનયેત્ કૌતુકં વિશ્વપુંસામ્ ॥ ૩.૭૬ ॥

તાદૃગ્વિશ્વાભિરામપ્રચુરરુચિયુતે ૧મન્દ્રહાસે ત્વદીયે

બિમ્બોષ્ઠસ્યેહ કિચ્ચિદ્ધિકસનવિશદીભૂતનિસ્તુલ્યકાન્તિઃ ।

શૌરે ! દન્તાવલિસ્તે સુદૃઢમવિકસતુન્દપુષ્પાવદાતા

નિત્યં મન્દેતરં મે જનયતુ હૃદયે મોદમિન્દીવરાક્ષ ! ॥ ૩.૭૭ ॥

૧. મન્દહાસસમય ઇત્યર્થઃ ।

નાનારત્નોઘશોભાગ્ચિતમકરવરાકારકર્ણદ્રયાલ-

હુારપ્રત્યગ્રકાન્તિપ્રસરમિલનસન્જાતશારત્વમુચ્ચૈઃ ।

સ્થાનન્દૂરેશ! ગણ્ડસ્થલયુગમયિ તે નાકનાથોપલાદ-

શર્ટોપધ્વંસશૌર્ણં દલયતુ સકલં મામકં તાપભારમ્ ॥ ૩.૭૮ ॥

સ્નિગ્ધે શ્યામે કપોલે તવ ભુવનપતે! વિમ્બિતં કર્ણભૂષા-

યુગ્મં દોલાયમાનં જગતિ કલયતઃ કસ્ય વા લોચનાભ્યામ્ ।

ચેતસ્યુચ્ચૈર્ન શઙ્કામઘહર ! જનયેન્મીનયોઃ ૧સૂરજાયા-

સ્તોયાપૂર્ણે હૃદે માઘવ ! નનુ સરસં ખેલતોશ્ચાતિવેલમ્ ॥ ૩.૭૯ ॥

૧. યમુનાયાઃ ।

પ્રાચીનોર્વીઘરાગ્રોદિતમિહિરુચઃ કૌસ્તુભસ્યેશ ! કાન્ત્યાઃ

સમ્પર્કેણાલમ્ડગીકૃતવિકચજપાપુષ્પશોભસ્ત્વદીયઃ ।

અત્યન્તં શ્વક્ષણકાન્તેર્વરદ! ૧દેવરસ્યેહ દર્પાપહારી

કણઃ કુણ્ઠેતરં મે જનયતુ હૃદયે નાથ ! વૈકુણ્ઠ ! મોદમ્ ॥ ૩.૮૦ ॥

૧. શડ્પશ્રેષ્ઠસ્ય

છાયાસૂનુર્બભૂવાચ્યુત! જગતિ કથં પડ્ગુપાદઃ સુતો વૈ

સાદૃશ્યં નૂનમાપ્રોતિ હિ કિલ જનકસ્યાત્ર સૃષ્ટી વિઘાતુઃ ।

એવંરૂપા વિશઙ્કા મમ હિ ૧પરિહૃતા કૌસ્તુભસ્યાભયા તે

સાહસ્રાણાં રપદાનામપિ ગગનમણેઃ ૩પડ્ગુતાપ્રાસિહેતોઃ ॥ ૩.૮૧ ॥

१. पङ्गुपुत्रस्य पङ्गुपदत्वौचित्यादिति भावः ।
२. किरणानां थरणानां थ पदशब्दप्रक्रमे”पुल्लिङ्गः
किरणे पुनः” इति मेदिनी ।
३. पङ्गुतायाः प्रतिष्ठतगतित्वस्य प्राप्तेर्दोः
गतिप्रतिघातश्च कौस्तुभाभयाभिभवात् ।

विश्वव्याप्तस्वकीयानुपमतमरुचिश्रेणिभिः सर्वतेजो-

जैतृत्वोद्भूतगर्वप्रसरभृतमना उन्त राज्जवभन्धुः ।

शोभां ते कौस्तुभस्य स्मयभरशमनीमात्मनोऽपीड दृष्ट्वा

सायं सायं ध्रुवं मञ्जति डिल जलधौ ग्रीलया व्याडुलात्मा ॥ ३.८२ ॥

ज्ञात्वा ते कौस्तुभस्यामिततमसुषमामालया निर्जितं स्वं

भर्तारं तिग्मभानुं मुरमथन! दिशस्तस्य जाया दशापि ।

सायङ्कालोन्मिषत्पाटलिमभरमिषेणालमेताः स्वर्कथि-

ध्वाविष्णुर्वन्ति लज्जं वदनसरसिजेष्यन्वडं दीनभन्धो ! ॥ ३.८३ ॥

१. कादाचित्ते पाटलिग्निलज्जविकारत्वमुत्प्रेक्ष्यते ।

किञ्च श्रीमन् ! प्रभाभिर्विकथतरजपापुष्पसंस्पर्द्धिनीभि-

स्तस्याथो कौस्तुभस्याय्युत! जगति समस्तेऽपि जते प्रसन्ने ।

लोकैऽस्मिन् ध्वान्तनाशात् त्रिभुवनविदिता ध्वान्तसंज्ञा प्रपेदे

नूनं साधर्म्यमुख्यैरिड डि शशविषाणादितिः शब्जलैः ॥ ३.८४ ॥

विश्वातङ्गप्रदायिप्रयुरतरभुजप्रौढतेजोमदान्धी-

भूतस्वान्तासुरौघस्मयशमनविधौ दक्षिणो दक्षिणस्ते ।

भाडुः पर्युत्तनामाणाणिवलयगणोनाधिकं शोभमानः

सर्वाभ्यो मां विपद्भ्यः सकुतुडमवतु श्रीपते! तावकीनम् ॥ ३.८५ ॥

पर्यङ्गे नाथ! वाताशनवरकलिते सन्मृणालावदाते

विन्धस्तो भाडुरेषोऽय्युत! तव भगवन् ! जनुपर्यन्तलम्बी ।

त्वन्नाथानां निकामं मुरडर! कृपणानां पुनर्मादृशानां

दातुं नूनं भतानुग्रहमिड डि समस्ताधिविच्छेदशौण्डम् ॥ ३.८६ ॥

आनम्रायाः पदात्रे निम्बिलजनततेर्दूरिताशेषतापे

सर्वाभीष्टौघविश्राणनविधिपट्टतामस्य ते वीक्ष्य भाडोः ।

लज्जामाराडुलात्मा ननु सुरविटपी निर्व्यथानां कृलानां

व्याजात् १गोपायतीडाय्युत! सुदृढमसौ नम्रतां लज्जयामाम् ॥ ३.८७ ॥

१. अपङ्कते ।

आभ्रलभस्तम्भपर्यन्तमिह छि लुवने ज्वज्जलास्त्वन्न्ता
 दातृत्वेनैव यस्याजित ! तव करुणावारिधे! नाथ! आढोः ।
 जायन्ते किञ्च ज्वन्ति य वरद ! दृढं दृष्टपुष्टा भवन्ति
 श्रीमन् ! स्तोतुं तमेनं भवति न कुतुकी को नु मर्त्योऽत्र लोके ॥ ३.८८ ॥

स्थानन्दूरेश ! नाम्ना स्फुटमपि य गुणेश ! यस्तावकीनो
 आडुर्वाभत्वमुच्चैर्भूरमथन ! ध्यानोऽपि निस्तुल्यकान्तिः ।
 नित्यं वामेतरत्वं वडति निजपदाम्भोजभक्तेषु सत्सु
 श्रेयांस्युच्चैस्तराणि प्रदिशतु स य मे भूरिकारुण्यराशे ! ॥ ३.८९ ॥

१. अनुकुलत्वं असव्यत्वं य ।

दुग्धाम्भोराशिपुत्र्या कुवलयरचिता वीक्षितो मालिकेति
 स्फूर्जद्भूरिप्रतापैः कुलिशमिति भिया नाथ! दृष्टोऽसुरेन्द्रैः ।
 भक्तैः सन्तापत्रपातपशमनपटोः शाभिन्नो नाथ! शाप्ते-
 त्युच्चैरालक्षितोऽसौ जयतु जयतु गोविन्द ! सव्यो भुजस्ते ॥ ३.९० ॥

१. आमोदाकृष्टविश्वस्थितसकलजनारमोदभाराङ्गरागा-
 लेपप्रोद्भूतभूरिप्रभमघडर! ते नाथ! वक्षःकपाटम् ।
 शाराजङ्गन्यमालापश्चिमललडरीव्यामनिशशेषलोकं
 कारुण्याब्धेर्विशालं शमयतु सकलं मामकं तापभारम् ॥ ३.९१ ॥

१. आमोदेति सन्तोषे । २. आमोदेति सौरभे ।

तस्मिन् वक्षस्यसीमाद्भुतरुचिपटलानित्यवासायिते ते
 राजन्ती वन्यमालां विविधरुचियुतैः पुष्पजालैः पिन्धुम् ।
 दृष्ट्वा प्रावृट्पयोदोऽल्लसितशतमप्येष्वसशङ्कापरीतं
 न स्यात् कस्येह येतः प्रतिनवकुतुकाभ्योधिमग्नं य भूमन् ! ॥ ३.९२ ॥

त्रैलोक्यप्रस्फुरत्प्रचुरतश्चशोराशिसाम्यावडेन
 श्रीमन्मुक्ताभयेनाच्युत! तव लसितं नाथ! हारेण सम्यक् ।
 वक्षश्छायापथेनाधिकधवलरुचा मण्डितस्यातिवेलं
 व्योम्नः सादृश्यमाप्नोति छि वरद ! दृढं पत्रिमूर्धन्यपत्र ! ॥ ३.९३ ॥

किञ्चास्मिन् वक्षसि त्वं मरकतवतलिमप्रौढशोभाडरे स्वे

श्रीवत्साङ्गं जगन्मोहनमधि वलसि श्रीधराशेषपुंसाम् ।
क्षान्तिं सागस्सु य स्वां प्रकटयितुमढो यत्तदेतन्न चित्रं
त्रैलोक्याधीश्वरस्य प्रयुरतरङ्गपाब्धेः रक्षमानायकस्य ॥ ३.८४ ॥

१. तलमेति तल्ये । २. भूमिदेवीपतेः क्षान्तिनेतुश्च ।

अन्तस्थानां त्रयाणामपि ननु जगतामीश! सीमात्रयं यो
दैत्यारे! कुक्षिदेशः कलयति तिसृणां छद्मना ते वलीनाम् ।
रोमावल्या तमालक्षितिरुडपटलीक्षान्तिसाम्यं वलन्त्या
युक्तोऽसौ निस्तुलं मे जनयतु हृदये कौतुकं शार्ङ्गपाणौ ! ॥ ३.८५ ॥

यस्मिन् भृङ्गायमाणो विधिरिड वदनेत्यश्चतुर्व्यो गलन्त्या
वेदानां धारयेदं त्रिभुवनमभिलं साधु पूतं विधत्ते ।
तादृक् त्वन्नाभिपद्मं निरुपमरुचिसन्दीलवासायितं मे
नाथ! श्रेयांसि दधान्निरवधि जगदाराधितं पद्मनाभ ! ॥ ३.८६ ॥

नानारत्नप्रभाङ्गुषित कनकमयानर्धकाञ्चीगुणैर्न
श्रीमन् ! विभ्राजमानः डिल भुवनपते ! तावको मध्यभागः ।
अत्यन्तं काश्यशाव्यप्यलमङ्गशतरां देव! लक्ष्मी दधान-
श्चेतस्यक्षीणारुपं जनयतु सततं मामके मोदभारम् ॥ ३.८७ ॥

सङ्ग्रामामेयवीर्यासुरवरपटलीत्रासदायित्वदीय-
स्फूर्जद्भूरिप्रतापोपमविशदरुथा साधु पीताम्भरेण ।
उरु तावावृत्तौ ते शिभिगलसुषमाभारयोर्यो य जडधे
नित्यं श्रीपद्मनाभ! प्रयुरतरमये मङ्गलं मे दिशन्तु ॥ ३.८८ ॥

लोके यद्वै रसालद्रुममृदुललसत्पल्लवस्यातिमात्रं
काठिन्यं सम्प्रयच्छत्यनघ! मृदुतया स्वीयथा विश्वबन्धो ! ।
तादृग्लक्ष्मीकराम्भोरुडमृदुमृदितं यापि रक्तत्वमुख्यै-
रादत्ते यत् तदेतन्ननु पदयुगलं ते मम श्रेयसे स्तात् ॥ ३.८९ ॥

यत्सन्तापाब्धिभज्जत्सकलसुजनसन्दीलुङ्गमन्दराद्रे-
रुद्धारात्यन्तदक्षां वरद ! कमठतां यङ्गपाणौ ! दधाति ।
तरिमन् पादाम्भुजे ते निभिलभुवनसम्भूतिडेतीर्नितान्तं
भूयाद्भूयो रतिर्मे सततमविडता श्रीनिधे! पद्मनाभ ! ॥ ३.९० ॥

धृति स्वातिश्रीरामवर्गवज्जिमडाराजविरचितायां

ભક્તિમંજર્યા તૃતીયશતકમ્ ।

અથ ચતુર્થશતકમ્ ।

સમસ્તજગદ્દુઃખવસ્થિતિલયૈકહેતોઃ પુન-

ર્લસદ્ભુવનમડ્ગલાદ્ભુતગુણૈકધામ્નઃ પરમ્ ।

તવૈવ કરુણાભિકા વરદ ! કૌમુદી મામકં

મનોગતતમઃ કુલં હરતુ સર્વમધ્યજ્જસા ॥ ૪.૧ ॥

અખાણ્ડતરચિદ્રસામ્બુધિમયોડપિ માયાં સ્વતઃ

સૃજન્ જગદનેકધા વવિતથમધ્યહો ભાસયન્ ।

રપ્રેમોદમયિ વિન્દસે ઉતવ રમેશ! સર્ગક્રમં

કિમધ્યયિ જગદ્દુરો ! કથયિતું જવાદુત્સહે ॥ ૪.૨ ॥

૧. અસત્યમપિ । ૨. પ્રમોદં વિન્દલ ઇતિ યોજના । ક્રીડસીત્યર્થઃ તથા

ચ સૂત્રિતં બાદરાયણેન “લોકવત્ તુ લીલાકૈવલ્યમ્” ઇતિ ।

૩. તથા ક્રીડતસ્તવ ।

અનન્તસુખસમ્ભૃતં ત્રિગુણકાલદેશાતિગં

પ્રભો! પરમથાદ્વયં પ્રચુરચિન્મયં બ્રહ્મ તત્ ।

વિલેસિથ વિભો! પુનઃ પ્રલય ઈશ્વર ! વપ્રાકૃતે

તદા જગતિ નાભવત્ કિમપિ કારણં ત્વાં વિના ॥ ૪.૩ ॥

૧. પ્રાકૃતે પ્રલયે મહાપ્રલયે “પ્રકૃતૌ સંસ્થિતં

વ્યક્તમતીતપ્રલયં તુ યત્ ।

તસ્માત્ પ્રાકૃતસંજ્ઞોડયમુચ્યતે પ્રતિસચ્ચર” ઇતિ વિષ્ણુપુરાણમ્ ।

સૃજામિ જગદિત્યહો તવ અભૂવ વાઞ્છા યદા

તદૈવ ભવતોડજનિ ત્રિભુવનેશ ! માયા સ્વયમ્ ।

તતોડજનિ જગદ્દુરો ! વભુવનહેતુતત્ત્વં મહત્

રતતોડહમિતિ સંજ્ઞિતં નનુ અભૂવ તત્ત્વં જવાત્ ॥ ૪.૪ ॥

૧. જગત્કારણીભૂતં તત્ત્વમ્ ॥ ૪.૨. અહકુારાખ્યમ્ ।

તદેવ ખલુ સાત્ત્વિકી વરદ! રાજસી તામસી-

ઢ્યહકૃતિરિતિ ત્રિધા પરિણતં અભૂવ પ્રભો ! ।

તતઃ વકરણમાનિનો રરવિસમીરસોમાદિકાન્

मनश्च सुषुवे रमारमण ! तत्र वै सात्विकी ॥ ४.५ ॥

१. झानेन्द्रियपञ्चकस्य कर्मेन्द्रियपञ्चकस्य याधिष्ठातृनित्यर्थः ।
२. “दिव्वातार्कप्रचेतोऽश्विवह्नीन्द्रोपेन्द्रमित्रकाः”
 एति भागवतोऽन्ता दश सोमश्चेत्येकादश देवा एत्यर्थः ।
 तत्राश्विपर्यन्ताः पञ्च श्रोत्रत्वञ्चक्षुर्जिह्वाघ्राणानां,
 क(ब्रह्म) पर्यन्ताः पञ्च वाक्पाणिपादपायूपस्थानामधिष्ठातारः ।
 सोमस्तु मनसोऽधिष्ठाता ।

ततः सपदि राजसी परमलङ्कृतिस्तत्क्षणात्
 ससर्ज करणान्यखो दश तथैव याधोक्षज ! ।
 पुनः प्रसुषुवे जवाद्यपि य तामसाडङ्कृति-
 र्मुकुन्द ! गगनादिकान्यनघ ! पञ्च भूतान्यखो ॥ ४.६ ॥

१. अमी भवदनुप्रवेशवशात्तस्तवायैकतां
 छिरण्यमयि प्रभो ! व्यदधुरेकमण्डं मलत् ।
 तदेतदथ कारणाभसि पुरैव सृष्टे स्थितिं
 यकार करुणानिधे ! अडुशतान्यखो वत्सरान् ॥ ४.७ ॥

१. भूतेन्द्रियाद्यो भावाः ।
 ततोऽण्डमयि संविभिद्य य छिरण्यमयं तत्पुन-
 श्चिरेण अलु कारणाभसि सुनिर्मलेऽवस्थितम् ।
 क्षणान्नु रमापते ! समुदभूज्जगन्मङ्गलं
 यतुर्दशजगन्मयं तव वपुर्विराडाह्वयम् ॥ ४.८ ॥

- ततो ननु छिरण्यगर्भ एति संज्ञयात्युन्नते
 विलेसिथ जगत्पते ! सपदि सत्यलोके स्वयम् ।
 १से वै स्फुटविजृम्भिताभितरजोविकारो जवा-
 दखो समुदभूदलं प्रविकसत्सिसृक्षारसः ॥ ४.९ ॥

१. छिरण्यगर्भो ब्रह्मा ।
 १तदर्थमनवाप्य बोधमिड सोऽथ चिन्ताकुली-
 कृतात्मलुदयो मनागभिलनाथ ! तस्थौ स्वयम् ।
 तदा तपतपेत्यखो गिरमनन्त ! वैडायसी-
 मभुं रपरमशिभ्रवो विरथयंस्तपःप्रेरणाम् ॥ ४.१० ॥

૧. સૃષ્ટ્યનુકૂલમિત્યર્થઃ ૨. ત્વં શ્રાવિતવાન્ ।
 ક એષ હિ પુમાનિદં વચનમબ્રવીન્માભિહે-
 ત્યસૌ તુ વિચિકિત્સયા પ્રચલિતાન્તરઙ્ગઃ સ્વયમ્ ।
 વિલોક્ય સકલાસ્વપીશ ! ભત દિક્ષુ દૃષ્ટ્વા વિભો !
 ૧ન કિઞ્ચિદપિ સોઽકરોત્રનુ તપઃ સહસ્રં સમાઃ ॥ ૪.૧૧ ॥
૧. અયં નશબ્દો દૃષ્ટ્વૈત્યનેન સમ્બધ્યતે । અદૃષ્ટ્વૈત્યર્થઃ ।
 તતો હૃદયપદ્મજોદિતવરિષ્ઠભક્ત્યુદ્ભવ-
 પ્રમોદપુલકાશ્રુગદ્ગદતરાક્ષરાચાર્યતે ।
 સ્વમાશુ પરિતુષ્ણતા ભુવનનાથ ! તસ્મૈ પુનઃ
 પ્રદર્શિતમયિ ત્વયા નિજપદં વિકુણ્ઠાભિધમ્ ॥ ૪.૧૨ ॥
- કદાચિદપિ યત્ર ૧નો વિકુરુતે હિ માયા પુન-
 વિમોહમદરોષભીમુખરસાસ્તુ દૂરં ગતાઃ ।
 સદૈવ વિલસત્યહો સુખમયીશ ! યસ્મિન્ દશા
 તદેતદલમદ્ભુતં જયતિ ભો ! વિકુણ્ઠં પદમ્ ॥ ૪.૧૩ ॥
૧. નો વિકુરુતે કાર્યાનુકૂલં વિકારં ન પ્રાપ્નોતિ ।
 યતુર્ભુજવિરાજિતા વિશ્રુતશઙ્ખચક્રાયુધાઃ
 કલાચક્રસુમપ્રભાઃ સુપરિવીતપીતામ્બરાઃ ।
 વસન્તિ સકલાશ્ચ યત્ર હિ લસદ્ધિમાનાલયા-
 સ્તથાવિધમ૧નોપમં જયતિ તદ્વિકુણ્ઠં પદમ્ ॥ ૪.૧૪ ॥
૧. અનુપમમ્ । ન અર્થકં “અન” ઇત્યવ્યયમસ્તિ ।
 લસત્તુલસિકાવનપ્રચુરસૌરભસ્રોતસા
 નિકામસુરભીકૃતાખિલહરિદ્વિતાનાઙ્ગણમ્ ।
 જપારુચિરવિદ્ધુમોલ્લસિતમઞ્જુલસ્તમ્ભયુઙ્-
 નિરર્ધમણિગોપુરં જયતિ તદ્વિકુણ્ઠં પદમ્ ॥ ૪.૧૫ ॥
- અનેકવનિતાજનૈરભિવૃતા સદૈવેન્દિરા
 પ્રસૂનં જગત્ત્રયસ્ય ચ મુકુન્દ ! યત્ર સ્વયમ્ ।
 લસત્યયિ ભવત્કટાક્ષરસપાનબદ્ધસ્મૃહા
 તદીશ! ભુવનાદ્ભુતં જયતિ ભો વિકુણ્ઠં પદમ્ ॥ ૪.૧૬ ॥
- ઇતીહ પરિદર્શિતે નનુ પદે વિકુણ્ઠાભિધે

भुजङ्गपतिशायिनं स्मितसुधाञ्चितास्याम्भुजम् ।
 धनाधनलसद्भूयतिं परिलसत्पिशङ्गाभ्रं
 भवन्तमधि दृष्टवान् सुकृतवारिराशिर्विधिः ॥ ४.१७ ॥

तदा प्रचुरसम्मदोद्गतनिरर्गलाश्रुः स हि
 प्रलम्ब पदपद्मयोस्तव समस्तपापच्छिद्योः ।
 प्रयच्छ करुणानिधे ! भुवनसृष्टिदक्षां मतिं
 ममेत्यथमयायत त्रिभुवनेश्वर ! त्वामलम् ॥ ४.१८ ॥

स्वकीयपदपङ्कजे नतममुं विलोक्यादरात्
 स्वपाणिसरसीरुडेण किल तस्य पाणिं स्पृशन् ।
 भवेन्भ्रतिरथीह ते रन य निभद्धता सृष्टिभि-
 स्त्वितीश! समुदीरयंस्तमकरोः पट्टे निर्मितौ ॥ ४.१९ ॥

१. मतिः सृष्टानुकूलं ज्ञानम् ।
 २. सृष्टिभिर्निभद्धता न य भवेदिति ।
 सम्बन्धः सृष्टिभिर्निभद्धता य रजोगुणोद्भवत्वम् ।
 तथा य श्रीभागवतं -

“ऋषिमाधं न भ्रामाति पापीयांस्त्वां रजोगुणः ।
 यन्मनो मधि निर्बद्धं प्रजाः संसृजतोऽपि ते ॥”

१यतुर्युगसदस्रसम्मिददिनेन यैकेन वै
 निजेन स सृजन् जगद्धरद ! तावतीं यामिनीम् ।
 नयत्यजित ! निद्रया त्वधि निलीय सृष्टैः सभं
 त्विमामधि विदुर्निशां प्रलयभीश ! नैमित्तिकम् ॥ ४.२० ॥

१. यतुर्युगसदस्रं हि ब्रह्मण्येकमलर्भवति ।

कदाचन रमापते! ननु दिनावसाने विधिः
 सुषुप्तिनिरताशयो भवति सन्निलिव्ये स्वयम् ।
 जगन्ति य ययुस्तदा जठरभागमीशस्य ते
 तदाभवद्विदं जगत् सकलमञ्जसैकार्णवम् ॥ ४.२१ ॥

प्रबोधय ! रयेण मामल्लड कल्पकालावधा-
 वितीह समुदीर्य भो वरद ! कालशक्तिं पुनः ।
 प्रसुप्तमनघ! त्वया सकलज्जुवर्षात्मना

સ્વકીયજઠરસ્થિતૈરખિલલોકજાલૈઃ સમમ્ ॥ ૪.૨૨ ॥

ચતુર્યુગસહસ્રમેવમજિત ! પ્રસુમે ત્વયિ

પ્રબુધ્ય હિ પુરૈવ શક્તિરયિ દેવ! કાલાભિધા ।

પ્રબુદ્ધમકરોત્ સપદયિ ભવન્તમાત્તાદરં

રમાવર! ચરાચરાત્મકસમસ્તલોકાત્મકમ્ ॥ ૪.૨૩ ॥

વિબુધ્ય ચ તદા ભવાન્ સલિલગર્ભશાયી વિભુ-

ર્વિલોક્ય સકલાન્યહો નનુ જગન્તિ લીનાન્યલમ્ ।

નિજાન્તરિહ ચ સ્થિતેષ્વનઘ! તેષુ સૂક્ષ્માત્મના

દદૌ વરદ ! દૃષ્ટિમીશ્વર! કૃપામૃતસ્યન્દિનીમ્ ॥ ૪.૨૪ ॥

તતોડજનિ જગત્યતે! તવ હિ નાભિરન્નાદહો

સમસ્તજગદાત્મકં કમલમેકમત્યદ્ભુતમ્ ।

અથાવિરભવદ્રમારમણ ! તત્ર ધાતા પુનઃ

ક્ષણાત્ સરસિજોદરે નિખિલવેદરાશિઃ સ્વયમ્ ॥ ૪.૨૫ ॥

ઇતીહ જગતાં પતે! પ્રથિત૧પાદ્મકલ્પે પુન-

વિવર્ધિતસરોજભૂઃ પ્રવિલસત્કૃપાવારિધિઃ ।

વિલેસિથ જગત્રયીરચનકૌતુકી યો ભૃશં

સ મામવ સરોજનાભ! સકલાપદાં સગ્ચયાત્ ॥ ૪.૨૬ ॥

૧. "તસ્યૈવ ચાન્તે કલ્પોડભૂદં પાદમભિચક્ષતે ।

ચદ્ધરેનાભિસરસ આસાલ્લોકસરોરુહમ્ ॥"ઇતિ શ્રીભાગવતમ્ ।

વસન્ સ તુ સરોજભૂસ્તવ તુ નાભિજાતેડમ્બુજે

કુતો નુ જલધાવિદં સમજનીત્યપશ્યન્ સ્વયમ્ ।

તદાકલનકૌતુકાત્ સકલદિક્ષુ પશ્યન્નહો

બભૂવ ચતુરાનનો વિલસદ્દૃષ્ટનેત્રઃ પ્રભો ! ॥ ૪.૨૭ ॥

પયોનિધિસમુદ્ભવં કમલમેવ પશ્યન્નસૌ

તદાશ્રયમયે ભવદ્વપુરનન્ત ! નાલોક્યન્ ।

ઇહામ્બુરુહમધ્યગો નિરવલમ્બકઃ કસ્ત્વહં

કુતોડજનિ સરોરુહં ત્વિદમિતશિ ! સોડચિન્તયત્ ॥ ૪.૨૮ ॥

ધ્રુવં જલરુહોડસ્ય વૈ કિમપિ કારણં સમભવે-

દિતીહ ચતુરાનનોડથ મનસા વિનિશ્ચિત્ય સઃ ।

સ્વયોગબલતો જવાત્ ૧સમવરુહ્ય નાલાન્તરે-

ડપ્યમેયરુચિતુન્દિલં તવ વપુર્ન ચોદૈક્ષત ॥ ૪.૨૯ ॥

૧. સમવરુહ્યાપીતિ યોજ્યમ્ ।

કારણાદર્શનાર્થ પ્રયત્નવિશેષં કૃત્વાપીતિ તદર્થઃ ।

નિવૃત્ય પુનરપ્યસૌ સરસિજે ૧પુરાવદ્ધિધિ-

સ્ત્વદીયકરુણારસાયનમવામુકામઃ સ્કુટમ્ ।

તપઃ પરમમાસ્થિતો મધુરિપો ! શતં વત્સરાન્

સમસ્તવિષયાવલીવિમુખમાનસઃ સાદરમ્ ॥ ૪.૩૦ ॥

૧. પૂર્વવત્ ।

પ્રસન્નહૃદયસ્ય તે મધુરિપો! સ્વરૂપં પરં

વિલોક્ય તપસોડવધૌ સરસિજાસનોડન્તદૃશા ।

પ્રહૃષ્ટહૃદયો હરે! દિશ ધિયં જગન્નિર્મિતૌ

મમાતિપટ્ટમિત્યસૌ સરસમઝસાયાચત ॥ ૪.૩૧ ॥

અવાપ્નુહિ સમસ્તલોકકુલસૃષ્ટિદાક્ષ્યં જવાદ્-

વિધેહિ પુનરપ્યહો નનુ તપો વિધે! સાદરમ્ ।

ભવેન્નિરુપધિર્મયિ પ્રચુરભક્તિરપ્યન્વહં

તવેતિ સમુદીર્યસ્તમકરોઃ પ્રસન્નાશયમ્ ॥ ૪.૩૨ ॥

પુનશ્ચ કલયંસ્તપઃ સ ખલુ વત્સરાણાં શતં

તપોમતિબલે તતો હિ સમવાપ્ય પૂર્વાધિકે ।

વિલોક્ય ચલિતં જલે સરસિજં સમીરેણ વૈ

ત્વદીયબલવહ્નિતઃ સલિલમારુતૌ ચાપિબત્ ॥ ૪.૩૩ ॥

ત્વદીયકરુણાબલાજ્જલરુહેણ તેન દ્રુતં

જગત્પ્રયમહો પુનર્વિરયચન્ સ્વયમ્ભૂઃ સ્વયમ્ ।

મનુષ્યમૃગપક્ષિભૂરુહસરીસૃપાધાનસૌ

ગુણાંશ્ચ વિવિધાનથો નનુ સસર્જ લક્ષ્મીપતે ! ॥ ૪.૩૪ ॥

સસર્જ સનકં હૃદા મુનિવરં સનન્દાભિધં

સનાતનમહો પુનર્નનુ સનત્સુમારં તથા ।

અમી વરદ ! સૃષ્ટિકર્મણિ તુ તેન હિ પ્રેરિતા-

સ્ત્વદીયપદલોલુભા ન જગૃહુસ્તદીયાં ગિરમ્ ॥ ૪.૩૫ ॥

रुषं भ्रु तदोदितं सपदि रुन्धतोऽस्य स्फुटं
 भ्रुयोः परमिडान्तरादजनि सत्वरं शङ्करः ।
 पदानि वितरावह्यानपि य मे विशिञ्चेत्यसौ
 रुरोद ननु तेन वै समुदभूत् स रुद्राभिधः ॥ ४.३६ ॥

१. नामानि ।

अवाप्य वनिताः स वै विधिनियोगतो निर्मितं
 यदा समुपयङ्गमे ननु तदाथ तन्निर्मितान् ।
 विलोक्य स भयानकान् सपदि रुद्रसङ्घान् प्रजा
 न वै सृज तपश्चरेत्यरमुमुवाच पाथोजभूः ॥ ४.३७ ॥

२. रुद्रम् ।

ततोऽजनि मरीचिरत्रिरपि याङ्गिराश्चाङ्गतः
 पुलस्त्यपुलडौ पुनर्भुगुवसिष्ठदक्षास्तथा ।
 त्वदीयपदसेवकः सपदि नारदस्तापसो
 रमावर! विधेरत्वं भुवनसृष्टिदक्षस्य वै ॥ ४.३८ ॥

सृजंस्तदनु कर्दमं वरद ! धर्ममुष्यांस्तथा
 विधाय य सरस्वतीं विधिरभूदनङ्गाकुलः ।
 तदा तु भवदाज्ञया सनकदक्षमुष्यैः सुतै-
 रसौ सुभुङ्गु भोषितो मधुशिपो ! तमः स्वं जडौ ॥ ४.३९ ॥

विधाय निगमान् पुनः स तु तथोपवेदान् विधिः
 स्वकीयमुवृन्दतस्त्वयि सदा निबद्धाशयः ।
 मनुष्यकुलनिर्मितिं मनुषतदीयजायात्मना
 विधातुममलाशयः स्वयमथायमारब्धवान् ॥ ४.४० ॥

१. शतरूपाभिधा मनुजाया ।

अथाडमडिनाथतल्पशयन ! १क्षमासंस्थितिं
 सशैलकुलवारिराशिनिकरान्तरिपात्मिकाम् ।
 इमात् कथयितुं किमप्ययि समुत्सुकोऽस्मि प्रभो !
 तदर्थमयि ते कृपा पततु मय्यनन्याश्रये ॥ ४.४१ ॥

१. भूसन्निवेशम् ।

लसत्यञ्जित! लक्षयोजनमितः पुनस्तावता

रमेश ! लवणाब्धिना पश्चितोऽन्तरीपोत्तमः ।
 भुवो वरद ! मध्यगः सुविदितोऽथ जम्भूरिति
 १वसमानसदृशोऽष्टयेण लसितोऽरन्तरे मेरुणा ॥ ४.४२ ॥

१. निजस्थौल्यानुठपौनत्येन । २. मध्ये ।
 ठलावृतसमाह्वयं लसति वर्षमस्याभितो
 उरे! नवसलस्रयोजनमितं तु तस्थोत्तरे ।
 भवन्ति छि तथोन्नतास्त्ववधिपर्वताः १शृङ्गवन्-
 मुभा अपि य रम्यकप्रभुमीश ! रवर्षत्रयम् ॥ ४.४३ ॥

१. शृङ्गवान् नीलः श्वेतः छिति त्रयः ।
 २. रम्यकं छिरणमयं कुरु रिति ।
 तथैव विलसत्यडो वरद! दक्षिणस्यां दिशि
 त्रिभिस्त्ववधिपर्वतैर्निषधलेमकूटापदिभिः ।
 युतं तु छरिवर्षकिम्पुरुषमुष्य रवर्षत्रयं
 समस्तभुवनैकनायक ! सरोजनाभ ! प्रभो ! ॥ ४.४४ ॥

१. आदिपदत्राड्यो छिमालयः ।
 २. तृतीयं तु भारतवर्षम् ।
 पुरोदिशि य गन्धमादनसामाप्यसीमाद्रिणा
 युतं लसति केतुमालमिति वर्षमत्युत्तमम् ।
 तथैव षलु मात्यवन्नगयुतं प्रतीच्यां दिशि
 प्रभो! लसति वर्षमम्भुरुलनाभ ! भद्राश्वकम् ॥ ४.४५ ॥

दिशामज ! यतुष्टये गिरिचयतुष्टयं भासते
 स्फुटं त्वयुतयोजनप्रमितविस्तरोऽष्टाययुक् ।
 सुवर्णधरणीधरस्य ननु मन्दराद्यं क्षिते-
 रवासमतिनिश्चलां मधुरिपो! त्ववष्टम्भताम् ॥ ४.४६ ॥

१. मन्दरो मेरुमन्दरः सुपुत्रः कुमुद छिति गिरियतुष्टम् ।
 अमीषु धरणीधरेष्वपि यतुषु १यूतादिभू-
 रुडोत्तमयतुष्टयं लसति सिन्धुकन्यापते ! ।
 तदीयकूलनिस्सृतास्त्वनघ! निम्नगा वर्त्मभि-
 श्चतुर्भिरिड सेययन्त्यलमिलावृतं सन्ततम् ॥ ४.४७ ॥

૧. ચૂતજમ્બૂકદમ્બન્યગ્રોધરૂપવૃક્ષચતુષ્કમ્ ।

લસન્તિ ગિરયઃ પરે નનુ ૧કુરડ્ગવૈકલ્પત-

ત્રિકૂટશિશિરાદયઃ કનકભૂધરં ચાભિતઃ ।

ગતાસ્ત્વજિત ! કેસરત્વમથ તસ્ય ચાષ્ટૌ તથા

મહાગિરિવરાઃ પુનરર્જઠરદેવકૂટાદયઃ ॥ ૪.૪૮ ॥

૧. કુરડ્ગાદયો વિંશતિર્ગિરયઃ ।

૨. જઠરદેવકૂટપવનપારિયાત્રકૈલાસકરવીરત્રિશ્ડ્ગમકરાખ્યાઃ ।

અથો દશસહસ્રયોજનસહસ્રયુક્તા પુરી

લસત્યજિત ! મેરુમૂર્ધનિ હિ મધ્યતો બ્રહ્મણઃ ।

ઇમામનુ કિલાભિતો નિયમિતાસ્તથાષ્ટૌ ૧પુરો

દિગીશનિલયાસ્તદીયકરચતુર્થભાગેન વૈ ॥ ૪.૪૯ ॥

૧. નગરાણિ । ૨. પૂર્વોક્તપુરીમાનતુરીયમાનેનેત્યર્થઃ ।

તવૈવ નનુ વામનસ્ય ખલુ વામપાદાડ્ગુલી-

નખાહતજગત્કટાહવિવરેણ ચાન્તર્ગતા ।

અતીવ મહતા પુનર્જગદધીશ ! કાલેન વૈ

દિવિ ધ્રુવપદે શનૈરવતતાર સા જાહ્લવી ॥ ૪.૫૦ ॥

નિષિચ્ય પુનરિન્દુમણ્ડલમથાલયે બ્રહ્મણો

નિપત્ય નનુ મેરુમૂર્ધનિ ચિરેણ જહ્લોઃ સુતા ।

૧ચતુર્ભિરિહ નામભિઃ પરમિયં ચતુર્ધા ભવ-

ન્ત્યશેષમવનીતલં સમતનોત્ પવિત્રં ભૃશમ્ ॥ ૪.૫૧ ॥

૧. સીતાલકનન્દાચક્ષુભદ્રેત્યેવંરૂપૈઃ ।

નવસ્વપિ ચ વર્ષરાજિષુ પુરા પરં કીર્તિતે-

ખ્વશેષજગતીપતિર્નનુ ભવાન્ રમાવલ્લભઃ ।

લસત્યજિત ! મૂર્તિભિર્નવભિરચ્યુતાત્મોચિતૈઃ

પૃથક્ પૃથગુપાસિતો નવભિરીશ ! ૧ભક્તોત્તમૈઃ ॥ ૪.૫૨ ॥

૧. તે યથા -ઇલાવૃતે ભવઃ, ભદ્રાશ્ચે ભદ્રશ્રવાઃ,

હરિવર્ષે પ્રહ્લાદઃ, કેતુમાલે રમા, રમ્યકે મનુઃ,

હિરણ્મયે પિતૃગણાધિપતિઃ, કુરુષુ ભૂઃ, કિમ્પુરુષે હનુમાન્,

ભારતે નારદ ઇતિ ।

अथो ङयगवेषणोद्यततरैरलं कल्पिता

लसन्ति सगरात्मजैः परमिडाष्टसङ्ख्यायुताः ।

समस्तजगतीपते! स्फुटमुपान्तरीपोत्तमाः

पुरा छि समुदीरितस्य वरदान्तरीपस्य वै ॥ ४.५३ ॥

द्विलक्षतमयोजनः सुविदितो ङरे ! प्लक्ष ङ-

त्यथास्ति पुनरिक्षुतोयनिधिनाऽऽवृत्तो द्वीपराट् ।

नदीभिरयवैस्तथा ङ्यपि य वर्षकैः सामभि-

र्युतो ननु भजन्ति भानुमयि देव ! तद्भासिनः ॥ ४.५४ ॥

ततो द्विगुणितोत्तरोत्तरविशालताशाखिनो

लसन्ति परमन्तरीपनिकराश्च समापरे ।

यथाङ्कममिडाभ्येभिदधिधृतादिभिर्वेष्टिता

भजन्ति ङलु तत्र तत्र विबुधान् पृथङ्मानवाः ॥ ४.५५ ॥

स्वमूर्त्यधि दिगीशपत्तनयतुष्टयेनान्वितो

वृत्तोऽस्ति परिशुद्धतोयनिधिना तथा पुष्करः ।

रवेस्तु ङनकायलं नियमतस्त्वभिकामतः

सृतिः शिरसि यस्य वै परमुपासितब्रह्मणः ॥ ४.५६ ॥

ततः परमशेषसत्त्वनिवडैरलं वर्जिता

भवत्यञ्जित ! मृण्मयी वसुमती तथा काञ्चनी ।

ततः परमिडावृतान्यतमसेन कापि क्षति-

र्वसत्यभिललोङ्गीतमडिमन्नलोकाभिधा ॥ ४.५७ ॥

१. अलोकाभ्या ।

छति क्षितिगिरीन्द्रवारिनिधिवर्षकद्वीपपु-

ङ्गवप्रजमयी पुनः सकलसत्त्वजलाश्रिता ।

अनेकतमराष्ट्रपत्तननदीवनैर्मण्डिता

शतार्धशतलक्षयोजनमितेयमुर्वी स्मृता ॥ ४.५८ ॥

नभस्यथ दिवाङ्गरेन्दुसङ्घितामितप्रोज्ज्वल-

ग्रहर्क्षकलितं पुनर्वरद ! तेजसां मण्डलम् ।

भजन्ति भुवि केचिदत्र ननु १शिशुमारात्मना

यरन्तमभिलेषु राशिषु यथाङ्कमं त्वां सदा ॥ ४.५९ ॥

૧. શિશુમારાખ્યજન્તુસંસ્થાનેન । શિશુમારસંસ્થાનં ચ
શ્રીભાગવતે ચતુર્થસ્કન્ધે ત્રયોવિંશાધ્યાયે વિવૃતમ્ ।

અધો ભુવિ રસાતલાદિભુવનાનિ સમ પ્રભો !

લસન્તિ ખલુ ભોગિનામનઘ! વાસભૂતાન્યહો ।

તતોડપ્યલમઘઃ સ્થિતો વહતિ ભૂમિમેનાં ફણા-

સહસ્રતલસુસ્થિતામવિરતં ફણીન્દ્રઃ સ્વયમ્ ॥ ૪.૬૦ ॥

ઇતીહ પરિકલ્પિતે જગતિ વિધમાનેષ્વહો

બહુષ્વનઘ! જન્મરાશિપુ મુહુઃ શરીરી ભ્રમન્ ।

અનન્તસુકૃતાવલીસુપરિપાકકાલે પુન-

ર્ભજત્યજિત ! માનવીયમિહ જન્મ સર્વોત્તમમ્ ॥ ૪.૬૧ ॥

દુરાસદપરાક્રમા વિપુલદેહસત્ત્વોજ્જવલા

અપીહ ભુવિ કેસરિદ્વિપતરક્ષુમુખ્યા મૃગાઃ ।

વિવેકલવવર્જિતાઃ ખલુ ચતસ્તદીયં તતઃ

પરં વિફલમેવ દેવ ! નનુ જન્મ નિસ્સંશયમ્ ॥ ૪.૬૨ ॥

ઇયં હિ જનની પિતા ત્વયમસૌ મદીયો ગુરુઃ

સુતોડયમયમગ્રજસ્ત્વવરજોડયમિત્યાધહો ।

વિવિચ્ય હૃદિ વેદિતું કલયિતું ચ શાસ્ત્રં પરં

વિના જગતિ માનુજં કિમિહ જન્મ દક્ષં ભવેત્ ॥ ૪.૬૩ ॥

ઇતીહ બહુધા પુનઃપુનરપીશ્વરાવલક્ષિતે

સમસ્તપુરુષાર્થસાધનસમર્થમત્રાવનૌ ।

સુરાસુરસુદુર્લભં નનુ મનુષ્યજન્મૈવ યદ્-

બ્રવીમિ હિ તદ્દુદ્ભવાદિકમિહાત્ર સંક્લેપતઃ ॥ ૪.૬૪ ॥

૧. આલોચિતે આલોચનાયાં કૃતાયાં સત્યામિતિ યાવત્ ।

સ્વકર્મબલચોદિતઃ પ્રથમતો જનન્યાસ્ત્વયં

જનો જઠરગહ્વરં વિશતિ માંસપિણ્ડાત્મકઃ ।

તતોડકુરિતમૌલિપાણિચરણઃ ક્રમાજ્જાયતે

ત્વદેકશરણો હરે! દશભિરઙ્ગ! માસૈઃ સ્કુટમ્ ॥ ૪.૬૫ ॥

અસહ્યતરપૂતિગન્ધિરુધિરામિષાન્નાવિલાત્

કદા બહિરિતો પ્રજામ્યહમિતીહ વાઞ્છન્ ભૃશમ્ ।

भलादथ समीरितः सपदि सूतिकावायुना

रुदत्रथ नराकृतिर्भुवि रमेश ! सञ्जायते ॥ ४.६६ ॥

ततः स्वजननीस्तनास्वदनमात्रपुष्यत्तनुः

कमेण परिर्वर्धितः पुनरथात्रपानादिभिः ।

भवत्यथ पटुः शनैश्चलितुमप्यथो भाषितुं

कलं स जनयन्मुदं समधिकां स्वपित्रोः स्फुटम् ॥ ४.६७ ॥

ततोऽजित ! कलासु लन्त गुरुभिः परं शिक्षितो-

ऽप्यसौ वलति दक्ष्यमासु नियतं यथावासनम् ।

मरौ तदितरावनावपि य बीजमुमं समं

ददाति छि मडीगुणानुगुणमेव तावत् क्लमम् ॥ ४.६८ ॥

त्रिधा भवति देहिनां प्रकृतिरप्यडो सात्त्विकी

रमारमण ! राजसी व्यपि य तामसीति प्रभो ! ।

प्रवृत्तिरपिलेषु लन्त भवतील कृत्येष्वडो

पुनर्निजगुणानुगुणमयि नाथ ! तेषां पृथक् ॥ ४.६९ ॥

भवन्ति लृदयोर्भवान् भुवि नृणां तु षड् वैरिणो

मुकुन्ट ! भृशदुर्दमाः प्रबलकामरोषादथः ।

जितास्त्वजित ! येन ते स सुकृती जितो यस्तु तै-

र्न यारित भुवनत्रयेऽपि य १तथाविधः पातकी ॥ ४.७० ॥

१. जिततुल्ये षत्यर्थः ।

तमः कलुषिताशयाः कतिचिदत्र योषित्स्वडो

भ्रमन्ति छि सुभ्रमणेण भुवि पापकृत्या नराः ।

पतन्ति शलभा यथा १शिभिनि भक्ष्यबुद्ध्या स्वयं

स्वनाशमनवेक्ष्य लन्त रभडिशे य मीना यथा ॥ ४.७१ ॥

१. अमौ । २. मत्स्यबन्धने ।

परे ननु धनार्जनैकनिरता नराः पापिनः

स्वभर्तुरलितं य यौर्यमथवा परोपद्रवम् ।

विधाय समुपार्जयन्ति छि धनं त्वनालोच्य ड

तटित्स्फुरितभङ्गुत्त्वमिल १तस्य विश्वार्तिडन् ! ॥ ४.७२ ॥

१. धनस्य ।

અવાપ્ય જગદીશ્વરે ભવતિ ભક્તિમત્યુત્તમા-
 મનન્તસુકૃતવ્રજૈરથિ નિકામમેકે જનાઃ ।
 વિધૂય નિરયાવહેષ્વલમમીષુ૧ વાઞ્છાં સદા
 પરં સુખમવાપ્નુવન્તિ કૃપયા તવાધોક્ષજ ! ॥ ૪.૭૩ ॥

૧. ધનેષ્વિત્યર્થઃ ।

અથાહમરવિન્દનાભ! કથયામિ વર્ણાશ્રમો-
 ચિતં સુપરિશુદ્ધમીશ! નનુ ધર્મમધાદરાત્ ।
 ત્વયૈવ પરમુદ્ધવાય નિજભક્તવર્યાય તં
 પુરા સમુપદિષ્ટમત્ર કૃપયૈવ તે કિઞ્ચન ॥ ૪.૭૪ ॥

રમાવર! સુદુર્લભં ભુવિ મનુષ્યજન્મૈવ તદ્-
 બહુષ્વથ વિવેકલેશરહિતેષુ દેહિષ્વહો ।
 તતોડપ્યતિદુરાસદં નનુ મહીસુરત્વં હરે !
 વિના શ્રમલવં નરો ભજતિ યત્ર સેવાં તવ ॥ ૪.૭૫ ॥

તતોડહમિહ સામ્પ્રતં તદિહ જન્મ સર્વોત્તમં
 તવૈવ કૃપયા પુનર્જગતિ વિન્દતા દેહિના ।
 વિધેયમલમાશ્રમોત્તમયતુષ્ટયસ્થોચિતં
 બ્રવીમિ નનુ ધર્મમીશ! ભવતા પરં કલ્પિતમ્ ॥ ૪.૭૬ ॥

અથોપનયનાદવાપ્ય મનુજો દ્વિજત્વં પરં
 વસન્ ગુરુકુલે સદા હ્યજિનમેખલાદણ્ડધૃત્ ।
 અખણ્ડિતતનૂરુહોડપ્યથ હુતાનલઃ સન્ધ્યથો-
 વિનીતહૃદયો ગુરોઃ સ નિગમાનધીયીત ય ॥ ૪.૭૭ ॥

૧પ્રગે ચ દિવસાવધૌ સ્વગુરવે સમાનીય સ-
 ન્નિવેધે પરમત્તુમર્હતિ સ ભૈક્ષમત્રં શુચિ ।
 નિકામમથ વર્જયેદપિ વધૂમુખાલોકનં
 સદૈવ કલયેદુરોઃ સકૃતુકઞ્ચ શુશ્રૂષણામ્ ॥ ૪.૭૮ ॥

૧. પ્રાતઃ ।

ઇતિ વ્રતમખણ્ડિતં નિગમશિક્ષણાન્તાવધિ
 દ્વિજો નનુ વહન્ પુનઃ સ્વગુરવે તથા દક્ષિણામ્ ।
 વિતર્ચિ ચ યથાસમૃદ્ધિ સહસા ત્વદીયાણ્યા

विवर्जितमदस्त्यजेत् तमिममाश्रमं त्वादिमम् ॥ ४.७९ ॥

विविक्षुपरथ भूसुरः स्वयमथो गृहस्थाश्रमं
सतीमथ यवीयसीमपि समानवर्णोद्भवाम् ।
निकाममजुगुप्सितां विधिवद्दुद्धेत् सादरं
गुणाङ्कतिमुपैरुखो परमथानुरुपां वधूम् ॥ ४.८० ॥

१. वेष्टुमिच्छुः ।

अवाप्य दयितां द्विजः परमथानुरक्तां निजे
तथा सममभङ्गितं सततमग्निदोत्रं दधत् ।
यजेथ्य पुरुदक्षिणैरपि मपैस्तु यज्ञेश्वरं
भवन्तमथ पौर्णमासपशुभन्धदशादिभिः ॥ ४.८१ ॥

अकामकलुषीकृतः परमथानसूयस्तथा
दयालुरभिलेषु भूतनिवडेषु दान्ताशयः ।
निकामपरितुष्टधीः परमथात्पलाभेन य
त्वयीश ! निरतः सदा ननु भवेद्गृहस्थाश्रमी ॥ ४.८२ ॥

विविक्षुरथ काननं स्वतनयेषु भार्यां निजं
निधाय तु सडैव वा वनभुवं द्विजः प्रप्रजेत् ।
नयेथ्य वन भेव भागमभिलं तृतीयं पुन-
र्मुनिर्ननु निजायुषो विधृतवल्डलो निस्पृहः ॥ ४.८३ ॥

१. वानप्रस्थो भवेदित्यर्थः ।

त्रिकालमपि याचरेदथ जलाशये मज्जनं
स्ववृत्तिमिड वन्यमूलकृवरशिभिः साधयेत् ।
पुनः शयनमाचरेन्ननु निशास्वडो रस्थङ्गिते
सदा परमदुष्करं भुवि तपश्चरेत् तत्परः ॥ ४.८४ ॥

१. निरास्तरणो भूतले ।

यदा समुपजायते छि निरयात्मकेष्वात्मनो
विरक्तिरथ लोकराशिषु निकाममत्र द्विजः ।
तदा त्रिजगतां गुरौ रभवति लग्नयेता दृढं
रमावर! परिप्रजेत् स्वमनसा विधूताग्निः ॥ ४.८५ ॥

१. त्वयि ।

વહન્નથ કમાણ્ડલું વરદ ! વેણુદણ્ડં તથા

ચરેત્ પરમનિસ્પૃહો ભુવમિમામસક્તો ભૃશમ્ ।

વિધૂતમદમત્સરો વિહિતસામ્યભાવોડખિલે-

ખ્વહો ન હિ રતો ભવેદપિ ચ ૧બદિવાદાદિષુ ॥ ૪.૮૬ ॥

૧. વાદિવાદો જલ્પવિતણ્ડાદિરૂપસ્તદાદિષુ ।

૧-ન્યસેદ્ભુવિ પદં યતિઃ પથિષુ દૃષ્ટિપૂતં ચરન્

પિબેદપિ જલં પુનર્જગતિ વસ્ત્રપૂતં ભૃશમ્ ।

વદેદલમનિન્દિતામહહ સત્યપૂતાં ગિરં

તથા હૃદયપૂતમેવ ખલુ કર્મ સર્વ ચરેત્ ॥ ૪.૮૭ ॥

૧. અસધાતુભૌવાદિકઃ ધાતૂનામનેકાર્થત્વાન્ન્યસ્યેદિત્યર્થઃ

વિહાય તુ વિગર્હિતાનપિ ચતુર્ષુ વર્ણેષ્વહો

સમં જગતિ સંયમી સ્વભરણાય ભિક્ષાં ચરેત્ ।

સકૃત્ ત્વનિયતેષુ નાથ! સદનેષુ સમસ્વહો

ભવેચ્ચ પરિતુષ્ઠીઃ ૧સુબહુ તત્ર રલબ્યાન્ધસા ॥ ૪.૮૮ ॥

૧. પરિતોષક્રિયાવિશેષણમ્ । ૨. લબ્યેનાન્નેન ।

ઇતિ ત્વદુપકલ્પિતે નનુ યતિઃ સ્વધર્મે રતઃ

સમસ્તવિષયાવલીવિમુખમાનસઃ સન્તતમ્ ।

હૃદમ્બુજસમુદ્ભવત્પ્રચુરભક્તિભારોડ૧વધૌ

ચરાચરજગદ્ગુરું નિયતમાપ્રુયાત્ ત્વાં પરમ્ ॥ ૪.૮૯ ॥

૧. દેહાવસાને ।

અથાહમિ૧તરૈસ્ત્રિભિર્નાલિનનાભ! વાર્ણેર્જગ-

ત્યુપાસ્યમખિલં પૃથક્ પૃથગનન્ત ! ધર્મે વરમ્ ।

ક્રમેણ કથયે યથામતિ તવૈવ કારુણ્યત-

શ્ચતુર્દશજગન્નિયન્તુરમિતાનુભાવસ્ય ચ ॥ ૪.૯૦ ॥

૧. ક્ષત્રિયવૈશ્યશૂદ્રૈઃ ।

અવાપ્ય ધરણીપતિત્વમિહ બાહુજો ન્યાયતો

નિજાઃ પ્રણિહિતઃ પ્રજાઃ સ્વસુતવદ્ભૃશં પાલયેત્ ।

ધનં ચ ૧તદુપાહૃતં સુબહુ દેવભૂદેવયોઃ

रङ्गते तु विनियोजयेद्य यथोचितं सन्ततम् ॥ ४.८१ ॥

१. प्रजाभिः करत्वेन समर्पितम् । २. तादर्थ्येऽव्ययम् ।

युधि स्थिरपराक्रमः परिलसद्यशोभाजनं

वदान्यवरतां दधत् सततमर्थिसङ्घेष्वखो ।

वशी य परमास्तिको निगमगीतवर्णाश्रमा-

द्विधर्मपरिपालने य निरतो भवेद्भूपतिः ॥ ४.८२ ॥

अथात्र पशुरक्षया य कृषिभिर्वणिग्वृत्तिभिः

स्वकालमनिशं नयेदञ्जित ! वैश्यजातिः स्वयम् ।

१द्विजस्य रपरिचर्यया विरडितः स्वयं पाप्मना

कथञ्चिद्विड शूद्रजातिरपि कल्पते श्रेयसे ॥ ४.८३ ॥

१. त्रैवर्णिकस्य । २. शयं पाप्मविरडितत्त्वे डेतुः ।

विधातुमनिशं मतिं तनुजुषोऽस्य सन्मार्गागां

मुकुन्द ! बडवो लसन्ति १गुरवो धरामाण्डले ।

तदीयगुणामाकलय्य य विधूय दौषावलीं

नरो विगतसंशयं न तु विमोडमत्राप्नुयात् ॥ ४.८४ ॥

१. ते य भूम्याद्य उत्तरश्लोके वक्ष्यन्ते ।

क्षमा य मरुदम्बरं सलिलमग्निरिन्दू १ रविः

कपोतरशयुसिन्धवः शलभपुष्पलिट् सिन्धुराः ।

तथेड उमधुडा षमृगोऽप्यथ तथाण्डजःप इपिङ्गला

मुकुन्द ! कुररोऽर्भकोऽप्यथ कुमारिका आण्डकृत् ॥ ४.८५ ॥

१. छन्दुः । २. शयुरजगरः । सिन्धुः समुद्रः । ३. माक्षिकलर्ता ।

४. उरिणः प. मीनः क. तन्नामिका वेश्या ।

अडिः परमथोर्णानामिरिड सिन्धुकन्यापते !

१सुपेशङ्गद्वितीरितास्तु गुरवश्चतुर्विंशतिः ।

अमी जगति चर्यया डि निजयैव पुंसां सतां

डितारमुपदिशन्ति नाम सरणिं शुभावामिदाम् ॥ ४.८६ ॥

१. डीटस्य लभरत्वापादको षुङ्गविशेषः ।

२. उपदेशश्च श्रीभागवते ऐकाद शस्कन्धे ७, ८, ९ अध्यायेषु विवृतः ।

विलोक्य य बतेदृशानिष्ठ शुभासिद्धेतून् अलून्
 विवेकराजतास्तु ये भुवि यरन्ति पापान्यखो ।
 निबध्य यमपूरुषैरल्लड कालपाशैर्दृष्टै-
 रमी निरययातनां अडु भवन्ति नीता मृतौ ॥ ४.८७ ॥

लुठन्तमथ दारुणो नरकसीम्नि डाडेत्यखो
 रुदन्तमधिकं क्षुधाप्यथ पिपासया व्याकुलम् ।
 विमर्द्य शितलेतिभिर्विकरुणं समाकर्षय-
 न्त्यतीव अत तप्तताम्रकविते तले पापिनम् ॥ ४.८८ ॥

विमोचयितुमीदृशान्नरकसङ्कुटात् प्राणिनं
 मुरान्तक! पटीयसी तव छि भक्तिरेकैव सा ।
 १४मां तु नवधा जगौ दनुजबालकेभ्यः पुरा
 भवत्पदपरायणोत्तमतमः स रकायाधवः ॥ ४.८९ ॥

१. भक्तिम् । २. कयाधुर्द्विरण्यकशिपोर्भार्या तस्या अपत्यं प्रह्लादः ॥

१श्रुतिर्वरद ! कीर्तनं स्मरणमङ्घ्रिसंसेवनं
 रमावर ! तथार्थनं त्वपिय वन्दनं दासता ।
 त्वयैव सल सभ्यमच्युत ! निवेदनं यात्मन-
 स्त्वितील नवधा स्मृता भवति भक्तिरत्युत्तमा ॥ ४.९० ॥

१. श्रवणम् ।

४ति स्वातिश्रीरामवर्मवज्जिमडाराजविरचितायां
 भक्तिमञ्जर्यां यतुर्थशतकम् ।

अथ पञ्चमशतकम् ।

अथ सरसिजनाभ! त्वत्कृपैकावलम्बा-
 दडमिष्ठ नवधा तं कल्पितं भक्तिमार्गम् ।
 कथयितुमपि सद्यस्तूत्सुडेऽङ्गा! कमेण
 प्लवमिव१ भुवि लब्ध्या पारलिप्सुः पयोधेः ॥ ५.१ ॥

१. उडुपेन सागरतितीर्षूपमया भक्तिमार्गकथनरूपपाशक्यकार्य-
 प्रवृत्तस्यात्मनो लोके परिहसनीयत्वं द्योत्यते ।
 नवसु य अत भूमन् ! भक्तिमार्गेष्वथाधां

तव गुणगणालीलाकर्णनाभ्यां तु भक्तिम् ।
 श्रमलवरडितां तां येतसः शान्तिदात्रीं
 कथयितुमयि किञ्चित् प्रारभे भूरमेश ! ॥ प.२ ॥

छल छि जगति सन्ति प्रामये त्वत्कृपाया
 मुरमथन! बलून्येवाङ्ग ! वत्मानि नूनम् ।
 तद्विदमभिलभुष्यैर्दुष्करं उन्त साध्या
 १ससुभमभिलवोडैर्भक्तिरेडैव सा ते ॥ प.३ ॥

१. साधनक्रियाविशेषणमिदम् ।
 शमयति भुवि पापान्येव संसारभाजां
 न तु सुदृढतरां तां वासनां १वर्त्म सर्वम् ।
 उरति रतदुभयं यद्भक्तिरव्याहता त्व-
 यथ सकलजनार्थ्या सैव निर्धूतशङ्कम् ॥ प.४ ॥

१. सर्वे वर्त्म भक्तिमार्गातिरिक्तं मार्गजातम् ।
 २. पापतद्वासनाद्वयम् ।
 अपि य परमवेक्ष्यः कर्माणां येतरेषा-
 मिह भुवि सकलानां याधिकारी मुरारे ! ।
 १समभिलजनेरप्यश्रमेणान्युतानु-
 ष्ठितिषु किमिह शक्यं भक्तिवत् त्वय्यनन्ते ॥ प.५ ॥

१. अविशेषेणेत्यर्थः ।
 निभिलभुवनबन्धो ! नाथ! तत्रापि मुष्यं
 तव यरितसुधायाः शश्वटाकर्णनं तत् ।
 १यद्विह परमनिरञ्जन्प्रथसौ उन्त देडी
 जगति भवति यस्माद्दूरितः सर्वपापैः ॥ प.६ ॥

१. आकर्णनम् । २. अनिरञ्जया कुर्वन्नपीत्यर्थः ।
 प्रियमिह रसनाया यन्न तद्रोगशान्त्यै
 प्रभवति गदहारि स्वादुतां वा न घत्ते ।
 प्राणुदति भुवि पापं रञ्जयन्ती लुदुञ्चै-
 स्तव यरितसुधा सा भेषजायेव दुग्धम् ॥ प.७ ॥

तव यरितसुधाया धारया पूरणीये

સતિ સકલજનૌઘાઃ કર્ણકૂપે સ્વકીયે ।
તદહિતકરણાયેવોપલાભ્યાં પિધાનં
દધતિ ભુવિ કિમર્થં કુણ્ડલાહ્વાયુતાભ્યામ્ ॥ ૫.૮ ॥

વિષયમયદવાગ્નિજ્વાલયા પીડિતાના-
૧મગણિતબલકામક્રોધવૈર્યર્દિતાનામ્ ।
જનનમરણરૂપે સાગરે મજ્જતાં હા
ગતિરિહ હિ વિના કા ત્વત્થયાસ્વાદભાગ્યાત્ ॥ ૫.૯ ॥

૧. અગણિતબલૌ યો કામક્રોધાવેવ વૈરિણૌ તાભ્યામર્દિતાનામ્ ।
પરિહરતિ ચ પાપં હન્ત તાપત્રયં ચ
પ્રદિશતિ ભુવિ સર્વે વાઙ્છિતં માનવાનામ્ ।
જનયતિ હૃદિ ભક્તિં શ્રીપતે! ત્વચ્ચસીમાં
કિમિહ દિશતિ સૌખ્યં નો કથાસ્વાદનં તે ॥ ૫.૧૦ ॥

અનુદિનમવગાહેઃ પુણ્યતીર્થેષુ યદ્વૈ
ફલમલમુપભુક્તે યત્તપોભિર્મખૈર્વા ।
તદભિલમિહ લોકસ્ત્વશ્રમેણાશ્રુતેઽસૌ
સકૃદપિ તવ ગાથાં કર્ણયોરાકલચ્ચ ॥ ૫.૧૧ ॥

સ્મરણનિરતપાપવ્યૂહવિચ્છેદશૌણ્ડ-
સ્ત્વમયિ ભુવનબન્ધો! કીર્ત્યસે ૧યત્ર શશ્વત્ ।
શ્રવણપુટયુગલ્યા તાં સમાસ્વાદ્ય ગાથાં
ક ઇહ ન કૃતકૃત્યો જાયતે નાથ! મર્ત્યઃ ॥ ૫.૧૨ ॥

૧. ગાથાયામ્ ।
જગતિ દનુજવૈરિન્ ! યઃ પુમાનાત્તમોદં
૧ભવતિ ધૃતરતીનાં સજ્જનાનાં સમાજે ।
નિશામયતિ ન ગાથાં કીર્ત્યમાનાં ત્વદાયાં
ન ભવતિ બધિરો વૈ તત્સમો હન્ત નૂનમ્ ॥ ૫.૧૩ ॥

૧. ત્વયિ ।
અનિશમલમનર્થૌઘાવહાસત્પ્રસઙ્ગાન્-
નિશામયતિ કથાં તે પ્રોજ્ય હા મન્દભાગ્યઃ ।
૧સુમધુરિમ બલાદપ્યર્પિતં નામ હિત્વા

पथ षडपरिभाद्युष्टकः कष्टकान् द्राक् ॥ प.१४ ॥

१. शोभनो मधुरिमा यस्य तत् ।

अलल १भलजनानां कर्णशूलायितैस्तैः

परुषवचनजातैर्विक्षतं कर्णरन्ध्रम् ।

यदि न छि तव गाथाऽपपीयूषवृष्ट्या

शिशिरयति विगर्ह्यः कः स्पर्शः स्यात् ततोऽपि ॥ प.१५ ॥

१. षट् परुषवचनजातैरित्यनेनान्वेति । २. अन्यः ।

नवरसपरिमिश्रैर्या त्वदीयापदानै-

र्नवनवमथ मोहं मानवानां विधत्ते ।

दिनमनु तव गाथां तादृशीं साधु शृण्व-

न्नपि ननु भुवि तृप्तिं कः प्रयातो मनीषी ॥ प.१६ ॥

शुकभृगुसनकाद्या उन्त नैर्गुण्यसक्ता

अपि जगति मुनीन्द्रा नाथ! यस्यां कथायाम् ।

तव १परमनुरक्तास्तूतमश्लोकलीला-

विवशितमतयोऽमी केन रवाञ्छया न सा स्यात् ॥ प.१७ ॥

१. अत्यर्थम् । २. काम्याः ।

धनतनयकलत्रागारभन्धून् निरस्था-

पि य तृणवदरएये मौनिवृत्तिं श्रितानाम् ।

विगलित१ममताउन्तादिदोषप्रजाना-

मपि जनयति सक्तिं सा कथाधोरणी ते ॥ प.१८ ॥

१. ममता ममेदमित्याभिमानः अउन्ताउड्डारः ।

अभिलविषयजालावाऽमुषा ये त्वजस्रं

श्रुतियुगसुभदाभिस्तावकीभिः कथाभिः ।

मुरमथन ! नयन्ते कालमामोदभूम्ना

परमसुकृतिनोऽमून् नाथ ! मन्यामडे तान् ॥ प.१९ ॥

तवगुणगणलीलाकीर्तनेषु प्रसज्जे-

ष्यथ विगलितदेहादिस्मृतिर्वीतलज्जः ।

उसति लपति गायत्युच्यैः डिञ्च नृत्य-

त्यलमजित ! अतोन्मादीव हा लोडबाढ्यः ॥ प.२० ॥

અમરપરિવૃદ્ધત્વં વા ૧૨સાયાઃ પતિત્વં
કમલભવપદં વા યોગસિદ્ધીશ્ચ બહ્વીઃ ।
તૃણમિવ હૃદિ મત્વા ત્વલ્લથાયામજસ્રં
મુરમથન ! રમન્તે સાધવસ્તદ્રસણાઃ ॥ ૫.૨૧ ॥

૧. ભૂમેઃ ।

ભવતિ હિ ભુવિ સક્તિર્લૌકિકેષ્વત્ર પુંસા-
૧મપિ પરમખિલાનાં ભોગિશાયિન્ ! રસેષુ ।
અમિતસુકૃતપુત્રૈરેવ ચાલૌકિકે વૈ
રકુતુકમિહ રસે ત્વદ્ભક્તિરૂપે ડસમીયાત્ ॥ ૫.૨૨ ॥

૧. અસ્ય અખિલામિત્યનેન સમ્બન્ધઃ । ૨. અખિલાષઃ । ૩. ઉપનમેત્ ।

જગતિ ભવતિ વિશ્વેષાં રસાનાં સમૂહઃ
સુનિયતમતિતુચ્છો યદ્રસાપેક્ષયાહો ।
તમિહ રસમવામું ભક્તિસંજ્ઞાં નિપીયા-
ચ્યુત ! ચરિતસુધાં તે કઃ પટુઃ સ્તોકપુણ્યઃ ॥ ૫.૨૩ ॥

યદિ ન વહતિ સર્વેભ્યો ૧વરીયસ્તરત્વં
મુરમથન! રસેભ્યો ભક્તિસંજ્ઞો રસોડસૌ ।
જહુરહહ કિમર્થ લિપ્સયા તસ્ય ભૂપા
ધનમપિ નનુ રાષ્ટ્રે ચાથ ભોગાન્ સમસ્તાન્ ॥ ૫.૨૪ ॥

૧. અતિશયેન ઉરુત્વમ્ । ભૂયસ્તરશબ્દવચ્ય વરીયસ્તરશબ્દો બોધ્યઃ ।

વરદ ! જનપદે વા યત્ર સહૃદ્યૈર્તે તે
નનુ ચરિતસુધા સા સાદરં પ્રત્યગારમ્ ।
નરપતિરપિ તત્રત્યઃ પ્રજાશ્ચાથ સર્વાઃ
સુનિયતમનુભાવાત્ પાવિતાઃ સ્યુર્હિ તસ્યાઃ ॥ ૫.૨૫ ॥

અપિ ચ ભુવિ પુમાન્ યઃ કારયત્યુચ્ચકૈસ્તે
મુરમથન ! કથાયાઃ કીર્તનં સ્વીયગેહે ।
નિજપતિગુણલીલાસ્વાદતુષ્ટાય પદ્મા
તમિહ બત વિધત્તે સર્વસમ્પત્સમૃદ્ધમ્ ॥ ૫.૨૬ ॥

બહુભિરિહ તપોભિર્વખ્માણઃ ક્લેશસાધ્યૈ-

रपि अत पुरुषार्था येऽनवाप्या षमेऽपि ।
 दृढमिड वशगाः स्युर्लब्धभक्तेस्त्वयीशे
 किमुत भुवनबन्धो ! सम्पदश्चाज्यलास्ताः ॥ प.२७ ॥

अद्यशमन ! तथापि त्वत्पदे लब्धभक्ति-
 स्तृणामिव मनुते यत् सम्पदश्चाश्रमासाः ।
 तद्विड न भलु चित्रं प्राप्य रत्नं त्वनर्घं
 क षव जगति कायं येतनः १श्रद्धीत ॥ प.२८ ॥

१. आद्रियेतेत्यर्थः ।

द्रढयति ननु भक्तिं तां जनानां कथा ते
 तव गुणगणालीलाभिर्जगन्मङ्गलाभिः ।
 मधुररसविमिश्रं लेषजं बालकानां
 कलयति गदशान्तिं यद्दृष्टीशाश्रमेण ॥ प.२९ ॥

तत षड ननु मर्त्यैः सर्वथा सर्वकाले-
 ष्वपि भवमयसिन्धोः पारमामुं सयत्नैः ।
 तव यश्चित्सुधैवात्यन्तमास्वाधनीया
 निम्बिलविषयजालावाङ्मुमैः सान्द्रमोदम् ॥ प.३० ॥

१मुरमथन! रतदर्थं तावकेष्वालयेषु
 प्रतिदिनमथवाडो गेडसीम्नि स्वकीये ।
 त्वयि रतदृष्टयेनेशेड भूमीसुरेणा-
 य्युत ! पठनमद्यध्नं कारयेत् त्वत्कथायाः ॥ प.३१ ॥

१. भगवत्कथाग्रन्थो यत्र येन यथा पठनीयः, ग्रन्थस्य पठिता
 पठनकारयिता श्रोता य यद्गुणक ष्यते, तदेतत् सर्वे
 सपरिकरमस्मात् पथात् प्रभृति पञ्चत्रिंशता पद्यैः प्रतिपाद्यते ।
 २. भवसिन्धुपारप्राप्त्यर्थम् ।

सुरभिलसुमवृन्दैश्चाथ दीपैरनर्घै-
 रपि परमुपलारैश्चाथ नानाप्रकारैः ।
 मनसि सुदृढभक्त्या नाथ! वर्यो सपर्या
 सविनयमतिवेलं कारयेत् १पुस्तकस्य ॥ प.३२ ॥

१. त्वश्चरितपरस्य भागवतादिग्रन्थस्य ।

प्रतिदिनमपि दधाच्छाकसूपादिभिश्च

पुरुदधिघृतदुग्धं ताण्डुलं याथ १तस्मै ।

तव यस्मितसुधाया धारया श्रोतुकर्णा-

नञ्जित ! ननु पुनानायादरेण द्विजाय ॥ ५.३३ ॥

१. सपर्याकर्त्रे ।

अपि १भवदवतारप्रष्टदिव्यप्रसङ्गे-

पञ्जित ! विरतिषूच्यैः स्कन्धकाध्याययोर्वा ।

मुरडर! सविशेषं कारयेरन्माण्डनानि

प्रच्युरकदलिकाभिः पुष्पमालागणैश्च ॥ ५.३४ ॥

१. भवदवतारप्रष्टा भवदवतारमुष्मा ये दिव्याः प्रशस्ताः

प्रसङ्गा वाचनपर्यायप्राप्ताः प्रघट्टकास्तेषु ।

२. अलङ्कारान् , अर्थाव्ययितपठनधिष्यस्य ।

तदनु परिसमाप्तौ त्वत्कथाकीर्तनस्य

प्रमुदितमतिरुच्यैर्भूसुराणां शुचीनाम् ।

भुजगशयन ! कुर्यात् तृप्तिमन्त्रेण तावत्

१सुरयिभिरुपदंशैरन्वितेनादरेण ॥ ५.३५ ॥

१. शोभना रुचिर्भोक्तृणां येषु तैः ।

द्विजमपि तव गाथावाचकं पूजयित्वा

मलयजसुभमात्स्यैरर्घ्यपादैश्च भक्त्या ।

मुदितमञ्जित ! कुर्वस्तं नमेदक्षिणाभि-

र्वसनवरदुकूलैर्वित्तपशाठ्यं विनैव ॥ ५.३६ ॥

१. धनलोभमित्यर्थः ।

द्विजवर! वदनात् ते निस्सृतामद्य गाथां

मुरमथितुसिडाकण्ठ्यास्मि जातः कृतार्थः ।

४ति मधुरवयोभिः प्रीणयेच्यैनमुच्यैः

सविनयमथ वीतच्छन्नलेशं शुभार्थी ॥ ५.३७ ॥

१तदनु विरययंस्तं साधुरयानाधिउठे

द्विजमथि तव गाथावादिनं प्रीतिपूर्वम् ।

विमलनिगमधोषेणाय वादित्रनादै-

रपि समममुमाशु प्रेषयेदस्य गेडम् ॥ प.३८ ॥

१. सुरभिलसुमेत्यादिभिरेतदन्तैः श्लोकैः प्रतिपादितः
पुस्तकतत्पठितृपूजाक्रमो वञ्चिमलाराजैरधापि प्रायेणानुवर्त्यते ।
२. यानं शिविकादि ।

भवति निगमविज्ञाग्रेसरोऽथ द्विजन्मा
विजयमथ नरेन्द्रश्चापुयाद्युद्धभूमौ ।
द्रविणममितमाप्रोतीड वैश्यश्च भक्त्या
तव यरितमिडाकण्यशु शुद्रोऽपि सौभ्यम् ॥ प.३९ ॥

एति सङ्घेपि यो वा नाथ ! मर्त्यः कथां ते
निशमयति लृढभोजोल्लसद्भक्तिभूमा ।
स एव सकलवन्द्यो दूरितः सर्वपापै-
स्तव दयिततमश्च स्यादलं वीतशङ्कम् ॥ प.४० ॥

यदि न भवति शक्तः कर्तुमेवं कथायाः
श्रवणमधि धनस्याभावात्स्तर्हि मर्त्यः ।
मुरडर! परमुख्यैर्लन्त यत्नेन गत्वा
सदसि ननु सतां तां शश्र्वाकण्यित ॥ प.४१ ॥

अनुदिनमिड यावच्छक्ति पुष्पं क्लं वा
सकुतुकमुपहारं कल्पयन् पुस्तकाय ।
स्फुरदुत्तरभक्त्या नातिदूरे य तिष्ठन्
मुकुलितकरयुग्मः स्यात् कथाकार्णार्थी ॥ प.४२ ॥

तुरगवदतिलोलं स्वं प्रकृत्यैव येतो
१वशमलमुपनेतुं ज्ञानभाजाप्यशक्यम् ।
विषयविपिनमार्गात् सन्नित्यर्थातिवेलं
यरितनिशमने ते सक्तमुख्यैर्विदध्यात् ॥ प.४३ ॥

पुनरतिविह्वलाभिः कण्ठशोषैकदाभि-
र्भुरडर! तव गाथाकार्णनाथ प्रवृत्तः ।
न हि रकिमपि नयेत् व्यर्थमेवात्र कालं
ललल कलुषवार्ताभिः परं लौकिकीभिः ॥ प.४४ ॥

१. आद्यत्तत्वम् । २. एषेदपि ।

યદુદિતમિહ ગાથાવાચકેન દ્વિજેન

સ્ફુરદ્ધુરુતરભક્ત્યા તત્ સદોપાદદીત ।

શમલશમનદક્ષત્પત્કથાવાદિનં તં

ગુરુરથમિતિ સમ્યજ્માનસે ભાવયેત ॥ ૫.૪૫ ॥

પ્રકટયિતુમપિ સ્વં શાસ્ત્રવૈદુષ્યમહ્દા

સદસિ સમુપવિષ્ટે માધવ! શ્રોતૃવૃન્દે ।

ન ચ કિમપિ વિદધ્યાચ્છુષ્કવાદં કથાયા

મુરહર! કથયિત્રા ન્યૂનવિદ્યેન વાપિ ॥ ૫.૪૬ ॥

અપિ ચ મનુજબુદ્ધ્યા યસ્ત્વવણાં વિધતે

૧ભવતિ ભવપરીતાપૌઘવિચ્છેદશૌણ્ડે ।

બહુષુ વિરચિતાસ્તાસ્તેડવતારેષુ લીલા

મુરમથન! નિશમ્ય દ્રાગસૌ રનારકઃ સ્થાત્ ॥ ૫.૪૭ ॥

૧. ત્વયિ । ૨. નરકસમ્બન્ધી ।

તત ઇહ નિખિલેશઃ શ્રીહરિઃ શિષ્ટદુષ્ટા-

વનનિહતિવિધાનાયાવતીર્ણો ધરણ્યામ્ ।

ઇતિ દૃઢતરભક્ત્યા નાથ! તુષ્પેત્ કથાયાં

તવ તુ વિગલદશ્રુશ્ચાથ રોમાઞ્ચિતાડ્ગઃ ॥ ૫.૪૮ ॥

પ્રકટિતમયિ ભક્તોષ્વ-વહં તેષુ તેષુ

સ્ફુટમશરણબન્ધો! તે દયાલુત્વમુચ્ચૈઃ ।

શ્રવણયુગલપાત્ર્યા સમ્યગાસ્વાદે ભક્તિં

ભવતિ નિરુપયિં દ્રાગ્ વિશ્વમૂર્તૌ વિદધ્યાત્ ॥ ૫.૪૯ ॥

અપિ પરમિતરેભ્યો વર્ણયંસ્તાઃ કથાસ્તે

જગદ્ઘહૃતિદક્ષાઃ સાધુ કાલં નયેત ।

ઇતિ તવ તુ કથાયામેવ સક્તોડત્ર મર્ત્યો

વિગલિતવિચિકિત્સં મોદમાપ્રોત્યનન્તમ્ ॥ ૫.૫૦ ॥

અથ કથયિતુમથ પ્રારભેડહં ગુણાનાં

૧સમુદયમુચિતં હિ શ્રીપતે ! શ્રોતૃવક્રત્રોઃ ।

તવ નતજનબન્ધોર્નાથ! કારુણ્યલેશા-

દિહ નિખિલજનાનાં જ્ઞાનદાનપ્રવીણાત્ ॥ ૫.૫૧ ॥

१. श्रोतुश्च वक्तुश्चानुरुपम् ।

यदि न भवति साम्यं श्रोतुवङ्गोर्गुणानां
भवति न रसलब्धिस्तर्हि पाठे श्रुतौ वा ।

अजित ! तत एतेषु तौ समानौ गुणेन
त्वयि विधृतमनस्कौ त्वत्कथास्वादलोलौ ॥ प.पर ॥

एतं हि जगति वक्ता ते कथायास्तु भूया-
दधशमनपराया नातिनीयोऽव्यशब्दः ।

न य वरद ! विलुब्धो नाप्यसूयाद्विदुष्टो
न य पुनरलसो वा नाप्यडो ङोघशाली ॥ प.प३ ॥

न य भवितुमिडाडत्येष योषाजितात्मा
न य विगततमोभिः साधुभिर्वैरकारी ।

न य मदकलुषीभूताशयो नाप्यदान्तो
न य कुटिलमतिर्वा नो नृशंसश्च जातु ॥ प.प४ ॥

विरहित एत एतेषैरीदृशैरीश ! वक्ता
त्वयि दृढतमभक्त्या दूरिताशेषपापः ।

सुजनसदसि मोदादेत्य दिव्यासनस्थ-
स्तव मखितकथायाः प्रारभेताङ्ग ! पाठम् ॥ प.प५ ॥

मधुमथन ! तथैवाधन्तनिष्ठं तु पद्यं
वरद ! तव कथायां स्कन्धकाध्याययोर्वै ।

सकुतुकामल देव ! द्विः पठेत् १सोऽथवा त्रिः
प्रणतिमथ विदध्यात् प्रच्छकः श्रावकश्च ॥ प.प६ ॥

१. कथावक्ता ।

अजित ! गुणसमूहैरीवदृशैरेव युक्त-
स्त्वयि ररतलुङ्गमानी माधवातेतुवादी ।

वरद ! तव कथायाः सारसङ्केपदक्षो
भवति जगति मर्त्यः श्रोतृमुष्योऽत्र नूनम् ॥ प.प७ ॥

१. वक्तुरुक्तैः । २. सक्तमनाः ।

य एतं भवति वक्ता सात्त्विकः स प्रशस्तो
धनुजमथन ! मध्यो राजसस्तामसोऽन्त्यः ।

ભવતિ નનુ વિભાગઃ શ્રોતુરધ્યેવમેવ

ત્રિદશનુત! ગુણાનાં ભેદતસ્તુ ત્રયાણામ્ ॥ ૫.૫૮ ॥

ય ઇહ જગતિ કૃત્સ્નં ત્વત્કથાયાઃ કિલાર્થ

સ્વરરસભરભાવૈરન્વિતં સમ્પ્રકાશ્ય ।

સ્ફુટમહલ સભાયાં શ્રાવયેદ્વીતશઙ્કું

સ ભવતિ કિલ મર્ત્યઃ સાત્ત્વિકો નાથ! વક્તા ॥ ૫.૫૯ ॥

અપિ સકલમજાનંસ્ત્વત્કથાયાઃ કિલાર્થ

સ્ફુટમધિકમનોજ્ઞેનાન્વિતં ચ સ્વરેણ ।

સદસિ સક્રુતુકં યઃ શ્રાવયેદન્ન મર્ત્યઃ

સ ભવતિ નનુ વક્તા રાજસો વારિજાક્ષ ! ॥ ૫.૬૦ ॥

તવ ચરિતસુધાયા યસ્તિવહાબુધ્યમાનઃ

કિમપિ સરસમર્થં નિર્ભરજ્ઞાનહેતુમ્ ।

વિરહિતરસલેશં ચાસ્ફુટં શ્રાવયેદ્વૈ

સ ભવતિ ભુવિ વક્તા તામસશ્રાધમશ્ર ॥ ૫.૬૧ ॥

મનસિ સુદૃઢભક્ત્યા સર્વકર્માણિ હિત્વા

૧૫રિલસદુરુમોદં યઃ પુમાનાર્તભન્ધો ! ।

નિશમયતિ કથાં તે દક્ષિણાં ચેહ દત્વા

વિધિવદજિત ! સ શ્રોતા સ્મૃતઃ સાત્ત્વિકોડસૌ ॥ ૫.૬૨ ॥

૧. નિશમનક્રિયાવિશેષણમિદમ્ ।

પુનરજિત ! સમોદં યઃ પ્રસન્નગાચ્છણોતિ

પ્રવિતતભવબાધાહારિણીં તાં કથાં તે ।

તનુમપિ ચ દદાનો દક્ષિણાં વાયકાય

સ્મૃત ઇહ ભુવિ સ શ્રોતા ભૃશં રાજસોડસૌ ॥ ૫.૬૩ ॥

વિરહિત ઇહ ભક્ત્યા કૌતુકેનાપિ યો વા

નિશમયતિ કથાં તે હેતુવાદ્યર્થગર્હી ।

અલસમતિરપીશ! ક્રોધનો દક્ષિણાં વા

દિશતિ ભુવિ ન વા શ્રોતા ભવેત્ તામસોડસૌ ॥ ૫.૬૪ ॥

અયમધમતમોડપિ શ્રોતૃષુ ત્વત્કથાયાઃ

ફલમિહ ભુવિ કિન્ચિત્ પ્રાપ્નુયાત્ તેડનુભાવાત્ ।

कलशजलधितरी संश्रितो दृग्धभिन्दोः

कलमपि न किमाप्नोतीश ! लोके भवोऽपि ॥ प.६५ ॥

१मुरमथन ! पुराणानील सन्त्येव युष्म-

न्नवगुणगणालीलावर्णनैर्भासितानि ।

जगति जयति तत्राप्यस्तपापं तु तद्भा-

गवतमिह पुराणं यत् स्त्वयैव प्रणीतम् ॥ प.६६ ॥

१. षत आ शतकान्ताद्भागवतपुराणस्य मङ्गिमोपश्लोक्यते ।

२. व्यासपुराणेत्यर्थः ।

अमरविटपिनो वै वेदरूपस्य द्विव्यं

इलमिह शुक्वक्त्रानिस्सुतं तद्रसार्द्रम् ।

श्रुतिपुटयुगलेन स्वैरमास्वाद्य तद्भा-

गवतमयमजस्रं के न तुष्यन्ति सन्तः ॥ प.६७ ॥

इह जगति बहुन्येवाङ्ग! शास्त्राणि सन्ति

स्फुटमल्ल विवाद्यस्थानभूतानि किं तैः ।

१भवति भुवनभन्धौ भक्तिमामुं विना भा-

गवतमिह हि शास्त्रं स्यात् किमन्यत् समर्थम् ॥ प.६८ ॥

१. त्वयि ।

अपिय जगति ये नामान्यशास्त्रेण तद्भा-

गवतमिह हि शास्त्रं मन्वते लन्त तुल्यम् ।

विगलितविचिकित्सां दैवमेवैषु १भूयाद्-

विमुभमतिघनाज्ञानान्धकारावृतेषु ॥ प.६९ ॥

१. भवनं कविराशास्ते मन्वानानामाक्रोशार्थम् ।

प्रचुरदृशितपङ्केनाविलेऽस्मिन् कलौ भा-

गवतमिह यद्वि स्यान्नो सतां तापडारी ।

गतिरथ भुवि पुंसां का भवेन्नष्टदृष्टे-

शिव वनभुवि रात्रौ रिक्तसार्थस्य सद्यः ॥ प.७० ॥

असुलभमिह यत्रान्मर्त्यजन्माधिगम्या-

ध्यजित ! जगति ये वा मानवाः पापभाजः ।

द्विवसमिह नयन्त्यास्वाद्यलेशं विना भा-

ગવતમયસુધાયાસ્તજજનિહાં વૃથૈવ ॥ ૫.૭૧ ॥

યદિહ ભુવિ જનાનાં વાઙ્છિતં દેવ! કૃત્સ્નં

દિશતિ ચ દૃઢભક્તિં ત્વચ્ચશેષાધિનાથે ।

તદયિ બત વિનિન્દન્ત્યત્ર ચે વા પુનર્ભા-

ગવતમહહ હેયા દૂરતસ્તે વિશઙ્ગમ્ ॥ ૫.૭૨ ॥

ત્રિદિવભુવિ યથા વા નિર્જરાણાં મહેન્દ્રો

નભસિ નનુ યથા વા તારકાણાં હિમાંશુઃ ।

સુરસરિદપિ ચદ્વન્નિમ્નગાનાં તથા ભા-

ગવતમપિ પુરાણાનાં નિકામં વરેણ્યમ્ ॥ ૫.૭૩ ॥

૧સુરભિરપિ ચ ચદ્વદ્વિશ્વમૂર્તે! પશુનાં

મુરમથન! તિથીનાં ચદ્વદેકાદશી ચ ।

રશ્રુતિમય ઇહ ચદ્વત્ પક્ષભાજં સુપર્ણાં

ભવતિ નનુ પુરાણાનાં તથેદં વરેણ્યમ્ ॥ ૫.૭૪ ॥

૧. કામધેનુઃ । ૨. વેદમયઃ ।

સકલનિગમવેદાન્તાગમૈષ્વદ્વિતીયો-

ઽધ્યવિહતધિષણો વા સર્વશાસ્ત્રેષુ વિદ્વાન્ ।

મનુજ ઇહ મુરારે! ત્વત્પ્રસાદં વિના ભા-

ગવતનિહિતમર્થં નૈવ જાનાતિ ગૂઢમ્ ॥ ૫.૭૫ ॥

અપિચ ભુવિ પુમાંસ્તત્પાઠગોષ્ઠયાં તુ યો વા

પ્રકટયતિ વિભુત્વં વાવલેપં દુરાત્મા ।

ધ્રુવમિહ હિ મનુષ્યાસ્તસ્ય સમ્પર્કભાજો-

ઽધ્યલમઘસમુદાયસ્યાસ્પદત્વં વ્રજન્તિ ॥ ૫.૭૬ ॥

પ્રથમ ઇહ તથૈવાસ્ય૧ દ્વિતીયશ્ચ પાદૌ

ભવતિ નનુ તૃતીયો વૈ ચતુર્થસ્તથોરુ ।

સ્મૃત ઇહ કિલ નાભિઃ પગ્ચમશ્ચાય ષષ્ઠો

હૃદયમપિ ચ બાહૂ સપ્તમશ્ચાષ્ટમશ્ચ ॥ ૫.૭૭ ॥

૧. ભાગવતસ્ય ।

નવમ ઇહ તદીયઃ કણ્ઠદેશસ્તથાસ્યં

ભવતિ હિ દશમોઽસ્ય ત્વલ્કલીવારસાર્દ્રઃ ।

નિટિલતટમપિ સ્યાત્ તદ્વદેકાદશો દ્વા-

દશ ઇહ હિ શિખા સ્યાત્ સ્કન્ધ ઇશાસ્ય શૌરે ! ॥ ૫.૭૮ ॥

ઇતિ ખલુ પૃથગ્ગૈઃ સ્કન્ધરૂપૈસ્તુ તૈર્દ્વા-

દશભિરપિ સમેતોડયં પુરાણાવતંસઃ ।

કૃત ઇહ ભવતૈવ વ્યાસરૂપેણ ભક્તિં

જનયિતુમયિ પુંસાં ભૂયસે શ્રેયસે સ્યાત્ ॥ ૫.૭૯ ॥

અથ કૃણિવરશાયિન્ ! સાધવો નૈવ કે કે

૧ભવતિ ધૃતમનસ્કાસ્ત્વેતદાકર્ણ્ય સઘઃ ।

હૃદિ જનિતવિરાગજ્ઞાનભક્તિપ્રકર્ષા-

સ્તવ નનુ રકૃપયાડડમા મોદભારં ત્વપારમ્ ॥ ૫.૮૦ ॥

૧. ત્વયિ । ૨. નૈવામા ઇતિ સમ્બન્ધઃ, કિન્તુ પ્રામા એવેત્યર્થઃ ।

ભુજવિધૃતરથાડ્ગેનાલમ્ડગુષ્ઠમાત્રે-

ણ હિ નનુ ભવતા દ્રૌણ્યસ્ત્રતો માતૃગર્ભે ।

૧અવિત ઇહ પુરા યઃ રસોડય જાતોડન્વવાયં

ભુવનવિદિતમુચ્ચૈર્મણ્ડયન્ પાણ્ડવાનામ્ ॥ ૫.૮૧ ॥

૧. રક્ષિતઃ । ૨. પરીક્ષિત્ ।

પરિત ઇહ ૧વલન્તં ગર્ભદેશે ભવન્તં

રત્વકલયદિતિ ઉવાહો તત્ર દૃષ્ટેન તુલ્યઃ ।

ક ઇતિ ભુવિ ઠપરીક્ષેતેતિ વા ધર્મજસ્તં

સમતનુત પરીક્ષિત્સંજ્ઞકં સાધુ પૌત્રમ્ ॥ ૫.૮૨ ॥

૧. સગ્ચરન્તમ્ । સ્ફાયદિતિવત્ પરસ્મૈપદમ્ ।

૨. ઐક્ષતેત્યર્થઃ ૩. આહો ઇતિ પક્ષાન્તરે ।

૪. એવં ચોભયથા પરીક્ષિચ્છબ્દો વ્યુત્પાદિતો ભવતિ

“ગર્ભે પરિતશ્ચરન્તં કૃષ્ણમૈક્ષત” ઇતિ,

“ગર્ભદૃષ્ટદેવસંવાદી ક ઇતિ ભુવિ પરીક્ષેત” ઇતિ ચ ।

તદનુ નનુ વિવૃધ્ધં પૂર્વપક્ષેન્દુવત્ તં

વયસિ સમુચિતે પ્રામેડય રાજ્યેડભિષિક્તમ્ ।

વ્યતનુત હૃદિ વાત્સલ્યાન્વિતશ્ચાજમીઢ-

શ્ચતુરુદાધિપરીતાં સોડપિ ભૂમિં શશાસ ॥ ૫.૮૩ ॥

અથ પરમુપયેમે તામિરાવત્યભિખ્યાં

નરપતિતિલકોડસાવુત્તરસ્યેશ ! પુત્રીમ્ ।

પુનરિહ જનયામાસાથ તસ્થાં તનૂજા-

શ્ચતુર ઇહ મનોજ્ઞાનાત્મતુલ્યાન્ મુરારે ! ॥ ૫.૮૪ ॥

નરપતિરપિ સોડયં તં કૃપાચાર્યમધ્ધા

નિજગુરુમથ કૃત્વા જાહ્લવીતીરદેશે ।

ભવતિ વિદ્યુતયેતાસ્ત્વાજહારાશ્ચમેધ-

ત્રિતયમલમકામઃ સર્વસમ્પત્સમૃધ્ધઃ ॥ ૫.૮૫ ॥

તદનુ સ તુ નિશમ્ય સ્વીયરાજ્યે પ્રવિદ્યે

કલિમહલ વિજેતું તં વિનિશ્ચિત્ય બાદમ્ ।

અસિતતુરગયુક્તં સ્યન્દનં સ્વં મુગેન્દ્ર-

ધ્વજયુજમધિરૂઢો દિગ્વિજિત્યૈ પ્રતસ્થે ॥ ૫.૮૬ ॥

અથ મુરહર! જિત્વા મજ્જુ ભદ્રાશ્ચકાદીન્

૧બલિમપિ જગૃહેડસૌ નાથ ! તેભ્યો મહાત્મા ।

અપિચ સ તુ મહિમ્નો ગાયકાન્ વૈ રસ્વકેષાં

તવ ચ ધનસમૃધ્ધાન્ વ્યાતનોદ્ભક્તિશાલી ॥ ૫.૮૭ ॥

૧. કરમ્ । ૨. પાણ્ડવાનામ્ ।

ઇતિ ખલુ નરપાલો દિગ્જયોત્કઃ સ ધર્મ

૧વૃષતનુમપિ પૃથ્વી દેવ! ગોરૂપયુક્તામ્ ।

અકરુણમિહ પદ્ભ્યાં હન્યમાનાવપશ્ય-

રન્નિરવધિ કલિનાહો શૂદ્રરૂપેણ દીનૌ ॥ ૫.૮૮ ॥

૧. વૃષભરૂપમ્ । ૨. દીધાત્વર્થે વિશેષણમિદમ્ ।

અભયમથ વચોભિઃ સાન્ત્વપૂર્વેઃ સ ૧તાભ્યાં

નૃપતિરિહ વિતીર્ય શ્રીશ! હન્તું કલિં તમ્ ।

વિદ્યુતમતિરસિં દ્રાગાદદે યાવદેષો-

ડચ્યુત ! શરણમુપાગાત્ તાવદેતં સ ભીતઃ ॥ ૫.૮૯ ॥

૧. પૃથ્વીધર્માભ્યામ્ ।

સપદિ સ શરણપ્રામાવને બદ્ધદીક્ષઃ

સ્વવસતિપદમુચ્ચૈર્યાચમાનાય તસ્મૈ ।

नृपतिरथ वितीर्य धूतलेमाङ्गनाद्यं

१पदमपि गमयामासाशु राष्ट्रान्निजात् तम् ॥ ५.८० ॥

१. वासस्थानमित्यर्थः ।

वृषतनुमपि धर्म सत्यरूपैकपाद्यं

त्रिभिरुल्ल तपश्शौचानुक्रम्यामयैस्तैः ।

नृपतिरथ स पादैर्योजयित्वा विधाय

क्षितिमपि गतभेदां पालयामास कृत्स्नाम् ॥ ५.८१ ॥

तदनु स तु कदाचित् स्वैरमाभेट्यसक्तः

करकलितशरासः पर्यटन् काननान्तम् ।

अरुणकिरणगतमः क्षुत्पिपासाकुलो ज्य-

ङ्गिरस एव मङ्घैराश्रमं सञ्जगाम ॥ ५.८२ ॥

१. भृगयापरः ।

मुनिमल्ल समाधौ सुस्थितं मीलिताक्षं

नरपतिरथ दृष्ट्वा तत्र तोयं ययाये ।

स तु भवति परात्मन् ! न्यस्तयेतास्तदानीं

किमपि न गिरमेतस्याशृणोद्भूमिभर्तुः ॥ ५.८३ ॥

दृष्टि समुदितमन्युस्तावदेवैषण डोटया

धनुष एव गतासुं व्यालमस्यांसदृशे ।

नरपतिरपि निक्षिप्याशु यातः पुरीं स्वा-

भवमतमल्ल स्वं मन्यमानो नितान्तम् ॥ ५.८४ ॥

१. परीक्षित् ।

तनय एव मङ्घैस्तस्य शृङ्गीति नाम्ना

विरचितमपराधं वीक्ष्य राज्ञा स्वताते ।

एत एव द्विवसे वै सप्तमे तक्षकोऽभुं

दशतु विनयडीनं येति कोपास्थशाप ॥ ५.८५ ॥

नरपतिरपि शापं तन्निशम्यायमद्धा

धनतनयकलत्रागारराष्ट्रादिषु द्राङ् ।

स्कुटमुदितविरागः स्वीयपुत्रे न्यधात् स्वं

धृतसुविमलजोधो राजयभारं मलात्मा ॥ ५.८६ ॥

અથ નૃપતિરસૌ પ્રાયોપવેશાભિમિચ્છ-

સ્તટભુવમભિસમ્પ્રાપ્યાશુ જહ્નોઃ સુતાયાઃ ।

અખિલવિષયવાઞ્છાં દૂરતો હન્ત હિત્વા

ન્યવસદયિ ગુણાસ્વાદૈકબદ્ધસ્પૃહસ્તે ॥ ૫.૯૭ ॥

તદનુ સમભિજગ્મુસ્તત્ર વિશ્વં પુનાના

મુરમથન! મુનીન્દ્રા નારદાધાસ્તદાનીમ્ ।

ત ઇહ ભવતિ ભક્તિં તસ્ય દૃષ્ટ્વાતિમાત્રં

પ્રમુદિતમનસસ્તં નાથ! શશ્વાધિરેડલમ્ ॥ ૫.૧૮ ॥

અજિત ! તદનુ તત્રોપાગમદ્વ્યાસપુત્રો

ઝટિતિ સકલસન્દેહાપનોદૈકદક્ષઃ ।

નૃપતિરપિ ચ તસ્યૈવાસ્યપદ્મેરુહાદ્ભાવ-

ગવતમિહ નિપીય પ્રાપ મુક્તિં સુખેન ॥ ૫.૯૯ ॥

૧. ભાગવતસ્ય મકરન્દરૂપત્વં ગમ્યમ્ ।

તત ઇહ વિપુલાધિવ્યાધિકલ્લોલભાજો

ધનતરભવસિન્ધોઃ પારસમ્પ્રાપ્તિલોલૈઃ ।

વિરહિતવિષયેચ્છાલેશમમ્ભોજનાભા-

ચ્યુત! ચરિતસુઘૈવાસ્વાદનીયા ત્વદીયા ॥ ૫.૧૦૦ ॥

ઇતિ સ્વાતિશ્રીરામવર્મવઙ્ચિમહારાજવિરચિતાયાં

ભક્તિમંજર્યાં પચ્ચમશતકમ્ ।

અથ ષષ્ઠશતકમ્ ।

અથાહં શ્રીભૂમીરમણ ! કથયામ્યઘ કિમપિ

દ્વિતીયાં ત્વન્નામ્નામઘશામનસક્રીર્તનમયીમ્ ।

મુરારાતે ! ભક્તિં તવ કરુણાયૈવાનતજન-

સ્કુટાઙ્ગાનધ્વાન્તાપ્રકરહરણૈકપ્રથિતયા ॥ ૬.૧ ॥

અમેયં લોકેડસ્મિન્ રસભરમવાપ્રોતિ હિ પુમાન્

૧જપાદૈષ્વેકસ્મિન્નપિ વરદ! તે નામ્નિ કથિતે ।

રસાભિજ્ઞા નામ્નાં યદિ ભવતિ જિહ્વાત્ર ન નૃણાં

રરસજ્ઞાપ્યામન્વર્થયિતુમથ શક્તા કથમસૌ ॥ ૬.૨ ॥

१. जपडोमाद्विषु । २. रसज्ञोति नामधेयम् ।
 कृलादीन्यास्वाधाच्युत ! सुमधुराणील भुवने
 समत्वं ऽयध्यस्थयत्थ यदभूतेनैषु मनुजः ।
 मुराराते! शार्ङ्गिन्नियमतिशयोक्तिस्तदरभृतं
 त्वसौ साक्षान्नाम्नां कलयति तवास्वादनवशात् ॥ ६.३ ॥

१. धंद वाड्यारम्भे । २. सुधां मोक्षं च ।
 रमाजने! यस्मिन् न हि भवति तृप्तिस्तनुभृतां
 तथाभूतं वस्तु त्रिजगति न भवस्ति किमपि ।
 त्वदीयानां नाम्नां मुररर ! समास्वादनविधौ
 मुनीन्द्रा अप्यापुः किमपि न हि तृप्तिं शुक्रमुष्पाः ॥ ६.४ ॥

अधानां विच्छित्त्यै मुरमथन ! यत्नं विदधतां
 तपोभिः संवीक्ष्य श्रममयि जनानां करुणया ।
 त्वयैवायं सन्दर्शित उच्यितमार्गो ननु सतां
 त्वदीयानां नाम्नां सुगम एल सङ्कीर्तनमयः ॥ ६.५ ॥

यथा माता स्वेषामलल गदशान्तिं तनुभुवां
 विधातुं लैषजयेन हि सुमधुरेणैव यतते ।
 तथा पुंसां पापान्यथ शमयितुं त्वत्प्रकटिते
 ऽयडो मार्गे सक्तिं क एल न विदध्यादज ! सुधीः ॥ ६.६ ॥

गुणस्तावन्नैसर्गिक एल मुरारे! मुभरता
 रसज्ञायाः पुंसां गलितविचिकित्सं यदिति ददा ।
 असद्भादेभ्यस्तां कथमपि निवर्त्याच्युत! कुतो
 भवन्नामासक्तानं न हि विदधते ऽन्त मनुजाः ॥ ६.७ ॥

रसेभ्यः सर्वेभ्योऽप्ययि भत वरिष्ठे हि मधुरे
 रसे जिह्वा प्रीतिं रथयति समस्तस्य जगतः ।
 सुधाधारातोऽप्यच्युत ! सुमधुरे नामपटवी-
 समास्वादे सक्तिं तव न दधते भाग्यरडिताः ॥ ६.८ ॥

सलस्राणां नाम्नां ननु जगदधध्वंसनकृतां
 क्षणार्धे त्वेकस्मिन्नपि भत गृडीते रसनया ।
 कृतार्थत्वं प्राप्नोत्यलमिल शरीरी किमु पुन-

હરે તેષામેવાનુદિનમિહ સહીર્તનપરઃ ॥ ૬.૯ ॥

તથા સદ્રભૌઘૈરપિ વિજિતસામાશ્વરુચિભિઃ

કૃતા કણ્ઠાસક્તા અગિહ મનુજં ભૂષયતિ નો ।

યથા માલા નામ્નામઘશમન ! કણ્ઠાભરણતાં

પ્રપન્ના તે શ્રીમન્નિરુપમકૃપાપૂરજલધેઃ ॥ ૬.૧૦ ॥

નિદાનત્વં પ્રાત્નૈરનુદિનમનર્થસ્ય વચનૈ-

ર્નયન્ સર્વે કાલં ક્ષણમિહ ભવન્નામકથનાત્ ।

કથં ધૌતાઘઃ સ્યાદિતિ મમ ન સન્દેહકણિકા

કણો ૧વા કસ્તૂર્યા હરતિ નનુ દુર્ગન્ધમતુલમ્ ॥ ૬.૧૧ ॥

૧. વાશબ્દોઽપ્યર્થે દૃષ્ટાન્તે વા ।

સ્ફુલિઙ્ગઃ સૂક્ષ્મો વા દહતિ હિ યથા તૂલનિવહં

પરં તીપ્રાન્ રોગાન્ હરતિ ચ યથૈવૌ૧ષધમહો ।

યથા ધ્વાન્તં શાન્તિં નયતિ ગુરુ બાલો દિનમણિ-

સ્તથા પાપવ્રાતં હરતિ ભુવિ નામૈકમપિ તે ॥ ૬.૧૨ ॥

૧. અત્રાપિ સૂક્ષ્મપદં વિપરિણામેન સમ્બઘ્યતે ।

સ વૈ સ્નાતસ્તીર્થેષ્વઘશમન ! સર્વેષુ મનુજઃ

સ યજ્ઞેષ્વદ્ધા દીક્ષિત ઇહ હિ સર્વેષુ વિધિવત્ ।

યદીયે જિહ્વાગ્રે નનુ દનુજવૈરિન્નનુદિનં

નિરસ્તાશેષાઘં પરિલસતિ નામૈકમપિ તે ॥ ૬.૧૩ ॥

અઘર્માણાં મુખ્યાસ્પદમિતિ નિકામં ભુવિ સતાં

વિનિન્દાપાત્રત્વં પરમનુભવન્નપ્યથ કલિઃ ।

પ્રસૂતે સર્વાર્થાન્ વરદ ! તવ ૧નામગ્રહણતો

યતો ગ્રાહ્યસ્તસ્માદજનિ જગદારાધ્ય ! નિતરામ્ ॥ ૬.૧૪ ॥

૧. કૃતે યદ્ધ્યાયતો વિષ્ણું ત્રેતાયાં યજતો મપ્તૈઃ ।

દ્વાપરે પરિચર્યાયાં કલૌ તદ્ધરિકીર્તનાત્ ॥ ઇતિ ભાગવતમ્ ।

ભજન્તે ત્વાં મર્ત્યા મુરહર! તપોભિઃ કૃતયુગે

યજન્તે ત્રેતાયામથ મખવરૈર્ભૂરિકુલદૈઃ ।

નિષેવન્તે ત્વાં દ્વાપર ઇહ હિ તન્ત્રોક્તવિધિના

કલૌ નામ્નાં સહીર્તનમયિ સમાશ્રિત્ય સુધિયઃ ॥ ૬.૧૫ ॥

समुद्भूता मर्त्या मुरडर! कृतादिष्वपि युगे-
 ष्वडो यस्य प्राप्स्यै जनिमडड वाञ्छन्ति छि कलौ ।
 अथास्य त्वन्नामास्वदनमयपुण्यस्य छि तुलां
 समारोढुं शौरे! किमिड भुवि वस्तु प्रभवति ॥ ६.१६ ॥

अशक्तानां लोके यरितुमज! कर्माणि विमला-
 न्यडो वेदोक्तान्युद्भूतदुस्त्रितशान्त्यै मधुशिपो ! ।
 परं शूद्रादीनामपि कुशलदोऽसौ विजयते
 स्फुटं नामास्वादस्तव कृपणालोकैकसुलुटः ॥ ६.१७ ॥

अथाध्येतुं वेदान् मुरडर! पऽङ्गैरपि युतां-
 स्तथाग्निष्टोमादीनपि ननु विधातुं भुवि मज्जान् ।
 परं कालो निर्दिष्ट एड छि मडदृम्भितव रमा-
 पते! नामास्वादस्त्वज! सकलकालेषु विडितः ॥ ६.१८ ॥

अभुङ्क्वा भुङ्क्वा वा कृण्णिशयन ! संस्नाय विधिवत्
 त्वथास्नात्वा तिष्ठन्नुत ननु शयानोऽध्यथ नरः ।
 मुरारे! गृणीयात् त्रिभुवनगताधौघशमने
 सुनिष्पशातं नाम्नां समुदयमशङ्कुं तव भृशम् ॥ ६.१९ ॥

सलीलं सँल्लापादिषु य सवयस्कैरपि जनै-
 स्तथैवैकान्ते वा सद्यसि णगमनायानसमये ।
 सुधाधारासारस्मयभरनिरासैकनिपुणं
 डरे! नामोअ्यार्यं तव रडितसन्देशमनिशम् ॥ ६.२० ॥

१. गतागतकाले ।

अभुङ्ख्या देवानुष्ठितमिड छि कर्मैकमपि न
 प्रजेडम्भोजाक्ष ! त्रिजगति य साङ्ख्यममलम् ।
 भवन्नामास्वादस्त्वथ पुनरभुङ्ख्यापि रथितः
 कुलप्राप्त्यै डेतुर्भवति जगदाराध्य ! भविनाम् ॥ ६.२१ ॥

छडाज्ञात्वा ज्ञात्वापि य गुरुरुजा पीडिततनु-
 र्यथा मर्त्यो दिव्यौषधमथ समास्वाद्य सडसा ।
 भवेन्मुक्तो रोगैर्मुडर! तथा नामपटली-
 समास्वादस्त्वल्को दिशति णशमभुङ्ख्यापि रथितः ॥ ६.२२ ॥

૧. શં સુખમ્ ।

તથા વસક્રુતાર્થં વિશદમપહાસાર્થમપિ વા

પુનર્નર્મોક્ત્યા વા વરદ ! તવ નામાવલિરહો ।

ગૃહીતા મત્યાનામપહરતિ પાપં કિમુ પુન-

ર્મનસ્કૂર્જદ્ભક્ત્યા ભુજગવરશાયિન્ ! નિગદિતા ॥ ૬.૨૩ ॥

૧. ”સાક્રુત્યં પારિહાસ્યં વા સ્તોભં હેલનમેવ વા ।

વૈકુણ્ઠનામગ્રહણમશોષાઘહરં વિદુઃ ॥ (ભાગ । ૬. ૨.)

મુરારે! યત્નેનાપ્યહહ મહતા હિ ત્વદિતરાન્

સુરાનારાધ્યાયં ભવતિ વિકૃલોઘોગ ઇહ વૈ ।

મનુષ્યસ્ત્વં તુ શ્રીરમણ ! નિજનિન્દાપરગિરા-

મપિ સ્ફીતં શ્રેયો વદિશસિ કરુણાભારજલધે ॥ ૬.૨૪ ॥

૧. તથા ચ ત્વામનુપાસીનો મનુષ્યો મૂઢ ઇતિ તાત્પર્યમ્ ।

અશામ્યદ્રોગાધિપ્રસભશિથિલીભૂતહૃદયો

વિયુક્તો હન્ત સ્વૈરપિ ખલુ સુહૃદ્ભિશ્ચ વિજને ।

વને તિષ્ઠન્ મર્ત્યઃ સકૃદપિ ભવન્નામ કલયન્

ભવેન્મુક્તો નૂનં સકલકદનૈઃ પૂર્વમુદિતૈઃ ॥ ૬.૨૫ ॥

સપત્નૈરત્યુગ્રાયુધપરિલસદ્ધાહુભિરલં

પરીતો વા યુદ્ધાડ્ગણભુવિ સહાયૈર્વિરહિતઃ ।

પુનશ્ચોરૈર્વ્યાઘ્રાદિભિરપિ તથાભિદ્રુત ઇહા-

લપંસ્તે નામાનિ પ્રજતિ મનુજો નૈવ વિપદમ્ ॥ ૬.૨૬ ॥

તથા રાજા પ્રોઘંનિરવધિકરોષાન્ધમનસા

નિહન્તું ચાજામોડપ્યુરુભયદકારાગૃહગતઃ ।

અપારે મજજન્ત્યામપિ ચ જલધૌ નાવિ તરસા

જપંસ્તે નામાન્યચ્યુત ! શુચમવાપ્રોતિ ન પુમાન્ ॥ ૬.૨૭ ॥

સપુત્રઃ પુત્રાર્થી ભવતિ નરપાલોડતિમહિત-

સ્તથા રાષ્ટ્રાર્થી માધવ! નનુ સુખાર્થી સુખચુતઃ ।

યશસ્વી તલ્લિપ્સ્યુર્ભવતિ સુકૃતેચ્છુશ્ચ સુકૃતી

ન કિં કિં વા દદ્યાચ્છુભમહહ તે નામમહિમા ॥ ૬.૨૮ ॥

પ્રભાવેન શ્રીમન્નપિ ચ તવ નામ્નામિહ નરો

दरिद्रोऽपि स्याद्यक्षपतिसदृशैश्चर्यनिलयः ।
 तथा मन्दप्रज्ञोऽपि य भवति वायस्पतिसमो
 मुरारे! किं प्राप्यं कुशलमिह मर्त्यैः परमितः ॥ ६.२९ ॥

१. यक्षपतिः कुबेरः ।

बहुक्त्वा किं सम्मोचयितुमिह लोके जनममुं
 विपद्भ्यः सर्वाभ्यस्त्वपि य कुशलं दातुमतुलम् ।
 न दक्षस्त्वन्नामामृतससमास्वादनसुष्मात्
 परो मार्गो यत् तन्मतिरिह विधेया हि सकलैः ॥ ६.३० ॥

समस्तापदूरीकरणपटुतैकाधिवसतिं
 तथा सीमातीतप्रयुरसुष्पविश्राणनपराम् ।
 धमां त्वन्नामालीमयनवसुधासान्द्रलडरीं
 कथं शक्नोत्यास्वाद्यितुमवनौ भाग्यरहितः ॥ ६.३१ ॥

रसज्ञायास्तृप्तिं दिनमनु सुधांशोरयि हरे !
 करेभ्यश्च्योतन्त्या द्विवि विरययन्तोऽपि सुधया ।
 अमर्त्यास्त्वन्नामास्वदननिरतेष्वीश! धधते
 यदीर्ष्यां १तत्तुल्यं किमिह तदहो सर्वसुभदम् ॥ ६.३२ ॥

१. त्वन्नामास्वादनतुल्यम् ।

सुभावासिलोके न भवति विनैव श्रमलवं
 जनानामित्यास्तां वरद ! भुवि वार्ता मधुशिपो ! ।
 सुभेनैवावामुं सुभमयि मनोवागविषयं
 पटुमार्गो राजत्ययमिह भवत्कीर्त्तनमयः ॥ ६.३३ ॥

अटन् स्नातुं तीर्थेष्वभिलक्षितध्वंसुद्यु नरो
 तैर्वा भूयोभिः परमकठिनैः कशिततनुः ।
 सुभं य भुङ्क्ते तद्विह हि विनैव श्रमलवं
 भवन्नामास्वाद्ये निरतलृद्यो हन्त लभते ॥ ६.३४ ॥

अकाराद्यैर्वर्णैः परिणतशरीरा सुविमला
 गिरां देवी भर्त्रा कमलजनुषा सत्यभुवने ।
 स्थिता सार्धं पद्मासनभुवि तथा नो सकुतुका
 यथा त्वन्नामत्वं विबुधरसनाग्नेषु गमिता ॥ ६.३५ ॥

યથા ચેતોરમ્યં વહતિ નનુ માધુર્યમધિકં

૧સમત્વં સર્વત્રાપિ ચ વરદ ! ખાડસ્ય શકલઃ ।

રતથા ત્વન્નામ્નામચ્યુત ! નનુ સહસ્રં મધુસિપો !

મિથઃ કિંચ્ચોત્કર્ષે વિગતવિચિકિત્સં કલયતિ ॥ ૬.૩૬ ॥

૧. તુલ્યાખાદવિષયત્વમ્ । ૨. માધુર્યે સમત્વં ચ બહતીત્યર્થઃ ।

મુરારાતે! તેષ્વપ્ચહિશયન ! નામસ્વયિ તવ

સ્ફુટં નામાનિ દ્વાદશ વરદ ! મુખ્યાનિ ભગવન્ ! ।

અથૈતેષાં સહૃદીર્તનધૃતરતેભાગ્યમહિમા

પરં ૧પારં વાયાં વ્રજતિ ન હિ કસ્યાન્ન વિદુષઃ ॥ ૬.૩૭ ॥

૧. અગોચરમ્ ।

અપિ શ્રીગોપીચન્દનતિલકસન્ધારણમહો

ભવન્નામાન્યે૧તાન્યનવરતમુખ્યાર્થ કલયેત્ ।

તથૈવાર્થાયાં તે દૃઢદૃશિતશાન્ત્યૈ નિજહૃદિ

સ્ફુરદ્ભક્ત્યુન્મેષં સરસમુપયુજ્યન્ત ય નરઃ ॥ ૬.૩૮ ॥

૧. દ્વાદશ ।

અથૈતેષ્વેકં દ્વાદશસુ તવ નામસ્વયિ પુમાન્

જપેલ્લબ્ધ્વાચાર્યાદિહ નિયમનિષ્ઠઃ પ્રતિદિનમ્ ।

ન સડ્ખ્યાન્યૂનત્વં મુરહર! કદાપીહ રચયે-

જજપન્નાધિક્ષ્યેન ત્વથ ફલમવાપ્નોતિ બહુલમ્ ॥ ૬.૩૯ ॥

મુશરે ! યો મત્યોં નિયમમિમ૧માજન્મમવનૌ

દૃઢં ધત્તે ભક્ત્યા ભવતિ કરુણાપૂરજલધૌ ।

સ વૈ પૂજયો ભૂત્વા ભુવિ દિવિ મનુષ્યૈરપિ સુરૈ-

રપારં પ્રાપ્નોતિ ત્રિભુવનપતે ! શર્મ નિયતમ્ ॥ ૬.૪૦ ॥

૧. જન્મનઃ પ્રભૃતિ અનશ્ચ (૫-૪-૧૦૮) ઇતિ

વદામિ શ્રીજાને! કિમપિ જપમાલાથ મનુજૈ-

વિધેયા કેઃ કેર્વસ્તુભિરિતિ ચ સક્ષિપ્ય સહસા ।

ફલં ચાવાપ્યં તદ્વિરચિતજપેનાપિ ચ પૃથગ્-

યથાશક્ત્યદ્યાહં ત્રિભુવનજનસ્તુત્યમહિમન્ ! ॥ ૬.૪૧ ॥

વિધેયા શડ્પૈર્વા મુરમથન! શૌષ્ણેણ ચ પુન-

स्तथा य स्वर्णोन्नोरगशयन ! भो निम्नजङ्गलैः ।
 तथा पद्माक्षैर्वा मणिभिरपि वा विद्रुमगणैः
 पुनर्मुक्ताभिर्वा वरद ! जपमाला हि मनुजैः ॥ ६.४२ ॥
 प्रदुर्यादत्राद्योत्तरशतमयी वा ननु पुमान्
 जपार्थं मालां ते मधुमथन ! नाम्नामघबिदाम् ।
 तदर्धं पादं वा पुनरल्ल कुर्वन्निष्ठ ततोऽ-
 ध्यलं न्यूनां विन्दत्यजित ! न इलं तज्जपभवम् ॥ ६.४३ ॥
 जपन्नीशाङ्गुल्या व्रजति इलमेकं पुनरलो
 जपन् रेभाभिर्वै भजति हि इलं याष्टगुणितम् ।
 तथाऽऽप्नोतीशाख्यकृष्टिकमणिभिश्चायुतमलो
 पुनर्लक्षं मुक्तामणिभिरपि मर्त्यस्त्वयि रतः ॥ ६.४४ ॥
 तथा पद्माक्षैर्वै भजति दशलक्षं पुनरलो
 इलं कोटिं लेश्ना वरद ! रयितैरीश ! मणिभिः ।
 अनन्तं वै भुङ्क्ते इलमयि जपन्नीश ! तुलसी-
 मणिप्रातैर्भक्त्या भुजगशयन ! त्वत्प्रियतमैः ॥ ६.४५ ॥
 भवद्भक्त्यायत्वं प्रकटयितुमन्येभ्य षल वै
 जनेभ्यो भ्रूते येदिल हि जपसङ्ख्यां विरचिताम् ।
 इलं नो विन्देताय्युत ! ननु ततो जतुषिदपि
 प्रकाश्या नो कस्मैषिदपि जपसङ्ख्यात्र सुधिया ॥ ६.४६ ॥
 नृणां भुक्तिं मुक्तिं वितरति भवन्नामपटली-
 समास्वाद्यो निस्संशयमयि तथाप्यत्र मनुजः ।
 अकामं त्वन्नामान्यघशमन ! सङ्घीर्त्यं भुवने
 इलं भुङ्क्तेऽनन्तं तव करुणायु कटैरिपो ! ॥ ६.४७ ॥
 भुरारे ! त्वन्नामस्वपि य भुवने द्वादशसु तद्-
 वरीयः श्रीनारायण षति हि नामाघशमनम् ।
 जपन्नेतन्नित्यं प्रणवनेतियुक्तं ननु पुमान्
 प्रसादेन श्रीमंस्तव सुभमवाप्नोत्यनुपमम् ॥ ६.४८ ॥
 य षत्थं भक्त्या त्वय्यभिलजगदीशेऽनवरतं
 नयत्यध्ना कालं वरद ! तव नामानि कलयन् ।
 यमं वा तद्भृत्यान् प्रतिभयतराकारसङ्घितान्

ન પશ્યેત્ સ્વપ્નેડપિ પ્રશમિતસમસ્તાઘનિકરઃ ॥ ૬.૪૯ ॥

અસદ્વૃત્તો નીચઃ શઠમતિરતીવાલસતમ-

સ્તથા કામક્રોધાકુલિતલૃદયો વાત્ર મનુજઃ ।

લપન્નન્તે નારાયણ ઇતિ હિ નામાતિશુભદં

નિરસ્તાધિપ્રાતં વ્રજતિ નનુ કૈવલ્યમમલમ્ ॥ ૬.૫૦ ॥

અભૂત્ કન્યાકુબ્જે મુરહર! પુરાજામિલ ઇતિ

શ્રુતો વિપ્રઃ કોડપ્યાગમનિગમવિત્ સાધુચરિતઃ ।

વહન્ ભક્તિં પિત્રોરથ સમધિકાં સુસ્થિરમતિઃ

સ્વધર્મે નિર્દોષે પ્રતિદિનમપિ શ્રુત્યભિહિતે ॥ ૬.૫૧ ॥

અથ પ્રાપ્તે શ્રીમન્ ! વયસિ તુ વિવાહાર્થમુચિતે

સવર્ણાં ચાગર્હ્યાં સ પુનરુપયેમે નનુ સતીમ્ ।

તથા સાકં ચાવખણ્ડિતમિહ વિતન્વન્ સુરમહી-

સુરાગ્રીનાં પૂજામનયદથ કાલં કમપિ સઃ ॥ ૬.૫૨ ॥

૧. વિતનનક્રિયાવિશેષણમિદમ્ ।

કદાચિદ્ધાતોડસૌ વનમથ નિદેશાન્નિજપિતુઃ

સમાનેતું વિપ્રો નનુ કુશપલાશાદિ સહસા ।

નિવૃત્તો નેત્રાભ્યામકલયદલજ્જાં તુ કુલટાં

તતઃ કાગ્નિન્મૂર્તામિવ વિપદમત્રો પથિ નિજામ્ ॥ ૬.૫૩ ॥

મદોન્મત્તા ધૃષ્ટા મુહુરપિ પદન્યાસવિષયે

ચલન્તી ચાવ્યક્તં કિમપિ નિગદન્તી ચ વચનમ્ ।

હસન્તી સા ચાવકારણમહહ શૂદ્રેણ સહિતા

સ્વતુલ્યેનોપાન્તં ત્વરિતમિયમાપાસ્થ કુલટા ॥ ૬.૫૪ ॥

૨. અકસ્માત્ ।

વિદ્યાતું મગ્નં તં કલુષનિરયાવર્તકુહરે

ગલાસજ્જત્યાશાયિતનિજભુજાયુગ્મલતયા ।

સમાશ્લિષ્ટઃ સોડયં દ્વિજ ઇહ તથા ધીરમતિર-

ચશક્તોડભૂત્ કામાશુગવિવશતાં સોદ્દુમમિતામ્ ॥ ૬.૫૫ ॥

તતો ભ્રશ્યત્તેજાઃ સકલસુગુણૈશ્ચાથ રહિતઃ

સ્વધર્મે વા નિષ્ઠાવિરહિતમતિઃ પાપવસતિઃ ।

સતાં હેયશ્ચાસીદહહ સહસૈવૈષ ભુવને

ન દુસ્સઃગઃ કં કં નયતિ વિપદં વા તનુભૃતમ્ ॥ ૬.૫૬ ॥

અનાથૌ જીર્ણાઙ્ગૌ સુબહુ જરયા હન્ત પિતરૌ

સમુત્સૃજ્યાકાણે સપદિ દયિતાં સ્વાં ચ યુવતિમ્ ।

મહાપાપિષ્ઠાયા અહહ કુલટાયા ૧નિવસને

સ નિન્ધે કાલં સ્વં સતતમપિ દૌવાસ્કિ ઇવ ॥ ૬.૫૭ ॥

૧. ગૃહે ।

વિયુજ્યન્તે યદ્રજજગતિ ધનહીનસ્ય શનકૈઃ

સકાશાત્ પુંસો વૈ નિયતમિહ ભૃત્યાશ્ચ સુહૃદઃ ।

તથા વિપ્રાદસ્માત્ કુટિલકુલટાસઙ્ગમજુષો

ગુણાઃ સર્વે યાતાઃ ક્રમશ ઇહ લોપં વિધિવશાત્ ॥ ૬.૫૮ ॥

અથો ધ્યાયંશ્ચેતસ્યનિશમપિ તામેવ કુલટાં

વિયોગં વૈ તસ્યાઃ ક્ષણમપિ ચ સોદ્દુ હ્યકુશલઃ ।

હરંસ્તસ્યૈ પિત્ર્યં સકલમપિ પાપો ધનમહો

સ તાં નિન્ધઃ સર્વૈઃ સુબહુ રમયામાસ કુમતિમ્ ॥ ૬.૫૯ ॥

પ્રનષ્ટે વૈ પિત્ર્યે નનુ તદનુ વિત્તેઽથ સકલે

સ નિરસ્વત્વં જ્ઞાત્વા ગમિતમહહાત્માનમચિરાત્ ।

પુનઘૃતૈશ્ચૌર્યાદિભિરતિતરાં ગર્હિતતમૈ-

રુપાયૈઃ સમ્પ્રાદ્ય દ્રવિણમથ તસ્યૈ બત દદૌ ॥ ૬.૬૦ ॥

સ પશ્યંસ્તામેવાનુદિનમિદમીયાં ગિરમહો

નિશમ્યાતિપ્રીતઃ શ્રવણપરુષાં હન્ત સુધિયામ્ ।

સમસ્તં તત્પ્રીત્યૈ કિમિહ બહુના કર્મ કલયન્

વૃથા નિન્ધે કાલં જનિમપિ વરિષ્ઠાં નનુ નિજામ્ ॥ ૬.૬૧ ॥

તતસ્તસ્યાં પુત્રાન્ દશ સ જનયામાસ કુમતિ-

દ્વિજોઽયં પુંશ્વલ્યાં પુનરહહ તેષ્વપ્યયિ વિભો ! ।

કનિષ્ઠોઽભૂન્નારાયણ ઇતિ હિ નામ્નાથ દયિતઃ

સ્વપિત્રોરત્યન્તં પ્રચુરતરદૃર્માર્ગરતયોઃ ॥ ૬.૬૨ ॥

હસન્તં બાલં તં સતતમપિ ચાવ્યક્તવયસા

લપન્તં જાનુભ્યાં કથમપિ ચરન્તં ભુવિ પુનઃ ।

पतन्तं संवीक्ष्य द्रुतगतिषु भेलन्तमञ्जरे

डियन्तं न प्राप्तः प्रमदमिड मोडाकुलमतिः ॥ ६.६३ ॥

अथो लीलासक्तं तमडल निरीक्ष्यातिमुदितो

मुमोयाश्रूण्युख्यैः सड दयितया निश्चलतनुः ।

अडो सन्त्यज्यैव प्रयुरभवसन्तापशमनी

स्मृतिं ते योगीन्द्रैरपि मधुशिपो! वाञ्छिततराम् ॥ ६.६४ ॥

अपश्यन् वालं तं क्षणमपि विषण्णोऽथ नितरां

स पश्यन् भूयोऽपि प्रमुदितमनाः साश्रुनयनः ।

प्रधावन्ते दूरे स्वयमनुदधावातिजरठो-

ऽप्युपादायोत्सङ्गे तमडल, निधातुं जडमतिः ॥ ६.६५ ॥

लुठन् सार्धं तेनैव डि स भलु पड्ढाविलतमे

मडीदेशे विभ्रत् तमिड गलदेशेऽपि य मुडुः ।

मनाश्रुष्टेनानेन डि रथितसन्ताडनमुभे-

ष्वथागस्सु प्राप्तः डिमपि न डि रोषं स १६शमी ॥ ६.६६ ॥

१. वृद्धः ।

न भुङ्क्ते मूढात्मा शिशुममुमसम्भोज्य कुडयि-

न्न पानीयं डिञ्चित् पिभति स तु तस्मै तददृशन् ।

अडो स्वप्नेऽपि त्वत्स्मृतिमथमडालाग्यरडितः

स वृद्धः पापैरप्यडल वयसेवाभवदिल ॥ ६.६७ ॥

अथैवं वै सूनोः कुटिलकुलटागर्भजनुषः

समासक्तोऽसौ लालनभरणकृत्येषु सततम् ।

भताष्टाशीत्यडप्रगणितवयस्कोऽपि जडधी-

र्न १वेदासन्नं स्मान्तकमडल मोडाकुलमतिः ॥ ६.६८ ॥

१. वेद स्मेति योज्यम् ।

अपश्यत् सम्प्राप्ते डडल मृतिकाले परवशः

सुधोरान् वकास्थान् ज्वलदनलतुल्याक्षियुगलान् ।

यमप्रेष्यांस्तु त्रीन् भुजकलितपाशान् स्वमिड वै

समानेतुं प्राप्तान् भृशमकरुणानेष सविधे ॥ ६.६९ ॥

स भीतो दृष्ट्वा तान् सरभसमुपान्ते ननु जवात्

१समायातो भङ्गुं स्वमिड भत पाशेन सुदृढम् ।
विदूरे क्रीडन्तं पृथुकमतिदीनः भलु समा-
जुडावाडो नारायणभयमथोऽर्थैर्विवशधीः ॥ ६.७० ॥

१. आगच्छतः ।

निशाम्याडो देलं स्वकमवशमद्धा विसृजत-
श्रुतं वङ्गान्नामाय्युत ! तव तु पीयूषसदृशम् ।
समाजगमुर्वेगाद्भवदनुयराः पीतवसना
धनाभाश्चत्वारो दरवररथाङ्गान्वितभुजाः ॥ ६.७१ ॥

विकर्षन्तश्चैनं सुदृढमिड पाशेन सडसा
निबध्याडो दीनं निरुरुधुरमी तान् यमभटान् ।
निरुद्धास्ते सधो विधुतविचिकित्सं गिरमिमां
समायभ्युर्दूतान् प्रति तव भृशं विस्मितधियः ॥ ६.७२ ॥

निषेध्दारः के वा रडितभयमाज्ञां त्रिगजति
प्रभोर्भास्वत्सूनोः सुनियतमधृष्यामडल नः ।
कुतो वाप्यायाताः पुनरिड किमर्थं सुभडु १नो
निरोधं निशङ्कुं कुरुथ वदत क्षिप्रमधुना ॥ ६.७३ ॥

१. डदं प्रभोरित्यनेनान्वेति ।

युवानः के यूयं सजलजलदानीलरुयय-
स्त्वमी सर्वे राजतटिदुपमपीताम्बरधराः ।
यतुर्भाडाराजदरवररथाङ्गाम्भुजगदा
लसन्मुक्ताडाराः स्मितसुललितास्या वदत नः ॥ ६.७४ ॥

धति प्रोक्ता दूतास्तव तु यमदूतैः परमभून्
प्रडस्येदं वाया जगदुरतिगम्भीरतरया ।
धल प्राप्ता यूयं यद्वि भवथ वैवस्वतभटाः
स्वडुपं धर्मस्यायथ तदितरस्येड गदत ॥ ६.७५ ॥

कथं धार्यो दडडो भवति ननु दडड्येष्वथ नरे-
ष्विडडस्थानं किं वा समुचितमिडारस्याङ्ग ! भुवने ।
नरो दडड्यः कृत्वा किमिड जगति स्यादिति य ते
भवदूतैः पृष्टा जगदुरलमेतामधि गिरम् ॥ ६.७६ ॥

૧. અવિષયઃ । ૨. દણ્ડસ્ય ।

શ્રુતિપ્રોક્તો ધર્મઃ સુનિયતમધર્મસ્તદિતરઃ

શ્રુતિઃ સાક્ષાન્નારાયણ ઇતિ વયં સાધુ શૃણુમઃ ।

તપો વેદા યજ્ઞાઃ પુનરિહ હિ ધર્મશ્ચ વિબુધા-

સ્તતઃ સમભૂતા ઇત્યભિદ્યુરુષીન્દ્રાઃ સુધિષણાઃ ॥ ૬.૭૭ ॥

રવિર્વહ્નિર્ગાવો મરુદપિ નભઃ સોમદિવસૌ

દિશઃ કાલઃ સન્ધ્યા સ્વયમપિ ચ ધર્મસ્તિવતિ પરમ્ ।

મતાસ્ત્યેતે વૈ સાક્ષિણ ઇતિ હિ ધર્મસ્ય ભુવને

ગુહાયાં ન્યસ્તસ્યેવ હિ સુબહુ ગૂઢસ્ય મુનિભિઃ ॥ ૬.૭૮ ॥

અધર્મો વિજ્ઞાતો જગતિ પરવમેતૈર્નુ ભવ-

ત્યપિ સ્થાનં દણ્ડસ્ય ચ સમુચિતં નીતિનિપુણૈઃ ।

નરઃ પાપં યો યાદૃશમિહ વિધતે સ તુ પુનઃ

પરત્રાથો દણ્ડં સપદિ લભતે તાદૃશમહો ॥ ૬.૭૯ ॥

૧. એતૈઃ રવિવહ્ન્યાદિભિર્નિમિત્તભૂતૈરિત્યર્થઃ”એતૈરધર્મો વિજ્ઞાતઃ

સ્થાનં દણ્ડસ્ય યુજ્યતે । ઇતિ ભાગવતમ્ ।

અયં વિપ્રઃ પૂર્વ ક્વચન દિવસે તાતવચનાદ્-

વનં યાતઃ પશ્યન્નહલ કુલટાં કામપિ તદા ।

સ્મરાર્તઃ સ્વં ધર્મ સકલમપિ સન્ત્યજ્ય વિદધે

ચતઃ પાપ્માનં તં વતદજિત ! નયામો નુ નરકમ્ ॥ ૬.૮૦ ॥

૧. તસ્માત્ ।

ઇતિ શ્રુત્વા વાચં સપદિ યમદૂતૈર્નિગદિતા-

મમૂન્ પ્રત્યૂચુસ્તે ભવદનુચરા નીતિનિપુણાઃ ।

વચોભિર્વૈ ગર્ભોક્તસકલશાસ્ત્રૈર્મદુભિર-

ચ્છહો ગમ્ભીરાથૈરમલતરધર્મેકનિરતૈઃ ॥ ૬.૮૧ ॥

અધર્મો હા કષ્ટે વિશતિ નનુ ધર્મેકમનસાં

સભાં વઃ વશાસ્તૃણાં સકલજગતાં નિર્ભયતરામ્ ।

અદણ્ડ્યેષ્વંહોભિર્ભુવિ વિરહિતેષ્વપ્યથ નરે-

ષ્વલં દણ્ડો યદ્વૈ પ્રિયત ઇલ નિષ્કારણમહો ॥ ૬.૮૨ ॥

૧. શાસિતૃણામ્ । ઇડભાવ આગમશાસનાનિત્યત્વાત્ ।

પ્રજાનાં શાસ્તારો ભુવિ સકલભૂતેષુ ચ સમાઃ

પરં ન્યાય્યે માર્ગે નિહિતમતયઃ સાધુચરિતાઃ ।

યદા વૈષમ્યં તાસ્વલ્લ રચયન્તિ હ્યશરણા-

સ્તદા તાઃ કં લોકે શરણમુપગચ્છન્તુ કૃપણાઃ ॥ ૬.૮૩ ॥

૧જગત્યત્ર શ્રેયાન્ રચયતિ પુમાન્ યદદિતર-

સ્તદેવાહો વાઞ્છત્યનિશમવિચાર્યેવ નિયતમ્ ।

પ્રમાણં ચદ્વાસૌ કલયતિ તદેવેલ મનુજાઃ

સમસ્તા નિશશઙ્કુ પરમનુસરન્ત્યાશુ વિધિવત્ ॥ ૬.૮૪ ॥

૧. ”યદદાયરતિ શ્રેષ્ઠસ્તત્તદેવેતરો જનઃ ।

સ યત્ પ્રમાણં કુરુતે લોકસ્તદનુવર્તતે ॥”ઇતિ ભગવદ્ગીતા ।

યદ્દુઃ વિન્યસ્ય સ્વશિર ઇલ લોકોડયમકુતો-

ભયં નિદ્રાત્યધ્દા સતતમપિ વિસ્રબ્ધમુચિતે ।

સ્વયં ધર્માધર્મો પશુવદવિજાનન્ કથમમું

સ વૈ દ્રોઘું ચાર્હત્યકરુણમથાત્મૈકશરણમ્ ॥ ૬.૮૫ ॥

કૃતા વિશ્વોત્કૃષ્ટા નિયતમમુના નિષ્કૃતિરહો

કૃતાનાં પાપાનામપિ પરમનન્તાસુ જનિષુ ।

યદુચ્યૈર્વ્યાજઢે પરમવિવશો ૧નામ જગતી-

પતેઃ પદ્માભર્તુર્જગતિ સકલાઘૌઘશમનમ્ ॥ ૬.૮૬ ॥

૧. અજામિલેન ।

જગાદાસૌ૧ વેગાદસુવિગમકાલે વિવશધી-

શ્ચતુર્વર્ણૈ રનારાયણમયમબુધ્યાપિ ચ યદા ।

તદાનીં જાતા નિષ્કૃતિરપિ નિજાનાં સુમહતા-

મઘાનાં સર્વેષાં રહિતવિશયં હે યમભટાઃ ! ॥ ૬.૮૭ ॥

૧. નારાયણેતિ । ૨. અસ્ય વિશેષ્યમનુવર્તનીય નામ ઇતિ ।

સુવર્ણસ્તેનો વાપ્યલ્લ ગુરુદારેષુ ચ રત-

સ્તથા મિત્રદ્રોહી પિતૃનૃપવધૂહિંસનપરઃ ।

તથાન્યે વૈ પાપા જગતિ નનુ સર્વેડપ્યઘકુલાદ્-

ભવેયુર્મુક્તાઃ શ્રીરમણશુભનામગ્રહણતઃ ॥ ૬.૮૮ ॥

તથા નો પૂતઃ સ્યાન્નર ઇલ તપોભિવ્રતશતૈઃ

પરં તીર્થસ્નાનાદિભિરપિ સમસ્તાઘશમનૈઃ ।

યથા પદ્માભર્તુર્મધુરતરનામગ્રહણત-

૧સ્તદીયાનાં સેવાદિભિરપિ ભવેત્ પાવિતતમઃ ॥ ૬.૮૯ ॥

૧. પદ્માભર્તુભક્તાનામિત્યર્થઃ ।

ત્રિલોકૈકાર્ધાંશે નિરુપમકૃપાભારજલધૌ

હરૌ ભક્ત્યા હીનેન તુ વિરચિતાન્યત્ર ભુવને ।

કૃલપ્રાપ્ત્યૈ કર્માણ્યહલ ન ભવન્ત્યેવ હિ મરૌ

યથા બીજાવાપઃ કુમતિષુ ચ વિદ્યાવિતરણમ્ ॥ ૬.૯૦ ॥

પરં સદ્ભિર્નિન્દ્યોડપ્યલમતિદુરાચારનિલયો-

ડપ્યહો દણ્ડ્યોડપ્યસ્મિન્ જગતિ નનુ મર્ત્યઃ સકૃદપિ ।

પ્રભોર્લક્ષ્મીભર્તુઃ કથયતિ હિ નામૈકમપિ ચ-

ઘસૌ શિક્ષાં નાર્હત્યહલ ન હિ સન્દેહકાણકા ॥ ૬.૯૧ ॥

અતશ્ચૈનં મા મા નયત નરકં હન્ત રાયતા-

ખિલાંહોનિર્વેશં સુનિયતમદણ્ડાર્હમધુના ।

પુનઃ સન્દેહશ્ચેદ્વયસિ ખલુ નઃ સ્વં પતિમહો

યમં તત્ત્વં ધર્મસ્ય તુ સુગહનં પૃચ્છત ભટાઃ ! ॥ ૬.૯૨ ॥

૧. નિર્વેશ ઇહ નિષ્કૃતિઃ ।

ઇતિ શ્રુત્વા વાણીં ભવદનુચરાણાં ચમભટા

યયુઃ પ્રહું ધર્મં પરમમથ વૈવસ્વતમમી ।

વિમુચ્ચૈનં પાશાદહલ પુરુપીડાવહતમાદ્-

દ્વિજં સઘો યામ્યાત્ પરમવિવશં ભૂરિજરઢમ્ ॥ ૬.૯૩ ॥

૧ગુણાન્મુક્તોડપ્યઢ્ઢા નનુ સકલદોષૈવરહિતો (ટૈપો)

દ્વિજસ્તાવત્ તં ભાગવતમિહ ધર્મં નિરુપમમ્ ।

નિશમ્યોદ્ઘૈદ્ભક્તિસ્ત્વચિ પરમકારુણ્યનિલયે

વવન્દે તે દૂતાન્ સ્વભયહૃતિહેતૂન્ સ શિરસા ॥ ૬.૯૪ ॥

૧. વિષ્ણુભક્ત્યાદિગુણરહિતોડપિ ।

વિવક્ષં જ્ઞાત્વા તં દ્વિજમિહ તદા સ્વાન્ પ્રતિ જવાત્

તિરોધાનં ચકુર્મુરહર! ભવત્પાર્ષદવરાઃ ।

તતઃ સ્વીયં પાપં સકલમપિ સગ્ચિન્ત્ય સહસા

मडान्तं निर्वेदं स समुपजगामैवमलघुम् ॥ ६.१५ ॥

अडो कष्टं वृद्धौ सुभङ्गु पितरौ याथ दधिता-

मनाथां सन्त्यज्य स्वयमिड सुनीयां तु कुलटाम् ।

सामाश्रित्याधर्मे निरतलृदयोऽसौ ननु जन्तो

ध्रुवं यास्यत्यध्ना ननु नरकमत्यन्तकलुषम् ॥ ६.१६ ॥

व्यकर्षन् ये बध्वा सुभङ्गु विवशं मां रशनया

धृषावर्जं याताः क्व बत भृशभीमाकृतिजुषः ।

विमुक्तं मां तेभ्यो व्यदधुरिड ये तेऽपि य गताः

क्व वा स्वप्नो वासौ किमिति परमं विस्मयमगात् ॥ ६.१७ ॥

भृशं पापिष्ठस्याप्यडल मम वङ्नाद्विगलितं

मुरारैर्यन्नाम प्रयुरभवसन्तापशमनम् ।

ततो बन्धं मोक्ष्ये सुदृढमिति निश्चित्य मनसा

यथौ षगङ्गाद्वारं सपदि स मुनीन्द्रैः परिवृतम् ॥ ६.१८ ॥

१. उरिद्वारम् ।

स्थितो देवागारे कुलचिदिड संवक्ष्य स तु तान्

भवदूतान् नत्वा स्ववपुरधिगङ्गं य विसृजन् ।

अवामो वैकुण्ठं ञटिति स विमानेन तु यमो

भवद्भक्त्युद्रेकादृढमथ रुरोधाडल निजान् ॥ ६.१९ ॥

असद्भूतो विप्रस्त्वयमषधभृतोऽजामिल डल

प्रयातः सायुज्यं दृढमडल यत्कीर्तनवशात् ।

तथाभूतानां ते इणिशयन ! नाम्नामविरतं

समास्वादे कार्या मतिरभिललोडैः सकुतुकम् ॥ ६.१०० ॥

१. पापभरितः ।

डति स्वातिश्रीरामवर्मवञ्चिमडाराजविरचितायां

भक्तिमञ्जर्या षष्टशतकम् ।

अथ सप्तमशतकम् ।

अम्भोजनाभ! कथयाम्यथ तां तृतीयां

भक्तिं डताभिलमलां स्मरणात्मिकां ते ।

શૌરે ! વિધેહિ સહસા કૃપયા તદ્દર્થ
વાર્ણી મમેશ! નિતરાં ચતુરામિદાનીમ્ ॥ ૭.૧ ॥

પુંસાં સકૃત્ સ્મરણમાત્રકૃતામઘૌઘં
સઘો યતો હરસિ તેન બુઘૈરજસમ્ ।
સઙ્ઘીર્ત્યસે હરિરિતીશ! તથાવિધસ્ય
કં વા સ્મૃતિર્ન ભવતઃ કુરુતે કૃતાર્થમ્ ॥ ૭.૨ ॥

હિં વા સ્મૃતૈર્બહુભિરચ્યુત ! બન્ધહેતુ-
ભૂતૈઃ ફલં વ્રજતિ વસ્તુભિરત્ર દેહી ।
યં સંસ્મરન્ ન પતતીશ ! પુનર્ભવાબ્ધૌ
તસ્ય સ્મૃતિઃ કિલ તવૈવ સદા વિધેયા ॥ ૭.૩ ॥

નૂનં મનશ્ચપલમેવ નૃણાં ક્ષણાર્ધ-
મખ્યે૧કતઃ સ્થિરચિતું સુતરામશક્યમ્ ।
યદાપ્યનન્ત ! ભવદીયનિષેવયાથા-
પ્યભ્યાસતસ્તદિદમાશુ વશં નયેત ॥ ૭.૪ ॥

૧. એકત્ર ।

નૈસર્ગિકે વરદ ! સત્યપિ માનવાના-
મમ્ભોરુહાક્ષ ! મનસઃ સ્ફુટમસ્થિરત્વે ।
યદ્યત્ પ્રભો ! પ્રિયતમં ખલુ તત્ર તત્ર
ચેતો વિશિષ્ય રમતે સ્વયમેવ નૂનમ્ ॥ ૭.૫ ॥

તસ્માન્નરઃ પ્રિયતમં ખલુ વસ્તુ યદ્યત્
તત્તદ્ભવત્પરમહો સતતં વિદધ્યાત્ ।
તેનાખિલેશ! લભતે સ્મરણં તવેહ
યત્તં વિનૈવ જગતીહ વિધૂતશઙ્કમ્ ॥ ૭.૬ ॥

ગીતે યદીહ રમતે હૃદયં મનોહ્રે
તન્ત્રીનિનાદસુખદાયિનિ તર્હિ મર્ત્યઃ ।
ગીતેષુ તાવકચરિત્રસોજ્જવલેષુ
યુગ્જોત માનસમજસમનન્તશાયિન્ ! ॥ ૭.૭ ॥

યદમ્બુજાક્ષ ! રમતે હૃદયં કથાસુ
રમ્યાસુ તર્હિ મનુજઃ સતતં પ્રભો ! તે ।

नानावतारगुणकीर्तनसम्भृतासु

सक्तं मनः भ्रु कथासु सदा विदध्यात् ॥ ७.८ ॥

आलेप्यकर्मसु तथैव सकौतुकं येत्

येतोडरेषु दृढयं मनुजस्तदासौ ।

नेत्रोत्सवान् मधुरिपो! तव मूर्तिभेदा-

नालिप्य तत्र विनियोज्य मनः प्रदृष्येत् ॥ ७.९ ॥

येतो जगत्रयपते ! प्रतिमासु चित्रा-

स्वामोदभाग् यद्वि तदा प्रतिमास्त्वदीयाः ।

कृत्वा सुवर्णमणिभूषणभासमाना

युञ्जत तत्र दृढयं करुणैकसिन्धो! ॥ ७.१० ॥

येतादृशाद्गुरुरिपो! मनुजः सुसाधा-

१६भ्यासतः स्मृतिमवाप्य विभो ! त्वदीयाम् ।

लोकं भवेत् सकलपापकुलाद्विमुक्तो

यत्नं विनैव धृतसंशयलेशमत्र ॥ ७.११ ॥

१. अभ्यासात् ।

कार्या न थैव भुवनेश ! विचारणात्र

स्मृत्वा यथारुचि भवन्तमनन्तशायिन् ! ।

पापात् कथं भवति मुक्तं धृतीड यत् त्वं

स्वस्मर्तुरङ्ग ! शुभदोडसि डि सर्वथापि ॥ ७.१२ ॥

लोकं स्मरन्ति सुधियो डि भवन्तमीशं

ज्ञात्वा स्वरूपममलं तव वेदवेधम् ।

स्मर्तुं १तथा कथममी प्रभवन्ति भूमन् !

लक्ष्मीपते! जडधियो ननु रमादृशोडपि ॥ ७.१३ ॥

१. यथा सुधियः २. मद्धिधा अपि ।

तस्मान्निजं समनुसृत्य मनःप्रवृत्तिं

त्वामम्बुजाक्ष ! सततं स्मरतां जनानाम् ।

तुल्यं प्रसीदसि डिलेत्यधि भोद्धुमस्ति

कारुण्यभास्जलधे! अडु नः प्रमाणात् ॥ ७.१४ ॥

गोप्यस्त्वनारतमिडाम्बुरुडाक्ष ! वाड्यै-

વેદ્યં હ્યવૈકૃન્નિમગિરાં પરચિત્સ્વરૂપમ્ ।
ત્વાં જાર ઇત્યખિલનાથ ! હૃદબ્જમધ્યે
સ્મૃત્વા યયુઃ પરમહંસગતિં ક્ષણેન ॥ ૭.૧૫ ॥

૧. વેદાનામ્ ।

ધન્યૌ હિ દેવવૈકસુતાનકદુન્દુભી તૌ
ત્વાં પુત્રવત્સલતયા હૃદિ ભાવયિત્વા ।
સમ્પ્રાપ્તુઃ કિલ પરં તવ ધામ નિત્યં
સમ્મોદસાન્દ્રમમલં વિનિવૃત્તિહીનમ્ ॥ ૭.૧૬ ॥

૧. દેવકીવસુદેવૌ ।

ગોપાસ્તથા જલજનાભ ! વયસ્યભાવ-
માલમ્બ્ય સાધુ સતતં હૃદયે નિધાય ।
ત્વાં પ્રાપુરમ્બુરુહનેત્ર ! ભવામ્બુરાશેઃ
પારં પરં ભુવનનાથ ! વિના શ્રમેણ ॥ ૭.૧૭ ॥

ચૈદ્યાદયઃ સકલગર્હ્યતમાઃ સુમૂઢાઃ
સ્મૃત્વાખિલેશ ! શિપુભાવનયા ભવન્તં
નિત્યં ચરાચરજગન્નિવહૈકબન્ધું
મુક્તા ભભૂવુરચિરાત્ કિમિતોડપિ ચિત્રમ્ ॥ ૭.૧૮ ॥

ભીત્યા ચ ભોજનૃપતિઃ પ્રપિબંશ્ચ ખાદન્
ગચ્છન્ સ્વપન્નથ લપન્ હૃદયેડનુચિન્ત્ય ।
ત્યામેવ સન્તતમગાદ્ભુવનૈકબન્ધો !
સાયુજયમાશુ તવ ખલ્વસુરાંશજોડપિ ॥ ૭.૧૯ ॥

તસ્માદ્દિભો ! કથમપીહ ભવન્તમેવ
યો વૈ નરઃ સ્મરતિ માધવ! સર્વદાપિ ।
સોડયં વિમુક્ત ઇહ પાપકુલાદશેષાત્
ત્વામાપ્સુયાદ્વિહગવાહન ! નિર્વિશક્રુમ્ ॥ ૭.૨૦ ॥

રાગેણ વત્સલતયાપિ ચ સૌહૃદેન
દ્વેષેણ હન્ત ભયભાવનયા સ્મૃતોડપિ ।
યસ્ત્વં પ્રસીદસિ નૃણાં સ કથં ન ભૂયા-
સ્તુષ્ટોડનિશં કલયતાં હૃદિ પૂર્ણભક્ત્યા ॥ ૭.૨૧ ॥

तस्मान्नरो जगति दुर्जयभीमभीम-

षड्वैरिऋपपृथुसत्त्वसमाकुलं तम् ।

शौरे ! तितीर्षुर्भिलेश ! भवाम्भुराशिं

नित्यं भवत्स्मरणमेव छि शीलयेत् ॥ ७.२२ ॥

१. पृथुसत्त्वेत्यस्य नकाटिप्राणीत्यर्थः ।

विश्वैकनाथ ! कथयाम्यधुनाऽमत्र

त्वद्ध्यानयोगमरविन्दलायताक्ष ! ।

सर्वाद्यजातशमनैकनिदानभूतं

भक्तैकगम्य ! कृपया छि तवैव भूमन् ! ॥ ७.२३ ॥

मित्रे रिपौ वरद ! पापिषु पुण्यवत्सु

स्वीये परे य समबुद्धिरलं प्रशान्तः ।

तुल्याश्मलोष्टकनकश्च सरोजनाभ !

ध्यानेच्छुरय्युत ! भवेत् तव सर्वदापि ॥ ७.२४ ॥

सर्वत्र निस्पृहमतिश्च विविक्तदृश-

सेवी यतात्महृदयस्त्वपरिग्रहश्च ।

भूत्वासनं दृढतरं परिकल्पयेच्च

दृशे शुभौ न भलु तुङ्गमखो न नीचम् ॥ ७.२५ ॥

कृत्वाभ्यरेण भगवन्नथवाजिनेन

यद्वा कुशैर्विमलमासनमत्र तिगच्छन् ।

प्रेक्ष्यात्मनोऽथ सलसा भलु नासिकाग्रं

भौनी जितेन्द्रियगाणश्च दिशो नरपश्यन् ॥ ७.२६ ॥

१. आसान इत्यर्थः २. नअर्थकनशाब्दसमासः

सन्धारयन्नपि य वर्षा शिरश्च कण्ठं

स्वं स्थाणुवत् स्थिरतरं य समं निकामम् ।

भूत्वानिशं ननु मिताशननिद्रं इश !

ध्यायेद्भवन्तमरविन्दलाक्षमेवम् ॥ ७.२७ ॥

१पद्मासनस्थं छल माधव ! मानवोऽसौ

कृत्वोरन्मुषं विधुनिभं प्राणवेन सद्यः ।

दृत्पद्ममय्युत ! ततोऽनु विकासयेत् तं

ત્વદ્ધ્યાનલિપ્સુરજિત ! ત્રિગુણૈર્મુરારે ! ॥ ૭.૨૮ ॥

૧. ઊર્વોરુપરિ વિન્યસ્ય સમ્યક્ પાદતલે ઉભે ।
અડ્ગુણૌ ચ નિબદ્ધીયાદ્ધસ્તાભ્યાં વ્યુત્ક્રમાત્ તતઃ ॥

પદ્માસનમિદં પ્રોક્તમ્” ઇતિ તન્ત્રસારઃ ।
૨. ઊર્ધ્વમુખમ્ ।

તસ્યોપરિ ધુમણિસોમવશુચીન્ કમોણ
સ્મૃત્વા તતસ્તદ્દુપરીહ કલાયભાસમ્ ।
શકુખારિપદ્મજગદાચ્ચિતપાણિપદ્મં
શ્રીવત્સકૌસ્તુભધરગ્ચ વિચિન્તયેત્ ત્વામ્ ॥ ૭.૨૯ ॥

૧. શુચિરગ્નિઃ ।
યત્ત્વવ્યયં વરદ ! ધામ તવાતિદિવ્યં
શાન્તં પ્રશાન્તમતિભિર્મુનિભિર્નિષેવ્યમ્ ।
સ્મૃત્વા પુમાન્ પ્રથમમેતદધોક્ષજાથ
ધ્યાયેદિહેવશ્વર! ભવન્તમચિન્ત્યશક્તિમ્ ॥ ૭.૩૦ ॥

૧. ધામ્નિ ।
લક્ષ્મીપતે! જગતિ યાન્તિ મહાનુભાવાઃ
સન્તો યદચ્યુત ! પરં તવ ધામ નિત્યમ્ ।
સર્વોત્તમં જયતિ તદ્દિનિવૃત્તિહીનં
વૈકુણ્ઠસંહિતમનન્તસુખૈકસાન્દ્રમ્ ॥ ૭.૩૧ ॥

ભક્તોત્તમા વિધુતમત્સરરાગવૈરા
યસ્મિન્નારતમહો નિવસન્તિ પુણ્યાઃ ।
તત્ તાદૃશં તવ પદં તુ વિકુણ્ઠસંહિ
ચેતસ્યહો ન જનયેન્મુદમીશ ! કસ્ય ॥ ૭.૩૨ ॥

ભાત્યેતદીશ ! વિવિધૈર્નયનાભિરામૈ-
ર્જુષ્ટં પુનર્જનપદૈરથ હૃષ્ટપુષ્ટૈઃ ।
યત્રામ્બુજાક્ષ ! વસતાં સદનાનિ વીક્ષ્ય
લજ્જાં વહત્યપિ પુરી ત્રિદશાધિભર્તુઃ ॥ ૭.૩૩ ॥

રથ્યાપણાલ્યજિરનિષ્કુટવેશમવર્તવ-
ન્યુદ્યાનગોષ્ઠહયસિન્ધુરધાન્યશાલાઃ ।

યત્રાનિશં મુખરિતાઃ શ્રવણાભિરામૈ-

સ્ત્વત્કીર્તનૈર્મુરશિપો! વિલસન્ત્યભીક્ષણમ્ ॥ ૭.૩૪ ॥

૧. વર્તની એકપદી ।

પ્રાકારપડ્ક્તિરભિતોઽસ્ય વિકુણ્ઠલોક-

સ્થોચ્ચૈર્લસત્યજિત ! રત્નમયી વિચિત્રા ।

રૂપં સ્વમીક્ષિતુમનન્ત ! દિગડ્ગનાનાં

કુડ્યાર્પિતેવ નવદર્પણયારુપડ્ક્તિઃ ॥ ૭.૩૫ ॥

શોભાનુષડ્ગવશતો ભુવનેશ! તસ્યા

રત્નાચલેન સમતામિહ હૈમમદ્રિમ્ ।

પ્રાપ્તં નિરીક્ષ્ય મિહિરઃ ક્વ નુ મેરુરત્રે-

ત્યેવં સશકુલ્લુદયો ભવતીતિ મન્યે ॥ ૭.૩૬ ॥

કિઞ્ચ ભ્રમન્ ૧સ પરિતઃ ખલુ રહાટકાર્દ્રિં

નાનામણિવ્રજલસદ્યુતિચિત્રરૂપમ્ ।

જ્ઞાતું પટુર્ન ભવતિ સ્વમપીહ વર્ણ

નૈર્મલ્યભાજિ નનુ તત્ર નિરીક્ષિતાત્મા ॥ ૭.૩૭ ॥

૧. મિહિરઃ । ૨. "અભિતઃ પરિત" ઇતિ દ્વિતીયા ।

એકત્ર પશ્યતિ નિજાં તનુમેવ ગૌરી-

મન્યત્ર પાટલતમાં ક્વચિદીશ! કૃષ્ણામ્ ।

એકો યથા જગતિ તાવદુષાધિભેદૈ-

ર્નાનાત્વમાત્મ ઇવ ભાતિ કિલાયમાત્મા ॥ ૭.૩૮ ॥

માણિક્યવાસવદૃષત્રવહીરસાન્દ્રાત્

પ્રાકારતસ્તત ઇહ પ્રસૂતા મરીચિઃ ।

ગડ્ગાં કલિન્દતનયાં ચ સરસ્વતીં ચ

જેતું વિભાતિ યુગપદ્ધિહિતોઘમેવ ॥ ૭.૩૯ ॥

લક્ષ્મીપતે! વલયિતે નનુ તાદૃશેન

પ્રાકારમણ્ડલવરેણ વિકુણ્ઠધામ્નિ ।

રાજન્તિ ભાસુરવિમાનવરાણિ ભક્તૈ-

રધ્યાસિતાનિ તવ ધન્યતમૈનિકામમ્ ॥ ૭.૪૦ ॥

ભાસા તથોન્નતતયા ચ મિથો નિતાન્ત-

मुत्सर्षमभ्युत! वल्लस्वथ तेषु भूमन् ! ।
 स्वैरं दिनानि कमलाक्ष ! सदा नयन्तो
 मोदं कम्प्यनुभवन्ति छि तावकीनाः ॥ ७.४१ ॥

किञ्चातिवेलमनिशं भवदीयगाथा-
 नामामृतैर्मुष्परिताननपङ्कजास्ते ।
 त्वत्कीर्तिमभ्युत ! मिथः परिकीर्तयन्तः
 पूतं प्रभो ! विदधते जगदन्तरालम् ॥ ७.४२ ॥

राजसुवर्णनवरत्नमया विशित्रा
 उभ्यां निजोन्नततया गिरिराजतुल्याः ।
 आभान्ति तत्र भुवनेश! धनेशगर्व-
 सर्वङ्गुषां वरद ! सम्पदमावलन्तः ॥ ७.४३ ॥

आपिञ्जरेषु मणिभिर्ननु पञ्जरेषु
 सञ्जातमोदमनिशं शुक्लशारिकाश्च ।
 स्वैरं वसन्ति भगवन् ! भवदीयनामा-
 न्युख्यैस्तरां श्रुतिसुभानि समुद्गृह्णन्त्यः ॥ ७.४४ ॥

श्रोत्रद्वयाधिकसुभप्रदवाधयुक्त-
 तौर्यत्रिकेण भगवन् ! मुद्विता नितान्तम् ।
 भावत्तदिव्ययरितामृतसम्भृतेन
 स्वैरं नयन्ति ननु तत्र दिनानि सन्तः ॥ ७.४५ ॥

नानामणिप्रजमयेष्वयि देव ! तेषु
 सौधेषु लन्त वियरन्नथ को न सद्यः ।
 सर्वत्र वीक्ष्य पृथगात्मन एव देहं
 बाहुल्यमीश! मनुते वपुषो निजस्य ॥ ७.४६ ॥

धारागृहेभ्य षड तास्वयि सौधराजि-
 ष्वद्धा निपत्य सडसा स्फुटिताम्बुधारा ।
 तत्रत्यडीरमयकुण्डयुख्योऽनुषङ्गात्
 ताराततेरनुकरोति मरीचिवेणीम् ॥ ७.४७ ॥

उद्यानभूमिषु य तत्र मलीरुडौघा
 यत् ते वलन्ति कुसुमोद्गममध्यकाले ।
 नैतद्विशित्रमणिलेश्वर! वमाधवे त्व-

य्यश्नान्तमथ्यत! लसत्याय शेषशायिन् ! ॥ ७.४८ ॥

१. विषण्णौ वसन्तमासे य ।

ज्योत्स्नान्वितासु रजनीषु निजं शरीरं

संवीक्ष्य रत्नमयकुड्यतलेषु तत्र ।

आसादिता स्वदयितेति निशीथकाले-

ऽप्यद्भ्रा भ्रमेण परितुष्यति यङ्क्वाकः ॥ ७.४९ ॥

सम्कुल्लसारससमूहलसत्पराग-

संवासितः सकलतापहराम्बुपूरुः ।

वापीतटाकनिकरश्च सरोरुडाक्ष !

येतो न कस्य शिशिरीकुरुते नु तत्र ॥ ७.५० ॥

मध्ये तु तस्य भगवन् ! नगरी विभाति

साध्येति कापि परमस्य विकुण्ठघाम्नः ।

आजिष्णुभूरिमणितल्लज्जुमेरुपा

प्राकारतोरणवृता नयनाभिरामा ॥ ७.५१ ॥

सा नाम दिक्षु यतसृष्यतुलैर्विशालै-

द्भ्रैश्चतुभिरभिलेश! लसत्यतीव ।

अत्युन्नतैः सुरुचिरैर्मण्डिगोपुरैश्च

गेडैस्तथा परिवृता ऋषु भक्तजुष्टैः ॥ ७.५२ ॥

पर्यन्तभासिवलभिन्मण्डिमेषकाल-

सामोददिव्यतुलसीवननिर्जिहानः ।

सन्तापलृन्ननु जगत्त्रितयस्य पुर्या

तस्यां तु कैटभरिपो ! मृदु वाति वायुः ॥ ७.५३ ॥

भूमन् ! भवत्प्राणयभाजनभूततादृग्-

विश्राभिरामतुलसीमकरन्दलोभात् ।

गोविन्द ! उन्त विडरन्त षड् द्विरेङ्गा

विन्दन्ति सौम्यमधियोऽप्यथ योगिभोग्यम् ॥ ७.५४ ॥

पीयूषदीधितिसितच्छविगर्वभार-

सर्वङ्घ्रुषरङ्कटिकतल्लजनिर्मिताभिः ।

सोपानपालिभिरतीव समुल्लसन्त्यो

વાચ્યશ્ચ તત્ર વિલસન્તિ મનોહ્રાતોયાઃ ॥ ૭.૫૫ ॥

૧૫. કુચ્છિદાપટુતયા રસસમ્ભૂતત્વાત્

૩તાપોત્કરપ્રશમનૈકપટુત્વતશ્ચ ।

લક્ષ્મીપતે! પરમજહંસનિષેવિતત્વાદ્-

વાચ્યસ્તુ તાસ્તવ કથા ઇવ ભાન્તિ નિત્યમ્ ॥ ૭.૫૬ ॥

૧. પદ્મશબ્દઃ કર્દમપાપયોઃ ૨. રસશબ્દો જલનન્દયોઃ ।

૩. તાપશબ્દઃ સૂર્યોષ્મિસંસારકલેશયોઃ ૪. હંસશબ્દઃ મરાલયોગિનોઃ ।

ચણ્ડાદિભિર્ભુવનનાયક! રક્ષિતેયં

દ્વારેષુ ચક્રધર ! સન્નિહિતૈશ્ચતુર્ષુ ।

સાધ્યા નગર્યવાહતૈઃ શિતહેતિહસ્તૈ-

દિવ્યસ્વરૂપસહિતૈઃ પરમચસન્દ્યુષ્ઠૈઃ ॥ ૭.૫૭ ॥

ચણ્ડાહ્વયો નનુ રમેશ ! તથા પ્રચણ્ડઃ

પ્રાગ્દ્વારિ યામ્ય ઇહ ભદ્રસુભદ્રકૌ ચ ।

તદ્રજજયોઽથ વિજયોઽપિ ચ પશ્ચિમે તુ

સૌમ્યે સ્થિતાવાજિત ! ૧ધાતૃયુતો વિધાતા ॥ ૭.૫૮ ॥

૧. ધાતા વિધાતા ચેત્યર્થઃ ।

કિંચ્ચાખિલેશ ! કુમુદોઽપ્યથ પુણ્ડરીકઃ

શૌરે! તથૈવ કુમુદાક્ષકશક્રુકર્ણો ।

તદ્રચ્ચ વામનસમાહ્વયસર્વનેત્રૌ

પુર્યાં સ્થિતાવથ તથા સુમુખાહ્વયશ્ચ ॥ ૭.૫૯ ॥

પ્રોક્તા ઇમે વરદ! દિક્પતયઃ પુરસ્ય

તસ્યાસ્ય કૈટભનિષૂદન ! નિસ્તુલસ્ય ।

રક્ષન્તિ તે સતતમીશ! પુરં તદેત-

દક્ષીણાનિત્યવિભવૈકનિકેતભૂતમ્ ॥ ૭.૬૦ ॥

તસ્યાથ મધ્યભુવિ ભાતિ સમસ્તલોક-

નેત્રદ્રયાનુપમકૌતુકદાથિ દિવ્યમ્ ।

અન્તઃપુરં તવ વિભો ! નવરત્નભાસિ-

પ્રાકારતોરણયુતં ભુવનૈકરમ્યમ્ ॥ ૭.૬૧ ॥

પ્રાકારપદ્મકિંભિરતીવ સમુચ્છિતૈશ્ચ

तद्द्रष्टमाननिवडैर्दृष्टयाभिरामैः ।
 जुष्टं विभाति तद्विदं १भवदीयभक्तै-
 रध्यासितैर्भुवननायक! धन्यधन्यैः ॥ ७.६२ ॥

१. अध्यासनडियापेक्षया कर्तारि तृतीया ।

मध्ये तु तस्य विलसत्यतिदिव्यराज-
 स्थानं सुतुङ्गमधि मण्डपमम्बुजाक्ष ! ।
 बालार्ककोटिसुषमोज्ज्वलपद्मराग-
 स्तम्भोत्तमैः शतसदस्रमितैः समेतम् ॥ ७.६३ ॥

१. अतिदिव्यं भृशप्रशस्तं राजस्थानं राजासनं यस्मिंस्तत् ।

दिव्यस्रगम्बरविभूषितनाकनारी-
 युक्तैरशेषदिविजैश्च निषेव्यमाणम् ।
 युक्तं य मुक्तनिवडैरथ भाति साम-
 गानोपशोभितमिदं मधुकैटभारैः ॥ ७.६४ ॥

तस्यापि मध्यभुवि भाति रमेश ! दिव्यं
 सिंहासनं सकलवेदमयं त्वदीयम् ।
 धर्माद्विद्वैवतगाणैर्विधृतं तदीय-
 पादत्वमीश! गमितैर्भुवनैकबन्धो! ॥ ७.६५ ॥

ज्ञानं य धर्मं षड देव ! तथा विरक्ति-
 रैश्वर्यमित्यभिछिताः षडु देवतास्ताः१।
 सार्धं वडन्ति ननु वेदयतुष्टयेन
 सिंहासनं सरसिजाक्ष ! परं तदेतत् ॥ ७.६६ ॥

१. सिंहासनपादत्वापन्नाः ।

आधारशक्तिरभिलेश ! तथैव शक्ति-
 श्चिच्छक्तिरय्युत! तथैव सदाशिवाभ्या ।
 षत्यम्बुजाक्ष ! कथिताः! षडु शक्तयो वै
 धर्माद्विद्वैवतगाणस्य परं मुरारे! ॥ ७.६७ ॥

मध्ये य तस्य निवसन्ति रथाङ्गपाणो !
 सिंहासनस्य रविवह्निसुधामयूष्माः ।
 कूर्मस्तथा कृण्विविडङ्गापती य वेदाः

પીઠત્વમીશ! ગમિતાશ્ચ સમસ્તમન્ત્રાઃ ॥ ૭.૬૮ ॥

સર્વાક્ષરાકલિતમીશ! વદન્તિ સન્તો
 યદ્યોગપીઠમિતિ માધવ! દિવ્યદિવ્યમ્ ।
 તન્મધ્યતોઽષ્ટદલમીશ! વિભાતિ પદ્મ-
 મુદ્યત્સહસ્રકિરણચ્છવિ કૈટભારે ! ॥ ૭.૬૯ ॥

એતાદૃશં મધુરિપો ! તવ ધામ શાન્તં
 ધ્યાત્વા નરઃ પ્રથમમચ્યુત ! યોગિસેવ્યમ્ ।
 પશ્ચાચ્ચ તત્કમલમધ્યગકર્ણિકાયાં
 ભાન્તં સ્મરેદ્યતમતિશ્ચ ભવન્તમીશમ્ ॥ ૭.૭૦ ॥

નો જાયતે ભુવિ નૃણાં મનસઃ પ્રવૃત્તિ-
 વસ્તુચસંશયમદૃષ્ટયરે પરોક્ષે ।
 ધ્યાતું તતસ્ત્વસુકરં તદિદં વિકુણ્ઠ-
 ધામેતિ કેચન વદેયુરશેષબન્ધો! ॥ ૭.૭૧ ॥

શ્રોત્રત્વગીક્ષણમુખૈઃ કરણૈસ્તુ યદ્ય-
 ધૈર્યૈઃ પ્રભો ! સમુચિતં નનુ ભોક્તુમત્ર ।
 તૈસ્તૈસ્તુ તાન્યનનુભૂય તદીયતત્ત્વં
 નો વેત્તિ ચેતિ વચનં ખલુ સત્યમેવ ॥ ૭.૭૨ ॥

લોકે સિતાસિત હરિન્મખવર્ણભેદં
 જાનાતિ નૈવ બહુધા નનુ બોધિતોઽપિ ।
 વાક્યૈઃ સવિસ્તરતરૈરધિ દૈત્યવૈરિ-
 ત્ત્રાજન્મનેત્રવિકલો મનુજો હિ નૂનમ્ ॥ ૭.૭૩ ॥

તદ્વચ્ચ કર્ણવિકલોઽત્ર નરઃ કથં વા
 તન્ત્રીનિનાદરસમિશ્રિતગાનસૌખ્યમ્ ।
 જાનાતિ હન્ત ભુવનેશ! કવીશ્વરાણાં
 વક્ત્રાબ્જનિર્ગલિતસત્કવિતારસં વા ॥ ૭.૭૪ ॥

મર્ત્યો જગત્યતિદરિદ્રતમઃ કથચ્ચિત્
 ભિક્ષાટનાર્જિતકદન્નભુતાત્મકુક્ષિઃ ।
 બોધ્યું પ્રભો ! કથામિહાર્હતિ હન્ત સૌખ્યં
 વિત્તેશભોગ્યમતુલં ભુજગેન્દ્રશાયિન્ ! ॥ ૭.૭૫ ॥

वन्ध्या वधूर्भुवननाथ! कथं नु वेत्ति

पीडां प्रसूतिसमये किल जायमानाम् ।

तद्गज्जडः कथमवैति परिश्रमं तं

विद्याऽऽसिभद्भमनसा त्वनुभूयमानम् ॥ ७.७६ ॥

तस्माद्दृष्टयरभीश ! तथा परोक्षं

तद्धाम दिव्यमभिलेश! विदुषुःसंज्ञाम् ।

ध्यातुं जनैर्न भवु शक्यमिति त्रिधामन् !

वार्तां य नैव सुधिया पुरुषेण उेया ॥ ७.७७ ॥

तत् पङ्कजाक्ष ! सकलैः श्रमलेशवर्जं

ध्यातुं विभो ! वरद! धाम तवेऽ लोके ।

कारुण्यवारिनिधिना भवतैव सोऽयं

लक्ष्मीपते! विरचितः सुकरोऽस्त्युपायः ॥ ७.७८ ॥

१. उपायश्च वैकुण्ठतुल्यस्यानन्दूरपुरसृष्टिरूप उत्तर श्लोके स्पष्टः ।

भाग्यं जगत्यधि सतामिव पुञ्जभूतं

यत् ते परं प्रियतमं य विदुषुःतुल्यम् ।

तद्धाम शाश्वतमिडाश्रमतः स्मरेत् स्या-

नन्दूरसंज्ञामनिशं पुरुषो मुरारे! ॥ ७.७९ ॥

१. अश्रमेण ।

ध्यात्वा पुरा पुरमिदं कमलाक्ष ! पश्चात्

तत्रत्यमन्दिरगते ननु पावनाभ्ये ।

रभ्ये विमानवरसीम्नि सदा शयानं

त्वां भावयेद्विड पुमान् भुजगेन्द्रतल्पे ॥ ७.८० ॥

आदौ सडस्रकिरणायुतदिव्यकान्ति-

सन्दोऽजिष्णुमणिमण्डलमण्डितेन ।

भान्तं जगत्त्रयगुरो! मकुटेन तत् ते

ध्यायेत सुनिश्चलमतिः परमुत्तमाङ्गम् ॥ ७.८१ ॥

पश्चाद्रमेश! तुलसीवकुलाभ्युजात-

मन्दारकुन्दसुमनोमयमालिकासु ।

लोभास्थलेन मकरन्दनिषेवणस्य

ધ્યાયેવત્રતં મધુકરૈસ્તવ કેશપાશમ્ ॥ ૭.૮૨ ॥

૧. ગુણાતઃ પરાજયાન્નમસ્કારેણ સમ્ભાવિતમિતિ તાત્પર્યમ્ ।

ભૂયઃ સ્મરેદજિત ! શારદપૂર્ણચન્દ્ર-

ભિમ્બચ્છવિપ્રકટગર્વહરં મનોહ્રામ્ ।

સાહુલ્યદાયિ જગતામિહ નેત્રસુષ્ટે-

ર્લક્ષ્મીપતે! તવ વિભો ! વદનારવિન્દમ્ ॥ ૭.૮૩ ॥

અત્યન્તમેચકતરાલકસંવૃતં તે

ધ્યાયેત્ તતઃ શિશુશાશ્વસમાનશોભમ્ ।

અસ્તોકસૌરભતતાખિલદિગ્વિતાન-

કસ્તૂરિકાતિલકિતં નનુ ભાલદેશમ્ ॥ ૭.૮૪ ॥

અસ્માદૃશેષ્વલમનન્યપરાયણૌષુ

નિત્યં પ્રદર્શિતકૃપામયવારિરાશેઃ ।

કલ્લોલરૂપમનિશં યતધીઃ સ્મરેત્ તે

ચિલ્લીયુગં તદનુ નાથ! રથાડ્ગપાણૌ ! ॥ ૭.૮૫ ॥

સમ્હુલ્લસારસદલચ્છવિ નેત્રયુગ્મં

શૌરે ! દ્વિવર્ણમપિ દૃશ્યતરત્રિવર્ણમ્ ।

આકર્ણદીર્ઘમખિલેશ ! તતઃ સ્મરેત્ તે

ભક્તાર્તિભઞ્જનકટાક્ષસુધારસાર્દ્રમ્ ॥ ૭.૮૬ ॥

ધ્યાયેત્ તતશ્ચ મનસા મધુકૈટભારે !

તાં નાસિકાં તવ વિભો ! જગદાધિહન્તુઃ ।

રાજતિલપ્રસવતલ્લજર્ગર્વભાર-

સર્વક્રુષ્ણાનુપમિતદ્યુતિલોભનીયામ્ ॥ ૭.૮૭ ॥

રાગં સમસ્તજગતામપિ વિદ્યમાન-

માત્મન્યથો બહિરપિ પ્રકટં વિધાતુમ્ ।

ઉદ્યોગવાનિવ ય ઈશ ! બરીભરીતિ

રાગં તમચ્યુત ! તતસ્ત્વધરં સ્મરેત્ તે ॥ ૭.૮૮ ॥

લક્ષ્મીપતે! દરવિકાસવિરાજમાન-

કુન્દાવદાતરવૃન્દરુચ્યા સનાથમ્ ।

મન્દસ્મિતં ત્રિભુવનૈકવિમોહનં તે

ध्यायेत् ततः सरसिजाक्ष! कृपातिसान्द्रम् ॥ ७.८८ ॥

ध्यायेत् ततः श्रवणायुग्मलसन्मनोहा-

रत्नौघयुग्मकरकुण्डलकान्तिवेष्याः ।

संशीलनाद्द्विगुणितानुपमेयशोभं

गण्डद्वयं तव विभो ! मण्डिर्षणाम् ॥ ७.८० ॥

आरुढपूर्वधरणीधरवासरेश-

कोटिप्रभानिलयकौस्तुभरत्नभासा ।

सञ्जातपाटलरुचं तदनु स्मरेत् ते

ग्रीवां प्रभो! रुचिरकम्बुसमानशोभाम् ॥ ७.८१ ॥

सङ्ग्रामदुर्जयतरत्रिदशारिवीर-

प्रौढासुवातगणभुजगायितौ तौ ।

भालू मलार्धमणिकङ्कणमण्डितौ ते

ध्यायेत् ततो भुवननाथक ! भक्तिपूर्वम् ॥ ७.८२ ॥

राजत्यलो यदनिशं त्रिजगज्जनन्या

लक्ष्म्यास्तु नित्यनिलयायितमार्तभन्धो ! ।

ध्यायेत् तदेतदथ रम्यमुरस्स्थलं ते

श्रीवत्सलक्ष्म विलसन्नववन्धुमालम् ॥ ७.८३ ॥

यत्राम्बुजाक्ष ! निवसन्ति जगन्ति ङन्त

भूमञ्चतुर्दश यरायरवन्ति शौरे ! ।

तं संस्मरेद्विड ततो जठरं त्वदीयं

लक्ष्मीपते! ननु वलित्रयशोभमानम् ॥ ७.१४ ॥

अश्रान्तमास्यजलजैर्भगवञ्चतुर्भि-

राघोष्यमाणानिगमेन परं विधात्रा ।

अध्यासितं ननु रमेश ! ततः स्मरेत् ते

नाभीपुटोद्भवमशेषगुरो ! सरोजम् ॥ ७.८५ ॥

अत्युत्तमच्छविनिङेतनभूतरत्न-

पर्युमया मधुरिपो! कलधौतकाञ्चया ।

ध्यायेद्वलङ्कृतमलो तव मध्यदेश-

मरुथूलमप्यङ्कशयाथ रुचा सनाथम् ॥ ७.८६ ॥

સન્ધ્યાભવર્ણલસિતેન તતો મનોહા-

પીતામ્બરેણ પરિવેષ્ટિતમૂરુચુગ્મમ્ ।

જડ્ઘે ચ કેકિવરકણ્ઠસમાનશોભે

ધ્યાયેત્ તવ ત્રિજગદેકપતેર્મુરારે! ॥ ૭.૯૭ ॥

અમ્બોજગર્ભસુકુમારપયોધિકન્યા-

પાણિદ્વયેન પરિલાલિતમીશ! નિત્યમ્ ।

ભક્તૌઘવાઞ્છિતકૃલપ્રદમાર્ત્તબન્ધો !

ધ્યાયેત્ પદામ્બુજયુગં તવ યોગિસેવ્યમ્ ॥ ૭.૯૮ ॥

અડ્ગોષુ દેવ ! સકલેષુ તવાતિરમ્યે

તત્રાડ્ઘિપદ્મજયુગે વિનિયોજય ચેતઃ ।

સન્ત્યક્તસર્વવિષયસ્પૃહ ઓષ મર્ત્યઃ

સમ્પ્રાપ્ત્યાદૃઢમનિર્વચનીયસૌખ્યમ્ ॥ ૭.૯૯ ॥

તસ્માત્ પ્રભો ! નલિનપત્રગતામ્બુબિન્દુ-

લોલં ત્વવાપ્ય નરજન્મ ભુવીહ દેહી ।

ત્વામેવ ચક્રધર ! શાશ્વતમોદલબ્ધ્યૈ

ધ્યાયેદમેચકરુણાનિધિમચ્યુતૈવમ્ ॥ ૭.૧૦૦ ॥

ઇતિ સ્વાતિશ્રીરામવર્મવઞ્ચિમહારાજવિરચિતાયાં

ભક્તિમઝર્યાં સપ્તમશતકમ્ ।

અથાષ્ટમશતકમ્ ।

અથ કથયામિ ચતુર્થી

તવ પદ્યુગસેવનાખ્યભક્તિમહમ્ ।

સરસિજનાભ! તદર્થ

કુરુ મમ સહસા પટીયસી વાણીમ્ ॥ ૮.૧ ॥

શ્રુતિનિચયાગમષટ્ક-

સ્મૃતિસન્તતિસત્પુરાણશતકેષુ ।

ત્વત્પદભજનાદન્યત્

સારં પ્રતિપાદ્યમસ્તિ નૈવ દૃઢમ્ ॥ ૮.૨ ॥

સ્મરહરસરસિજનિલય-

त्रिदिवकुलाधीशमुष्यसकलसुराः ।

यत् किल वाञ्छन्त्यनिशं

ततो वरं किं तवाङ्घ्रियुगलजनात् ॥ ८.३ ॥

१कलशपयोनिधिकन्या

जगतां जननी निसर्गयपलापि ।

त्यजति हि सडसा स्वीयं

शीलं शौरे ! त्वदङ्घ्रिभजनविधौ ॥ ८.४ ॥

१. लक्ष्मीः ।

जगति सतृषणाः सर्वे

यत्नेशास्यै तथाविधा वसेयम् ।

यत्र सतृषणा नित्यं

किं परमस्मात् पदाब्जभजनात् ते ॥ ८.५ ॥

१. लक्ष्मीः

यद्गलितं वरद ! रजो

मूर्ध्ना सन्धार्य उन्त विभुधवराः ।

स्वयमिह रजसा रडिता

जायन्ते नाथ! शित्रमडो ॥ ८.६ ॥

तृणवद्विदं जगदभिलं

मन्वाना निस्यूडाः परं मुनयः ।

शुकभृगुनारदमुष्या-

स्वत्पदभजने तु सस्यूडा नित्यम् ॥ ८.७ ॥

यत्प्रास्यै भुवि डेयिद्-

विगलितदंडाभिमानमतिधोरम् ।

तप षड वदधते भूमन् !

सा पदसेवा न केन वाञ्छया ते ॥ ८.८ ॥

१. पुष्पान्ति ।

श्रमलवरडितं तस्यां

प्राप्तायामयि तवाङ्घ्रिसेवायाम् ।

तव कृपयैव मुरारे !

પ્રાપ્યં મનુજૈરતોઽપિ કિં ભાગ્યમ્ ॥ ૮.૯ ॥

નિગમાગમવિહિતાનિ

પ્રચુરતરાઘૌઘશમનદક્ષાણિ ।

તન્યન્તે વરદ! બુધૈ-

ર્યલ્લાભાયૈવ સકલકર્માણિ ॥ ૮.૧૦ ॥

યદ્વ્રજગરીમેકાં

સન્તિ પ્રામું બહૂનિ વર્તાનિ ।

તદ્વત્ ત્વત્પદસેવા-

મેકાં લબ્ધં સમસ્તકર્માણિ ॥ ૮.૧૧ ॥

વ્રજતિ ન વૈ સાકૃલ્યં

જગતિ વિના યાં કિલૈકમપિ કર્મ ।

સુવિમલમપિ મુરવૈરિં-

સ્તાં પદસેવાં તવેહ કો નેચ્છેત્ ॥ ૮.૧૨ ॥

૧૪૪ાપૂર્તેઃ કેચિત્

કતિચિદજસ્રં તથાત્રદાનેન ।

કતિચન દાનૈર્વિવિધૈઃ

સુકૃતમમેયં કિલાર્જયન્ત્યત્ર ॥ ૮.૧૩ ॥

૧. ઇશૈર્યઙ્ગૈઃ પૂર્તેઃ ખાતાદિકર્મભિશ્ચ ।

તૈસ્તૈર્ધર્મૈરેભિ-

ર્બહુષુ ચ તુષ્ટેષુ જીવજાલેષુ ।

સકલહૃદન્તર્યામી

તુષ્ટો ભવિતા ત્વમેવ વિશ્વાત્મન્ ! ॥ ૮.૧૪ ॥

તુષ્ટે ત્રિભુવનનાથે

ભવતિ કિલોદ્યત્કૃપાસુધામ્બોધી ।

પ્રાપ્તા તવ પદસેવા

શ્રમલવરહિતં ભુવીહ મર્ત્યૈઃ સ્યાત્ ॥ ૮.૧૫ ॥

તસ્માત્ કમપિ હિ માર્ગે

જગતિ સમાલમ્બ્ય નાથ ! ધુતદોષૈઃ ।

યત્નો વિધીયમાન-

स्तव पदसेवैकलिप्सयैव दृढम् ॥ ८.१६ ॥

भुवनविधातृत्वं वा

त्रिभुवनमान्यं पदं तथैन्द्रं वा ।

अपि द्विगधीशत्वं वा

त्वत्पदसेवाङ्गलान्त्रान्यत् ॥ ८.१७ ॥

जगतः सृष्टिं कुर्व-

न्नपि ननु भवदाज्यैव विधिरीश ! ।

लभते बन्धान्मुक्तिं

भनसा स्मृत्यैव ते पदाम्भोजम् ॥ ८.१८ ॥

भुवनदुरापान् भोगान्

भुञ्जानोऽप्यथ वलारिरयि नाडे ।

अधिगतसकलार्थोऽसौ

वृष्टुते त्वत्पादसेवनैकरतिम् ॥ ८.१९ ॥

तद्भङ्गनदृशवेश-

ज्वलनयमोग्राद्योऽपि द्विक्रपावाः ।

शिरसि कृताञ्जलिबन्धं

त्वत्पदसेवां सदैव याचन्ते ॥ ८.२० ॥

धृष्टमिड शीलं षड्विनां

यद्विड डिवावाप्तुमीप्सितं किमपि ।

सेवन्ते मुरवैरि-

स्तत्प्राप्तेर्लेतुभूतमयि वस्तु ॥ ८.२१ ॥

धृष्टितलाभे तु पुनः

क्षणमपि तन्नाद्रियन्त धृष्ट नूनम् ।

शिरमिड वाञ्छितलब्ध्यै

संसेवितमप्यतीव यत्नेन ॥ ८.२२ ॥

शान्तपिपासः कूपं

सम्भृतजठरस्तथातिथिर्गोडम् १ ।

भिषजं परिहृतरोग-

स्त्यजति धरायां नरोऽत्र निश्शङ्कम् ॥ ८.२३ ॥

૧. અન્નદાતુર્ગૃહમ્ ।

ધનભુવમાત્મદ્રવિણો

લબ્ધાન્નાયસ્તથા કિલાચાર્યમ્ ।

જિતરિપુરપિ રણભૂમિં

પ્રોજ્ઞતિ જગતીહ માનવો નૂનમ્ ॥ ૮.૨૪ ॥

ઋત્વિઙ્નિકરસ્તદ્રદ્-

યજમાનં દત્તદક્ષિણં વિધિવત્ ।

દાતારં ત્યજતિ દૃઢં

સમ્પૂર્ણમનોરથસ્તથૈવાર્થા ॥ ૮.૨૫ ॥

લબ્ધમરન્દશ્ચ તથા

મધુપસમૂહઃ સરોજિનીં ત્યજતિ ।

મધુરકૃલાન્યથ ભુક્ત્વા

વિટપિનમપિ તદ્દદેવ વિહગતતિઃ ॥ ૮.૨૬ ॥

અધ્યાત્મજ્ઞાનવિધૂ-

તાખિલમોહસ્તથા કુતર્કરતિમ્ ।

ત્યજતિ ચ સિદ્ધૌષધભાઙ્-

૧માર્ગણમપિ વીરુધામરણ્યભુવામ્ ॥ ૮.૨૭ ॥

૧. અન્વેષણમપિ ।

વનભુવિ ધાવન્ ધાવન્

વિધૃતશરાસોષુરચ્યુત ! પુલિન્દઃ ।

મૃગમનુ મૃગમદલાભે

ત્યજતિ તદેતચ્ચ સાહસં સહસા ॥ ૮.૨૮ ॥

તસ્માદ્ભવિનઃ સર્વે

જગતિ કિલાશ્રિત્ય વાઙ્છિતાવાચ્યૈ ।

તત્પ્રદમચ્યુત ! વસ્તુ

ત્યક્ષ્યન્તીતિ સ્ફુટં તદિષ્ટામૌ ॥ ૮.૨૯ ॥

૧તર્હિ ત્રિદિવદુરુપા-

નપિ ભોગાન્ દાતુમત્ર કા દક્ષા ।

ઇતિ ખલુ વિચાર્યમાણો

त्वत्पदसेवैव भूतले त्वेका ॥ ८.३० ॥

१. अेवं स्थिते ।

अनधिगतार्था मनुजा

वरदभवत्पादसेवयाथ तथा ।

अधिगतसकलार्थाः स्यु-

र्लक्ष्मीजाने ! भुवील निश्शङ्कम् ॥ ८.३१ ॥

अधिगतसकलार्थाश्च

द्रुडिणवलारातिमुष्यविबुधेन्द्राः ।

किमिल स्पृहयन्तस्त्वत्-

पदभजनं सारसाक्ष ! रथयन्ति ॥ ८.३२ ॥

तावक्यरणसरोज-

द्वन्द्वनिषेवाङ्गलस्वर्पाणाम् ।

स्वीयानां पदवीनां

नित्यं परिरक्षणार्थमिति विद्मः ॥ ८.३३ ॥

तर्हि जगन्नश्चरतां

विज्ञायाशेषवस्तुविभुभानाम् ।

जनयति कस्मात् सक्तिं

यमिनामपि तावकाङ्घ्रियुगसेवा ॥ ८.३४ ॥

एति भलु भूयो भूयो

मनसा सम्यग्विचार्यमाणे तु ।

भाति डि मे धिषणायां

पङ्कजनाभैवमेव वाच्यमिति ॥ ८.३५ ॥

अस्ति स्फुटमिल तस्यां

किमपि सुभं त्वत्पदाब्जसेवायाम् ।

अनुपममक्षुब्धतमं

स्थिरममलं त्वनुभवैकवेधमडो ॥ ८.३६ ॥

जगति विभो ! विज्ञातुं

यदशक्यं करणपञ्चकेनापि ।

वाङ्मनसयोरविषयो

जयति सुभं तत् तवाङ्घ्रिभजनभवम् ॥ ८.३७ ॥

निर्णेतुं तद्रूपं

शेकुर्नाद्यापि उन्त मुनयोऽपि ।

किमुत सुमन्दमनीषाः

स्थानन्दूरेश ! मादृशा मनुजाः ॥ ८.३८ ॥

सकृदनुभूय य सौष्यं

तत् पदसेवाभवं तवेड विभो ! ।

को नु विदध्यात् सकित्तं

जडमतिरपि लौकिकेष्वपि सुभेषु ॥ ८.३९ ॥

विषयसुभेषु नराणां

स्थानूनं तावदेव सुभबुद्धिः ।

यावत् त्वत्पदसेवा-

भवसौष्यं नाप्यते निरस्ततमः ॥ ८.४० ॥

यद्भ्रमृगतृष्णायां

तोयभ्रान्त्या प्रधावतीड मृगः ।

तद्द्विषयसुभेषु

भ्रमति किलाज्ञो जनः सुभभ्रान्त्या ॥ ८.४१ ॥

किञ्चन गुणसम्मिश्रां

गुणिकां लोकेऽत्र निम्नशूर्णकृताम् ।

मुक्त्वा ङः सुभमीयात्

१तद्दृढो सुभमपीड विषयभवम् ॥ ८.४२ ॥

१. तादृशगुणिकाभोजनसुभवत् ।

डास्यो यतो यद्भत्

कायमणोर्लब्धये छि मर्त्यानाम् ।

तद्द्विषयसुभस्य

प्राप्त्यै रचितः स्फुटं नृभिर्यतः ॥ ८.४३ ॥

स्तोकसुभं बलुङ्कुभं

यस्माल्लोके विभाति विषयसुभम् ।

दुःखमेवेति ततो

विज्ञेयं तन्मुकुन्द ! निश्शङ्कम् ॥ ८.४४ ॥

किञ्च न जागर्ति तथा

किमपि सुभं त्रिष्वपीश ! भुवनेषु ।

यत्र हि द्युःखविमिश्रं

त्वत्पदसेवासुभादृते विमलात् ॥ ८.४५ ॥

तस्मात् त्वत्पदसेवा-

जन्यसुप्पस्यांशलेशमपि लोके ।

प्राप्तुं दक्षाणि स्युः

कथमन्यान्यम्भुजेक्षरा ! सुभानि ॥ ८.४६ ॥

प्रयत्नतुङ्गतरङ्ग-

स्याम्भोधेरपि कदाचिदध तोयम् ।

वगाण्येन्न तु भत सीमां

त्वत्पदसेवाभवस्य सौष्यस्य ॥ ८.४७ ॥

१. परिच्छिन्धात् ।

गाण्येदपि वपुरटानां

राशीन् उभायलस्थितानमितान् ।

जगति तथापि न सीमां

शर्मततेस्तावकाङ्घ्रिभजनभुवः ॥ ८.४८ ॥

२. सुवर्णानाम् ।

किं भङ्गना सिद्धान्ताः

सर्वे यान्त्येव पूर्वपक्षत्वम् ।

पदभजनात्मक ऐक-

स्तव भगवन् ! शिष्यते हि राक्षान्तः ॥ ८.४९ ॥

किञ्च जगत्त्रयपाप-

व्यूढरुद्धे किंलावस्य वैदग्ध्यम् ।

प्रथयति जज्ञोस्तनयै-

वोद्भूता ननु पदाजयुगलात् ते ॥ ८.५० ॥

१. पदभजनस्य ।

प्रभवति वक्तुं को वा

માહાત્મ્યં જગતિ જહ્નુતનયાયાઃ ।
વહતે યાં નનુ શિરસા
સાદરમઘાપિ પાર્વતીશોડપિ ॥ ૮.૫૧ ॥

શ્રવણં દર્શનમાત્રં
યસ્યાઃ પાપાનિ હન્તિ સકલાનિ ।
કિમુત વિભો ! ૧તત્ર કૃતં
મજ્જનમથવા તદમ્ભસાં પાનમ્ ॥ ૮.૫૨ ॥

૧. ગડ્ગાયામ્ ।
તસ્થાસ્તુડ્ગતરડ્ગો-
લ્લુઠનસમુદ્ભૂત કલકલારાવમ્ ।
શ્રુત્વા ભૃશતરભીત્યા
ઘાવતિ પાપં ન કાસ્વહો દિક્ષુ ॥ ૮.૫૩ ॥

ક્ષુદ્રતરૈનસ્કાનાં
પાતકહારીણિ સન્તિ તીર્થાનિ ।
નિષ્કૃતિનિવહૈરખ્યઘ-
મનિવાર્યં હરતિ દેવ ! ગડ્ગેયમ્ ॥ ૮.૫૪ ॥

૧યન્નામાક્ષરમાદ્યં
શ્રુત્વા રકલયન્તિ કર્ણયોઃ પાણિમ્ ।
તીર્થાન્યન્યાનીદ્વૃડ્ક-
પાતકિલાભો મહોત્સવો યસ્યાઃ ॥ ૮.૫૫ ॥

૧. યસ્ય પાતકિનો નામઘટકમક્ષરમ્ । ૨. પાતકસડ્કમભયાદિતિ ભાવઃ ।
૩. ઈદ્ગૃ અન્યતીર્થોદ્દિજકનામઘેયો યઃ પાતકી તસ્ય લાભઃ ।

અધ્વરદાનાદિભિર-
પ્રિનિવાર્યં રોગમીશ! પાપમયમ્ ।
સહસા દૂરીકર્તું
વિલસતિ પરમં હિ ભેષજં ગડ્ગા ॥ ૮.૫૬ ॥

પાયં પાયં તોયં
ગડ્ગાયા યાવદિચ્છમિહ યે તુ ।
જાયન્તે ગતતાપા-

स्तद्भाग्यं को भवेत् पटुर्वक्तुम् ॥ ८.५७ ॥

तापत्रयमभिहन्तुं

लोकस्यात्मानमाश्रितस्य परम् ।

मन्ये गङ्गा जाता

नाम्नेयं त्रिपथगेति विश्वगुरो ! ॥ ८.५८ ॥

१. त्रिपथेन आध्यात्मिकाधिभौतिकाधिदैविकरूपतापत्रयहननानुकूलेन
मार्गत्रयेण गच्छतीत्येवं त्रिपथगानामनिर्वचनमुत्प्रेक्ष्यते ।

संसेव्येऽशरीरी

भाग्याद्भागीरथीं उताधौधाम् ।

देवत्वं दिवि लब्ध्वा

भविता गङ्गायां ननु सुधायाम् ॥ ८.५९ ॥

१. यथाऽक्तुन्यायेन सेव्याभिन्नः, अथ य (सुधायां) भागी अंशी रथी ।
रथवांश्च ।

तनुश्चि सा विश्वसृजो

भाति भृशं परसर्वतोभुजवती च ।

वडति तथैव सरागां

श्रीनाथ! रसरस्वतीं च मुरवैरिन् ॥ ८.६० ॥

१. जलवतीं सर्वत आननवतीं च । २. नदीं वाग्देवीं च ।

विन्दति नरके पापी

नानारूपं श्रमं न वै पापम् ।

लभते गङ्गायां तु

श्रमभतुलं पापमेव न तु पापी ॥ ८.६१ ॥

दण्डयतीऽहं कृतान्तो

नरके षलु पापिनं विधूतदयम् ।

निर्मुञ्च्यामि नमघतो

दण्डयतीऽहं मेव सुरतटिनी ॥ ८.६२ ॥

सङ्कुतुकमल्ल लुठन्त-

स्तद्धीचीततिषु मानवाः के के ।

लुठनैर्नरके रडिता

भगवन् ! नो यान्ति मोदमनवधम् ॥ ८.६३ ॥

उन्त विमानारुढा-

नायातो वीक्ष्य पापिनो नाडे ।

१ तत्सम्पकद्विवा

अपि मूर्खा सन्नमन्ति छि रविमानाः ॥ ८.६४ ॥

१. गङ्गासम्पर्कात् । २. निरडङ्गाराः ।

अधिनां सुकृतवतां य

स्थान्ननं तावदेव ननु भेदः ।

यावज्जह्नुसुतायाः

सलिलेन क्षाल्यते निजं न वपुः ॥ ८.६५ ॥

सद्भिर्गर्हितमवनौ

दर्शनमपि पापिनां येषाम् ।

अनुषङ्गाद्गङ्गाया-

स्तेऽपि भवन्त्यतिथयो णिनिविम्पपुरे ॥ ८.६६ ॥

१. देवनगरे ।

याम्यभटोत्साहो वा

तद्रत् कोलाडलश्च तन्नगरे ।

यातो विलयं सडसा

यावद्गङ्गा मळीतलं प्राप्ता ॥ ८.६७ ॥

सुमनःसौरभ१डरण-

प्रोद्भूतोद्भेवपातकोऽपि परम् ।

अनुषङ्गाज्जह्नुसुव-

स्त्रिभुवनमनिशं पुनाति पवमानः ॥ ८.६८ ॥

१. डरणोति - योरणेत्यर्थः ।

कृत्वा पूतान् कृत्स्नान्

पातकिनः पुनरपीड तान् लिप्सुः ।

मन्ये मार्गयतीयं

सुरतटिनी गिरिशमौलिमधिरुड्य ॥ ८.६९ ॥

भरितक्षारजलं तं

स्वीकृत्याम्भोनिधिं स्वभर्तृतया ।

डेयमपेयमपीयं

कलयति तीर्थावतंसमिड लोके ॥ ८.७० ॥

अत्रगिरोऽप्यनुभावं

गङ्गायाः वक्तुमुद्यताः कवयः ।

एव्यग्रतरत्वं वयसि

स्कृष्टमनघ! प्राप्नुवन्ति नो के के ॥ ८.७१ ॥

१. आकुलतरत्त्वम् ।

गङ्गावर्णनलोचैः

कवितिलकैरतिशयोक्तिरिड लोके ।

करुणानिधे ! प्रयुक्ता

भवति डि निस्संशयं स्वभावोक्तिः ॥ ८.७२ ॥

सादृश्यानुपपत्ते-

स्तस्याः केनापि वस्तुना लोके ।

उपमानाभाववशाद्-

वाय्यो नूनं त्वनन्वयः कविभिः ॥ ८.७३ ॥

निजरसनाग्रात् कविभि-

र्ज्ञातुं सम्प्रेषितेव गुणमस्याः ।

मन्ये एसरस्वती सा

श्लिष्यति गङ्गां रसरस्वतीभूय ॥ ८.७४ ॥

१. वाग्देवी । २. नदीविशेषीभूय ।

धीरसमीरोद्धृत-

स्वच्छसुशीताम्भुशीकरोपेतम् ।

तीरं गाङ्गं श्रित्वा

स्वर्वासोऽपि स्पृहां न कस्त्यजति ॥ ८.७५ ॥

तरवस्ततीरभवाः

पवनयलैर्भृद्गतलैः स्वपार्श्वैः ।

स्थयन्ति वीजनविधिं

येऽस्थास्ते नूनमीश! धन्यतमाः ॥ ८.७६ ॥

લસતાં ગડ્ગાસલિલે

સરસિરુહાણાં મિષેણ સુરસુદૃશામ્ ।

પશ્યન્તીનામેનાં

દૃશ્યન્તે ભિભ્મિતાનિ વદનાનિ ॥ ૮.૭૭ ॥

ચિત્રં ૧ભડ્ગવતી સા

તનુતે સંશ્રિતમરભડ્ગસુખપૂર્ણમ્ ।

૩જલમચ્ચાપ્યથ નૃણા-

મજ્ઞાનં હરતિ નિસ્તુલં સહસા ॥ ૮.૭૮ ॥

૧. તરડ્ગવતી અપાયવતી ચ । ૨. અનપાયિસૌખ્યભરિતમ્ ।

૩. જલશબ્દો જડે પયસિ ચ ।

મનુજૈર્મુક્તિકરીતિ

સ્વનદીતિ સુરૈસ્ત્વદડ્ગજેતિ વરૈઃ ।

શં તનુતામિતિ મુનિભિઃ

શન્તનુદાયિતા પ્રકીર્તિતા સેયમ્ ॥ ૮.૭૯ ॥

શિશુશાશિચૂડાં સ્વકરૈઃ

કુમ્ભામ્બોજે વરાભયે દધતીમ્ ।

શુભ્રાં શુભ્રાભરણાં

સિતમકરસ્થાં સ્મરન્તિ તાં કૃતિનઃ ॥ ૮.૮૦ ॥

ઇયમપિ મકરન્દત્વં

પ્રાપ્તા યત્રાડ્ઘ્નિપકુજે ભવતઃ ।

ગડ્ગા સકલાઘહરા

તસ્ય નિષેવા કથં નૃણાં ન સ્યાત્ ॥ ૮.૮૧ ॥

તસ્માત્ કાર્યો યત્નો

જગતિ સમસ્તૈઃ શુભેચ્છુભિર્મનુજૈઃ ।

તાવકચરણસરોજ-

દ્વન્દ્વનિષેવામયે હિ નિશ્ચાકુમ્ ॥ ૮.૮૨ ॥

અથ કથયામ્યયિ ભગવન્ !

પદ્યુગસેવાવિધિં તવેહ મુદા ।

સકલસુરાસુરમર્ત્ય-

પ્રણાતપદામ્બોરુહસ્ય તવ કૃપયા ॥ ૮.૮૩ ॥

वपुषा वयसा मनसो-

त्येवं भवति त्रिधा यरणासेवा ।

उत्कर्षमासु य तिसृ-

ष्पीश! वदन्त्युत्तरोत्तरं मुनयः ॥ ८.८४ ॥

शिरसा तव पद्युगला-

न्निस्सृतमथ तीर्थतीर्थमज! तोयम् ।

सकलविधांलःक्षतये

सन्ततमभिलेश ! धारयेन्मनुजः ॥ ८.८५ ॥

तद्विदं सम्प्रोक्ष्य पुनः

सर्वाङ्गेष्वपि पुमानसौ सलिलम् ।

स्वतनुस्थितमिह पापं

सर्वे विद्रावयेदशेषगुरो ! ॥ ८.८६ ॥

तद्भृत् त्वत्पदकमल-

द्वयवशिवस्थार्डमादरान्नित्यम् ।

सुरभिलकुसुमकदम्बक-

मवशित्यारात् तवोपदीकुर्यात् ॥ ८.८७ ॥

भवदङ्घ्रिव्यतिकरतो

धन्यतमैस्तुलसिकादलैर्नितराम् ।

निशितायां शिरमवनौ

विलुठेत् पुलकी सबाष्पनेत्रश्च ॥ ८.८८ ॥

तावक्यरारासरोज-

द्वन्द्वसमालोकनेन ननु परमम् ।

साङ्ख्यं वरद ! दृशो-

र्लक्ष्मीनाथार्जयेदयं मनुजः ॥ ८.८९ ॥

पद्युगविगलत्तुलसी-

दलनिश्याघ्राणतस्तवाजस्रम् ।

धन्यतमामघवैरिन् !

मनुजोऽयं नासिकां तथा कलयेत् ॥ ८.९० ॥

दोष्यामञ्जलिवन्धं

કલયેત્ તદ્વત્ તવાઙ્ઘ્રિસરસિજયોઃ ।
હરતિ હિ નિશ્શઙ્કું યો (FN યો - અઙ્ઘ્રિલિબન્ધઃ)
બન્ધમશેષં રમાપતે ! ભવિનામ્ ॥ ૮.૯૧ ॥

અઘહર! વચસા ચ તથા
સેવાં રચયેન્મુકુન્દ ! પદયોસ્તે ।
સકલપરીતાપૌઘ-
ક્ષતયે મર્ત્યોઽયમાદરાન્નિત્યમ્ ॥ ૮.૯૨ ॥

પ્રથયતિ વાગૈકૈવ
સ્ફુટમિહ ભેદં નરસ્ય તિર્યગભ્યઃ ।
કવ નુ વિનિયોજયા સા ચ
શ્રીરમણ! વિના તવાઙ્ઘ્રિસેવાયાઃ ॥ ૮.૯૩ ॥

દ્રવિણમદોન્મતાના-
મસતાં પ્રીત્યૈ વયોભિરલમુદિતૈઃ ।
મનુજેન કણ્ઠશોષા-
દપરં કિં ફલમિહાપ્યતે ભૂમૌ ॥ ૮.૯૪ ॥

તસ્માન્નૈગમવચસાં
માલિકયા મુખરિતાસ્ય ઇહ મનુજઃ ।
ચરણસરોરુહયોસ્તે
સેવાં કલયેદમેયસુખદાત્રીમ્ ॥ ૮.૯૫ ॥

૧. વૈદિકવાચામ્ ।
યદ્યધિકારો ન સ્યાત્
૧ત્ર તુ પૌરાણિકૈર્નુતિવયોભિઃ ।
અથવા કેવલવચનૈઃ
પ્રણતિપરૈસ્તવ નિષેવ્યમજ ! ચરણામ્ ॥ ૮.૯૬ ॥

૧. વૈદિકવચસ્સુ ।
મનસાપ્યજિત ! શરીરી
તવ ચરણસરોજયોસ્તથા સેવામ્ ।
સુદૃઢતરેણ વિધ્યાત્
સર્વવરિષ્ઠામશેષલોકગુરો ! ॥ ૮.૯૭ ॥

न यलति करणसमूहो

यस्य व्यापारमन्तरा लोके ।

मनसा तेनैव कृता

तव पदसेवा रमेश ! मुष्यतमा ॥ ८.९८ ॥

तस्माद्विषयसमूहात्

सहसेदं सन्निवर्त्य ननु लुप्यम् ।

पङ्कजनाभ! तवाङ्घ्रि-

द्वन्द्वनिषेवारतं सदा कलयेत् ॥ ८.९९ ॥

करणत्रितयेनैव

पदकमलं ते निषेवते यो वा ।

छल य परत्र य सोऽयं

शर्म परं प्राप्नुयादसन्दिग्धम् ॥ ८.१०० ॥

छति स्वातिश्रीरामवर्मवज्जिमडाराजविरचितायां

भक्तिमञ्जर्यां अष्टमशतकम् ।

अथ नवमशतकम् ।

स्यानन्दूराधीश! वक्ष्याम्यथाहं

भाग्यप्राप्यां तावकीनार्थनाभ्याम् ।

भक्तिं सधः पञ्चमी कैटभारे !

विश्रोतृष्टां नाथ! सर्वार्थदात्रीम् ॥ ९.१ ॥

क्वाहं शौरै ! मन्दबुद्धिर्निकामं

क्वासौ भूमा तावकीनार्थनस्य । (FN भूमा - मडिमा)

देवाथापि प्रेरयेत् त्वत्कृपा मे

वाणीं यद्गत् तद्देतां भ्रवीमि ॥ ९.२ ॥ (FN अेतां - भक्तिम्)

देवाः सेन्द्रास्तापसास्त्यक्तमोहा

यद्वै नित्यं प्रार्थयन्ते निकामम् ।

तस्मात्त्वक्ष्मीनायकाभ्यर्चनात् ते

कोऽन्यो लाभः केशवास्ते वरीयान् ॥ ९.३ ॥

तस्मात् सम्प्राप्येह देही नरत्वं

तत्राप्यम्भोजक्ष ! मुष्यं द्विजत्वम् ।

યો વા ધત્તે નિત્યમારાધને તે

વાઝાં સોડયં ધન્યધન્યોડત્ર નૂનમ્ ॥ ૯.૪ ॥

જન્મન્યહ્વા પાણયો વૈ પરસ્મિન્ (FN પરસ્મિન્ - અન્યસ્મિન્ અતીતે ઇત્યર્થઃ)

યેષાં પૂજા ચકિરે ન ત્વદીયામ્ ।

જાયન્તે તે ચકવર્ત્યેકયોગ્યૈ-

શ્ચિહૈભાસ્વત્પાણિપદ્માઃ કથં વા ॥ ૯.૫ ॥

કિઞ્ચ શ્રીમન્ ! સાર્થકત્વં હિ પાણે-

ર્મત્યોડયં તે પ્રાપ્નુયાત્ પૂજયૈવ ।

નો યેદુચ્ચૈર્જમ્ભિતાનાં તરૂણાં

શાખાભ્યઃ કસ્તસ્ય જાગર્તિ ભેદઃ ॥ ૯.૬ ॥ (FN કઃ - પાણેઃ)

ત્વામારાધ્ય શ્રીપતે! વિશ્વનાથં

પ્રીતિં લબ્ધું શક્નુયાદત્ર કસ્તે ।

કિન્તુ ૧૨કૂર્જદ્ભક્તવાત્સલ્યભાવાદ્-

રગૃહ્ણિષેડડર્યામલ્પિકામપ્યનલ્વામ્ ॥ ૯.૭ ॥

૧. સ્કૂર્જદ્ભક્તેષુ વાત્સલ્યં યસ્ય તસ્ય ભાવાત્ । ૨. ગણાયસીત્યર્થઃ,

૩. પૂજામ્ ।

નાલહ્વારો લેપનં નો નિવેદ્યં

નો વા નૂનં ગીતવાદિત્રઘોષઃ ।

સમ્પ્રીત્યૈ સ્યાદ્ડગ ! તે ભક્તિદત્તં

યત્ કિઞ્ચિત્ ત્વં મન્યસે વસ્તુ પૂર્ણમ્ ॥ ૯.૮ ॥

કિં માર્તાણ્ડસ્તેજસામેકધામ

પ્રીતો નાસ્તે દીપનીરાજનાભિઃ ।

સિન્ધુસ્તદ્રથ્યાર્પિતૈઃ સ્નાનકાલે

રતૈસ્તુષ્યેત્ કિં ન રત્નાકરોડપિ ॥ ૯.૯ ॥

શ્રીમંસ્તદ્ભલ્લોકપાલૈરશેષૈ-

રપ્યત્યર્થે પૂજિતસ્ત્વં મુરારે ! ।

પૂજાયામપ્યસ્મદાદૈઃ કૃતાયા-

મઙ્ગૈર્નિત્યં તુષ્યસિ હ્યસ્તશહુમ્ ॥ ૯.૧૦ ॥

તસ્માધાવચ્છક્તિ મર્ત્યૈરશેષૈઃ

પૂજાયાં તે પૂજિતસ્યાખિલેશૈઃ ।

द्रागालभ्यं जागरुकत्वमध्दा

नित्यं श्रेयोविप्सुभिः शार्ङ्गपाणो! ॥ ८.११ ॥

लक्ष्मीजाने! वक्तुमधारभेऽहं

किञ्चित् पाथोजक्ष! पूजाविधिं ते ।

भक्तोत्तंसायोद्धवायोपदिष्टं

कारुण्याम्भोराशिनाडो त्वयैव ॥ ८.१२ ॥

त्वत्पूजायां लोलुपोऽथ द्विजन्मा

मर्त्यो लोके स्वीयशाभानुसारात् ।

युक्ते काले तूपनीतो मुहूर्ते

ब्राह्मे तु स्यादुत्थितः शार्ङ्गपाणो! ॥ ८.१३ ॥

कृत्वा पश्चाद्-न्तसङ्घालनाद्यं

गृह्णन्मृत्यनां वैदिकैस्तान्त्रिकैश्च ।

मन्त्रैः कृत्वा प्रोक्षाणादीनि सम्यक्

स्नातः सन्ध्यावन्दनादीनि कुर्यात् ॥ ८.१४ ॥

भूयो विष्णुं पूजयामीति कृत्वा

सङ्कल्पं ते प्रारभेताऽङ्ग ! पूजाम् ।

सम्प्राप्याराद्देवगेहं च पूजा-

सम्भारांस्ते साधु सम्भृत्य मर्त्यः ॥ ८.१५ ॥

शैली तद्गद्गारुड्या च लौडी

१लेप्या लेप्या सैकती लृन्मयी च ।

द्वैत्याराते ! रत्नमय्याप्यथैवं

ख्यष्टास्वध्दा पूजयेन्मूर्तिषु त्वाम् ॥ ८.१६ ॥

१. सुधादिकल्पिता ।

तासु श्रीमंस्त्वां तिसृष्वदिमासु

प्रार्थन् भक्त्या रत्नमय्यां च मूर्ती ।

निर्माव्योद्भासं विधायाथ मन्त्रैः

पुंसूक्ताद्यैस्तेऽभिषेकं च कुर्यात् ॥ ८.१७ ॥

लेप्यालेप्यासैकतीष्वत्र भूमन् !

कृत्वा मर्त्यः केवलं १मार्जनं च ।

गन्धैः पुष्पैर्भूषितायास्तु मूर्त्त-

स्तिष्ठेद्भागो दक्षिणो पूजकस्ते ॥ ८.१८ ॥

१. भाजनं केवलं, न त्वभिषेकम् ।

पाणौ सन्धार्याथ सव्ये पवित्रं

१गुर्वादीनभ्याशु संवन्ध पाणिम् ।

संशोध्यारादस्त्रमन्त्रेण कुर्या-

रन्मन्त्रात्मानौ मूलमन्त्रेण उस्तौ ॥ ८.१९ ॥

१. आदिपदग्राह्या विनायकादयः ।

२. "मूलव्यापकतो वरौ मनुभयौ उस्तौ समुत्पाद्य य"

धति तन्त्रसमुच्चयः ।

कृत्वा ताभ्यां य १त्रितालादिकं वै

रभास्वत्सङ्घ्यैर्मानसोद्गारलापैः ।

प्राणायामं संविधायाथ नासा-

निष्ठा नाडीः शोधयेत् उपिङ्गलाद्याः ॥ ८.२० ॥

१. आदिपदाद् द्विगुण्यादि ग्राह्यं "अस्त्रेणातनुयात्

त्रितालदशद्विगुण्याग्निसालोदयान्" (तन्त्रसमुच्चयः) ।

२. द्वादशभिः । ३. आद्यपदादिलासुषुम्नयोर्ग्रहणं"समी-

रयामविधिना संशोध्य नाडीत्रयम्" (तन्त्रसमु) ।

पश्चात् कुर्वन् रेयकं १६व्यष्टवारं

जम्बोद्गारं साध्वथो रपूरकं य ।

द्वात्रिंशद्गारं उच्यतुष्पष्टिवारं

४कुम्भं कुर्यादर्यकस्ते मुरारे ! ॥ ८.२१ ॥

१. षोडशकृत्वः"प्रभञ्जनं पिङ्गलया

भुविस्त्यजेद्विकारसङ्घ्यैः प्राणवैरथेऽया ।

प्रपूरयेत् तद्द्विगुणैः प्रभञ्जनं प्रपूरितं

ब्रह्मपथे प्रकुम्भयेत् ॥" (तन्त्रसमु) ।

२. पूरकं कुर्वन् द्वात्रिंशद्गारं ओद्गारं जम्बेति योजना ।

३. यतुष्पष्टिवारमोद्गारं जपन् कुम्भकं कुर्यादिति योजयम् । ४. कुम्भकम् ।

भूयश्चासौ १भावावयन्नात्मसाम्यं

शुवस्याडो लंसमन्त्रं यं जन्वा ।

शुवं पश्चारधोजयेदात्मनीशे

त्वामभ्यर्चन् आढमेकाग्रयेताः ॥ ८.२२ ॥

१. आत्मना परमेश्वरेण साम्यं “अेवं कुम्भकडर्माणा
स्वपरमैश्वर्यं सुधीर्भावयेत् । उन्नीय लंसमनुनाधर
यङ्कतस्तमर्काभ्युजस्थपरमात्मनि सङ्गमय्य ॥” (तन्त्रसमुच्चयः) ।

२. सङ्गमयेत् ।

द्वैत्याराने! पञ्चभूतान्यथासौ

पादाग्रादिष्वङ्गकेषु स्थितानि ।

तत्तन्मन्त्रैर्वै कमेणाभ्युत ! भू-

मध्यस्थायां रसंलरेय्य प्रकृत्याम् ॥ ८.२३ ॥

१. “पादाग्रनाभिलुदयाब्जाशरोधितालुदृशस्थितानि
पृथिवीप्रमुष्पानि पञ्च”

(तन्त्रसमुच्चयः) । २. स्वस्वकारणेषु प्रविलापयेत् ।

“संलृत्यैवं क्षितिं वारि तदनल धमं मातश्चिन्त्यमं भे”
धत्यादि (तन्त्रसमुच्चयः) ।

तां यं श्रीमन् ! सोऽथ तन्मन्त्रपूर्वं

संलृत्याराश्रीपरात्मन्युपेन्द्र ! ।

कुर्यात् पश्चाद्देवसंशोषणाधं

कर्म श्रेष्ठे वक्ष्यमाणकमेण ॥ ८.२४ ॥

१. आधापदात् प्लोषां प्लावनं यं आढ्यम् ।

वायोर्बीजेनाङ्गमुच्छोष्य वहे-

र्बीजेनाभिलोष्य बीजेन थापाम् ।

सम्प्लाव्यात्यन्तं धनीकृत्य णपृथ्व्या

ररन्ध्रीकुर्यात् षस्य बीजेन सोऽथम् ॥ ८.२५ ॥

१. पृथ्व्या बीजेन धनीकृत्येति योजयम् । २. “काठिन्यरन्ध्रीकरणे

विधाय स्वबीजतः” (तन्त्रसमुच्चयः) ।

सङ्कल्प्याडो द्विव्यदेवं यं पश्चा-

ज्जम्बोडुारं यान्तरावेश्य शुवम् ।

संछारस्य १व्युत्कमेणोऽसृष्टिं

कुर्यान्मायायाश्च भूतोत्करस्य ॥ ८.२६ ॥

१. संछारकमवैपरीत्येन ।

प्राणायामेनालमोङ्कारयुक्ते-

नाण्डं निर्भिधायमंशौ तदीयौ ।

१सङ्कुल्याथो ररोदसी यङ्कपाणे !

प्राणायामं यापि कुर्यान्मुरारे ! ॥ ८.२७ ॥

१. ध्यात्वा । २. धावा(भूमी) । ३. तदन्तर्येयपुरुषस्याप्युपलक्षां,

तद्दधानस्यापि तन्त्रसमुच्चयेऽभिधानात् ।

बाहोर्द्वेले याथ १विन्यस्य वर्णं

वर्णात्मानं भावयन्नीश ! देहम् ।

शुवं मूर्धस्थे परात्मन्यथासौ

द्वैत्याराते! योजयेदर्थकस्ते ॥ ८.२८ ॥

१. बाहोरक्षरन्यासमुक्त्वा “आकेशादापदाभ्मोजं लिप्या

संख्यापयेत् तनौ” इति तन्त्रसमुच्चयः ।

मन्त्रात्मानं भावयन्मूलमन्त्रे-

णैनं पश्चादव्युत्ता१वेश्य यान्तः ।

प्राणायामेनेशरूपस्य शुव-

स्थाथो देहं कल्पयेत् स्थूलसूक्ष्मम् ॥ ८.२९ ॥

१. निवेश्य । निवेशितस्य यास्य पठिपूजानन्तरम् ।

भिम्भे आवाहनं ञ्छ श्लोके वक्ष्यते ।

उत्पाद्याथो तत्परीवारवृन्दं

तस्य स्थित्यै पूर्वमुक्तङ्कमेण ।

विन्यस्याभ्मोजाक्ष ! गुर्वादिङान् वै

तत्तत्स्थानेष्वर्थयेदीश! पीठम् ॥ ८.३० ॥

पीठे तस्मिन् सुस्थितस्येशितुर्वै

तेजोव्यासं भावयन् पाणिपुग्मम् ।

पश्चात् तेन १व्यापकोपेतमह्दा

न्यस्येद्देहे देव! बाहोश्च वर्णम् ॥ ८.३१ ॥

१. मूलमन्त्रोपेतम् ।

पश्चाद्भूमन्! १पञ्चतत्त्वानि तद्दृष्ट-

द्वैत्याराते! रमूलमन्त्राक्षराणि ।

उभयाङ्गं चाप्यत्र षपञ्चाङ्गकञ्च

न्यस्येत् स्फूर्जद्भक्तिरीशार्थकस्ते ॥ ८.३२ ॥

१. पृथिव्यादीनि । २. मूलमन्त्राक्षरसङ्घितानीत्यर्थः ।

३. दोष्यो पदाभ्यामंसाभ्यामुरसा शिरसा दृशा वयसा मनसा ।

४. बाहुभ्यां च सजानुभ्यामुरसा येति उक्ताष्टाङ्गयुक्तमिति क्रियाविशेषणम् ।

शिरसा दृशा षति पञ्चाङ्गानि भक्तिमञ्जर्याम् ।

भूयः श्रीमन्! शङ्भयकाञ्जकौमो-

दक्यादीन्यप्यत्र द्विव्यायुधानि ।

कोटीरोत्तंसोरुकेयूरलारा-

दीनि न्यस्येदर्थको भूषणानि ॥ ८.३३ ॥

लक्ष्मी भूमी याथ तैस्तैश्च मन्त्रै-

र्मुद्राभिश्चाप्यङ्ग ! विन्यस्य पश्चात् ।

विध्युक्तां तां सम्प्रदुर्वीत सोऽयं

द्वैत्याराते! मानसीमीश! पूजाम् ॥ ८.३४ ॥

जम्बा यावच्छक्ति ते मूलमन्त्रं

सधः पूजामारभेताथ बाज्याम् ।

प्रेमोद्रेकात् त्वय्यशेषाधिनाथे

कारुण्याब्धौ बाढमेकाग्रयेताः ॥ ८.३५ ॥

भूयः सोऽयं पूर्वमुक्तकमेणै-

वाग्भःपूर्णा साधु सम्पूज्य कुम्भम् ।

कृत्वा शौरे ! शङ्भसम्पूरणं वै

दुर्यात् पश्चादादरादात्मपूजाम् ॥ ८.३६ ॥

तत्तद्द्रव्यैस्त्रीणि पात्राणि पूर्णा-

न्यङ्गा विन्यस्यार्घ्यपाद्यापयमार्थम् ।

सधः शौरे ! पीठपूजां प्रदुर्यात्

त्वत्पूजायाः पूर्वमेवापिलात्मन् ! ॥ ८.३७ ॥

१. आयमेत्यस्य आयमनेत्यर्थः ।

भागे पीठस्योत्तरे १६शिकं य

ध्यायेत् तद्द्रक्षिणो वारणास्यम् ।

भागे बाधस्तद्द्रवाधारशक्तिं

मायां कर्म याप्यनन्तं य पृथ्वीम् ॥ ८.३८ ॥

१. गुरुम् ।

तद्गतं पीठस्योपरिष्ठाभुरारे !

धर्मज्ञाना१दींस्तरद-न्यांश्च भूयः ।

पादस्थानत्वं किलासान् यथावद्-

ध्यायेत् सोऽयं दिक्षु भूयो विदिक्षु ॥ ८.३९ ॥

१. आदिपदाद्वैराग्यैश्चर्ययोर्गोडणम् । २. अधर्मादीन् ।

पश्चाद्भूमंस्तद्गुणानां त्रयं वै

सूत्रस्थानापन्नमद्धा विभाव्य ।

मायां विद्यां बालमाच्छादनार्थं

वस्त्रस्थानत्वं किलामे स्मरेत् सः ॥ ८.४० ॥

१. सत्त्वरजस्तमसाम् ।

ध्यायेत् तस्याथोपरिष्ठादनन्तं

युक्तं पद्मं त्वष्टमिर्वै दैवैश्च ।

१सूर्यं सोमं वह्निमात्मारन्तरात्मा-

दीनप्यद्धा विष्वगाराधकस्ते ॥ ८.४१ ॥

१. सूर्यादयश्चाष्ट । २. आदिपदग्राह्यां जुवात्मादयः ।

ध्यायेत् सोऽयं तद्दलेष्वत्र भूमं-

स्तद्द्रव्याडो कर्णिकायां कमेण ।

शौरे ! शक्तिर्वै नव प्रेमभारौ-

त्सङ्गयान्नित्यं न्यस्तयेतास्त्वथीशे ॥ ८.४२ ॥

अेवभूतां तां समष्टिं भुरारे !

पीठस्थाडो तोयगन्धप्रसूनैः । ट्यो

तद्गतं पूतैर्धूपदीपाम्बुभिश्चा-

प्येष श्रीमन् ! पूजयेत् पूजकस्ते ॥ ८.४३ ॥

पश्चान्मूर्त्तौ नाथ! पीठस्थितायां
 येतोमध्याद्देवमावाख्य सद्यः ।
 पूर्वं तावद्देहशुद्ध्युक्तरीत्या
 न्यस्येद्भूषाढेतिमुष्यान्यथासौ ॥ ८.४४ ॥

पश्चाद्यासावासनस्वागतादि
 स्फूर्जत्प्रोम्णा वै समर्थाभिषेकम् ।
 कुर्यात् तोयेनातिसौरभ्यभाजा
 पुंसूक्ताटीस्त्रीन् समुख्यार्थ मन्त्रान् ॥ ८.४५ ॥

भूयो वस्त्रं भूषणं योपवीतं
 गन्धं पुष्पं चार्थकोऽसौ समर्थः ।
 युक्तं देवं पञ्चकेनावृतीनां
 लक्ष्मीजाने! पूजयेद्दुक्तरीत्या ॥ ८.४६ ॥

ओङ्कीकुर्वस्तत्परीवारमीशे
 यावच्छक्ति श्रीश! कुर्वन् निवेद्यम् ।
 मध्ये वह्निर्दोमकर्मादि कुर्यात्
 तद्भद्रिप्रान् साधु सम्भोजयेद्य ॥ ८.४७ ॥

विष्वक्सेनार्थार्पयंस्तन्निवेद्यं
 गाण्डूषास्यक्षालनैवरास्यवासैः ।
 गीतैर्नृत्याद्यैश्च सन्तोष्य देवं
 कुर्यात् पश्चादाशु पूजा प्रसन्नम् ॥ ८.४८ ॥

१. मुष्पाधिवसनेः ।
 भूयश्चापूपादि शक्त्या निवेद्य
 वप्रेष्ठैर्मन्त्रैः साधु पुष्पाञ्जलिं च ।
 कृत्वा यावच्छक्त्यढो मूलमन्त्रं
 जम्बा कुर्याद्वर्षणं वै जपस्य ॥ ८.४९ ॥

१. भगवत्प्रियतमैः ।
 नत्वा ब्रह्माण्यर्पयंश्च प्रसन्नं
 दत्त्वाथार्घ्यं शङ्खतोयेन पश्चात् ।

प्रोक्ष्य स्वीयान् स्वं तथान्त्यार्घ्यदायी
कुर्वन् पूजां पूरयेद्द्वै १लयाङ्गम् ॥ ८.५० ॥

१. समास्यङ्गम् ।

अेवं भक्त्या नित्यमाराधयेद्य-
स्त्वामाराध्यं नाथ! विश्वैकनाथैः ।
सोऽयं पापैर्दूरितो ङन्त सर्वे-
र्नूनं शर्म प्राप्नुयान्निर्मलं तत् ॥ ८.५१ ॥

तत्रापि त्वामर्थयन् श्रीतुलस्याः
पत्रैरेष श्यामलैः कोमलैस्ते ।
प्रीतिं दत्ते यादृशीं तादृशीं न
त्वामाराध्यन् कैश्चिदन्यप्रसूनैः ॥ ८.५२ ॥

त्यक्त्वा तावत् पारिजातादिपुष्पै-
रघ्यानद्धास्त्वं स्रजो विश्वलुधाः ।
घत्से नित्यं यां कथं नाम वीरु-
त्स्वेषा गणया स्यात् तुलस्यार्तबन्धो ! ॥ ८.५३ ॥

त्वद्भक्तः किं मानुषेष्वत्र गणयो
गणयः किं वा पक्षिजातौ गरुत्मान् ।
गणया शौरे ! स्यात् कथं सा तुलस्य-
यङ्ग ! प्रेक्षा तेऽत्र वीरुद्गणेषु ॥ ८.५४ ॥

संवादोऽभूद्यः पुरा शक्तिसूनो-
मार्कण्डेयस्यापि विश्वैकबन्धो ! ।
माडात्स्याविष्कारकः श्रीतुलस्या-
स्तं वक्ष्येऽद्य त्वत्कृपावैभवेन ॥ ८.५५ ॥

गाङ्गे तावत् सैकते वै वसिष्ठा-
दीनां पूर्वं सङ्गतानां मुनीनाम् ।
ज्ञातुं श्रेयो वाञ्छतामस्य लोका-
स्यासीद्भूमन्! कोऽपि संवाद एवम् ॥ ८.५६ ॥

किं वा श्रेयः पूरुषाणां प्रियं किं
लक्ष्मीजानेः कोऽत्र ञुवत्यमोघम् ।

को वा देवः सेवितः सर्वदोषान्
निर्दन्त्यस्य प्राणिजालस्य चेति ॥ ८.५७ ॥

मार्कण्डेयः समकल्पान्तजुवी
प्राप्तस्तावत् सर्वसन्देशहारी ।
पूर्वोक्तैस्तैस्तापसैः पूजितोऽसौ
प्रीत्याभीक्ष्णं तत्र यथोपाविवेश ॥ ८.५८ ॥

१. उपाविष्टः ।

सोऽयं तेषां संशयौघं जिहीर्षु-
दृष्ट्वाऽऽसीनं वै वसिष्ठाङ्कुदेशे ।
शक्तेः १पुत्रं समवर्षं त्वदीय-
स्मृत्या धन्यं तूत्थितस्तं ववन्दे ॥ ८.५९ ॥

१. पराशरम् ।

मार्कण्डेयं स्वं नमन्तं सदस्यान्
कृत्वात्यन्तं विस्मितान् भूरिवृद्धम् ।
दृष्ट्वा भीतस्तं प्राणम्यायमुत्था-
प्यैतद्वाक्यं प्रश्रितः सञ्जगाद ॥ ८.६० ॥

वन्दो ज्यायांस्त्वं मया नेह बालः
सोऽहं वृद्धैर्जातुयित् त्वादृशैस्तु ।
धुन्यः सर्वास्त्वाश्रयन्त्येव सिन्धुं
सिन्धुः कामघ्नापगामाश्रयेत् किम् ॥ ८.६१ ॥

मार्कण्डेयस्तावदृशे तथा ये-
दायुर्गाण्यं त्वावयोरथ सद्यः ।
श्रुत्वाथैतच्छक्तिःसूनुर्वभाषे
क्वालं बालः क्वातिवृद्धो भवांश्च ॥ ८.६२ ॥

श्रुत्वाथेहं भाषितं शक्तिःसूनो-
स्तेषां मध्ये तापसाग्नेसाराणाम् ।
मार्कण्डेयस्तं प्रदस्याभभाषे
वाणीमेनां वक्ष्यमाणं वरेण्याम् ॥ ८.६३ ॥

यद्भस्वोके साधु ङित्वा भूसौधं

शुद्धस्तावन्भीयते धान्यराशिः ।
 अेवं शौरेर्ध्यानरिक्तं सुवन्ध्यं
 कालं त्यक्त्वा गण्यमायुर्नराणाम् ॥ ८.६४ ॥
 तस्माद्धिषणोर्ध्यानधन्यं यदायु-
 र्वन्धः सोऽयं वीतसन्धेऽलेशम् ।
 बालोऽपि त्वं जातुयिष्यान्पेतः
 शौरेः स्मृत्या यत् ततः सर्ववन्धः ॥ ८.६५ ॥
 जात्यैवात्यन्तालसोऽलं कदाचिद्-
 युक्तः स्मृत्या दिव्यया कैटभाःरेः ।
 तस्मान्भक्तो न्यूनवर्षोऽपि स त्वं
 वन्धो नूनं मे परं जयायसोऽपि ॥ ८.६६ ॥
 तस्माद्बालो दुस्वकायोऽपि मर्त्यो
 वन्धो वृद्धैरप्यलो विषणुभक्तः ।
 यद्भक्तं साभ्यं श्रीतुलस्या मडिम्ना
 प्राप्नुं शक्ता नो मडान्तोऽपि वृक्षाः ॥ ८.६७ ॥
 को वा शक्तो वक्तुमत्रानुभावं
 विश्वोत्कृष्टं भूतले श्रीतुलस्याः ।
 याभूच्छ्रेष्ठा सर्ववीरुद्राणोभ्यो
 दुस्वापि श्रीयङ्गपाणोः प्रिया य ॥ ८.६८ ॥
 लक्ष्मीनाथः कल्पवृक्षप्रसूना-
 न्यप्युज्जित्वा भूरिगन्धावडानि ।
 धत्ते नित्यं वक्षसा यां सदर्षे
 सेयं मान्या स्यान्न केनेऽपुंसा ॥ ८.६९ ॥
 धृत्युक्त्वासौ श्रीतुलस्या मडत्वं
 मार्कण्डेयस्तद्दृष्टीकर्तुं कामः ।
 तेषां मध्ये तापसाग्नेसराणा-
 मेनां गाथां वक्ष्यमाणान्यगादीत् ॥ ८.७० ॥
 आसीत् पूर्वं कृष्णको नाम विप्र-
 स्त्यक्ताशेषस्वीयधर्मः भलात्मा ।
 भूढः क्षेत्राञ्जुवको ऽन्त नित्यं

गर्ह्यः सर्वैर्लिसकः प्राणिनां च ॥ ९.७१ ॥

नो जानीते तद्रसज्ञा मुरारे-

नामैकं वा गर्हासैल्लापवर्जम् ।

नो वा बाढू वन्दनं विश्वभर्तु-

र्लिसावर्जं प्राणिनां दैन्यभाजाम् ॥ ९.७२ ॥

प्रातर्भुङ्क्त्वा यातयामं भतात्रं

यातोऽरण्यं त्वेकदासौ निकेतात् ।

कञ्चित् कालं पर्यटंस्तत्र

द्रागाजले भूरि नूतं तृणौघम् ॥ ९.७३ ॥

भूयः सोऽयं शाकसम्पादनार्थं

तत्रैवाहो सञ्चरन् काननान्ते ।

आलोकिष्टोऽथैव नं श्रीतुलस्या

द्विष्टया रभ्यं निर्जरिन्द्रोपलाभम् ॥ ९.७४ ॥

सर्वोत्कृष्टां साडितीं यद्दृष्टो

रत्नं यद्दृष्ट्मूरिमूल्यं विचक्षुः ।

यद्दृष्ट्मोजयं स्वाद्भवं रासभो वा

तन्माहात्म्यं कृष्णको न व्यजनात् ॥ ९.७५ ॥

भौमं तोयं यातको ङन्त यद्दृष्ट

यद्दृष्टीतं जातिबाधिर्यशाली ।

यद्दृष्टुगणो भोजयवस्तूनि तद्रत्

तन्माहात्म्यं वेद न १ब्रह्मबन्धुः ॥ ९.७६ ॥

१. ब्राह्मणायमः ।

यद्यप्येवं सस्पृहोऽथापि तस्यां

पश्यन् नृणां नो गवां योपयोगम् ।

तां दास्ये मत्सन्निधिस्थाय विप्रा-

येति ध्यायन् प्राप तस्याः समीपम् ॥ ९.७७ ॥

तावद्विप्रं तं भतासन्नमृत्युं

नेतुं प्राप्ता याम्यदृताः किलाष्टौ ।

स्पर्शात् प्रागेवामुमभ्द्रा तुलस्या

दंष्ट्रे कञ्चिद्व्यालवभूयुः क्षणेन ॥ ९.७८ ॥

१. योदितवन्तः ।

विप्रस्तावत् तं नजानन् निदेशं

दैवात् सर्पस्यागतेः पूर्वमेव ।

जग्राडाल्यं भागभारात् तुलस्या-

स्तन्माडात्थस्तोमवेशानभिज्ञः ॥ ९.७९ ॥

तावज्जवालाध्वस्तगाढान्यकारं

दृतेयासृक्पङ्कशोषाग्नभागम् ।

विषणोश्चकं स्पर्शपूतं तुलस्याः

पातुं विप्रं प्राप दृश्येतस्त् सत् ॥ ९.८० ॥

सन्त्यक्तायां श्रीतुलस्यां उनिष्या-

भ्येनं विप्रं द्रागिति व्याल ओषः ।

आसीत् सधः सम्प्रविष्टस्तृष्णात्त-

र्याभ्या दूताश्चान्वयुस्तं क्षणेन ॥ ९.८१ ॥

अज्ञात्वेदं उन्त विप्रस्तृष्णां

राशिं सूर्ध्रासौ वडन् गृढसर्पम् ।

यङ्जयोतिर्भातदूरापयातै-

र्युक्तो याम्यैराविवेश स्वगेडम् ॥ ९.८२ ॥

काले तस्मिंस्तद्गुह्यद्वारि तिष्ठन्

विप्रोत्तंसः कोऽपि कृष्णार्थकोऽथ ।

याम्यान् दूतान् दिव्यदृग्भाङ्मुदा तान्

पप्रच्छैवं कृष्णकाव्यार्णवासी ॥ ९.८३ ॥

भो भो याम्याः ! किङ्कुरा यूयमत्र

प्राप्ताः कस्मात् कृष्णकेनाङ्ग! साकम् ।

मख्यं भ्रूतात्यन्तजिज्ञासमाना-

येत्यादिष्टास्ते डिलोयुः समस्तम् ॥ ९.८४ ॥

स्वेषां विप्रं कृष्णकं नेतुवामसि

कृत्यं याडेः स्वानुशिष्टस्य रक्षाम् ।

यङ्केषारस्य स्पर्शतः श्रीतुलस्या-

स्तस्यास्त्यागे नेतुमिच्छां तथा उतम् ॥ ९.८५ ॥

१. आगमनमित्यर्थः । २. कृष्णकस्य । ३. कृष्णकम् ।

श्रुत्वा वाणीमीरितां याम्यदूतैः

सधः सम्भूतानुकम्पारसार्द्रः ।

रक्षोपायं तस्य छि ब्रह्मबन्धोः

पप्रस्थाभूनेव कृष्णार्थकोऽसौ ॥ ९.८६ ॥

उच्युस्तावत् ते क्वलं दास्यसि त्वं

यद्यैकस्या नस्तुलस्यर्थनायाः ।

मुञ्च्यमोऽ१मुं सोऽकरोत् तद्दग्धा

जग्मुर्दूताश्चोऽरगः स्वं निकेतम् ॥ ९.८७ ॥

१. एति शब्दार्थो गम्यः ।

दृष्ट्वाथैतद्विस्मितायैष तस्मै

वृत्तं शंसन् जातबोधेन तेन ।

भेजे किञ्चिद्वैषणवक्षेत्रमारा-

ध्याजं मुक्तिं प्रापतुस्तौ तुलस्या ॥ ९.८८ ॥

येनां गाथां शक्तिसूनुं मुनीनां

मध्ये तेषां शृण्वतां भक्तिभाजाम् ।

मार्कण्डेयः सञ्जगादानुभावं

विश्वोत्कृष्टं धोतयन्तीं तुलस्याः ॥ ९.८९ ॥

श्रुत्वा सर्वे वृत्तमेतन्मुनीन्द्राः

सर्वज्ञास्ते उर्षरोमाञ्चिताङ्गाः ।

मार्कण्डेयं प्रत्यनन्दस्तदास्य-

च्योतद्राथास्वाद्यत्सिं विनैव ॥ ९.९० ॥

तस्मात् सेव्या त्वत्यदाञ्जप्रियैषा

नित्यं मर्त्येनेऽ सर्वार्थसिद्ध्यै ।

त्यक्त्वा वीरुद्धुद्धिमस्यां सुतीर्थे-

ष्वध्वा यद्गत् तोयबुद्धिं विगर्ह्याम् ॥ ९.९१ ॥

नूनं तावत् त्र्यक्षरी सा तुलस्या-

भ्यासावाभ्रायत्रयीतोऽपि गुर्वी ।

यं त्वां नित्यं सेवते छि द्वितीया
स त्वं प्रीत्या यद्भजस्यस्युताधाम् ॥ ९.९२

देशे मेध्ये लोमकीटास्थिरिक्ते
प्राग्विस्तीर्णा संविधायालवालम् ।
भीजावापं श्रीतुलस्याः प्रकुर्यात्
तस्मिन् पूतो मानुषोऽन्तर्बलिश्च ॥ ९.९३ ॥

प्रातस्सायं शीतलेनाम्भसा ता-
मासिग्यंस्तत्पत्रसम्पर्कपूतम् ।
तोयं मूर्ध्ना योद्धलेन्मृग्यमद्धा
ब्रह्मेशामर्त्याधिपैः सर्षिसिद्धैः ॥ ९.९४ ॥

सायं कुर्वन्नेतदीयालवाल-
स्थालङ्कारं दीपमालाविशेषैः ।
भक्त्याभीक्ष्णं तां षपरिक्रम्य नत्वा
यावच्छक्तिं प्रार्थयेदस्युतैवम् ॥ ९.९५ ॥

१. प्रदक्षिणीकृत्य ।

भो भो देवि! श्रीतुलस्यस्युताङ्घ्रि-
द्वन्द्वाम्भोजैकासवास्वादधन्ये ।
संसाराम्भोराशिमग्नं सुदीनं
कारुण्यान्मामुद्धरेत्युल्लपेय्य ॥ ९.९६ ॥

अेकादश्यां वै विशेषेण तस्या
मूले रात्रिं यापयेदप्रभक्तः ।
सार्धं सद्भिस्त्वल्डथामृष्टपीयू-
षास्वादात्यन्तानुरक्तैः सुधन्यैः ॥ ९.९७ ॥

तन्मूलस्थां किञ्च मृत्सनां सुपुण्यां
तद्वन्मूर्ध्ना यावडन्नेष मर्त्यः ।
मुक्तो छि स्यात् पातकेभ्योऽभिलेभ्यः
कारुण्यात् ते नात्र कार्थो विचारः ॥ ९.९८ ॥

किं भूयोभिर्भाषितैस्त्वत्पदाब्ज-
स्पर्शाद्भक्त्यां नाथ! विश्वं पुनन्तीम् ।
अेनां नित्यं सेवमानो छि शर्म

श्रीमन् नूनं प्राप्नुयाद्धानिनीनम् ॥ ८.८८ ॥

तस्मादेवम्भूतया श्रीतुलस्या

धन्यैरन्यैः १सङ्गतोऽस्याः प्रसूनैः ।

यो नित्यं त्वामर्थयेदुक्तरीत्या

कस्तत्पुण्यं वक्तुमीष्टे धरायाम् ॥ ८.१०० ॥

१. सङ्गाद्धेतोः

धृति स्वातिश्रीरामवर्मवञ्चिमडाराजविरचितायां

भक्तिमञ्जर्यां नवमशतकम् ।

अथ दशमशतकम् ।

वदाम्यथाम्भोरुडनाम! चर्षी

भक्तिं भवद्भ्रन्निर्गुणिणीं ताम् ।

तदर्थमुर्वीकमवेश! वार्णी

विधेडि दासस्य पटीयसीं मे ॥ १०.१ ॥

विरिञ्चशर्वाभरनायकाद्या

जाता जगद्भ्रन्दीपदाधिगुढाः ।

त्वदङ्घ्रिनत्यैव कथं न वाञ्छया

भवेद्विद्यं भुव्याभ्रवैरपापैः ॥ १०.२ ॥

अवाप्यमन्यच्छिरसा नरस्य

साङ्ख्यमम्भोरुडनाम! डिं वा ।

विना प्रणामात् तव नन्वगाण्य-

पुण्यैकलभ्यादङ्घिनाथशायिन् ! ॥ १०.३ ॥

उरत्यधं यच्छति वाञ्छितार्थं

समस्तपापौघमपाकरोति ।

तनोति कल्याणपरम्पराम-

ध्यधोक्ष्णङ्घ्रिद्वयवन्दनं ते ॥ १०.४ ॥

न डेमकोटीरशतैः सुरत्नै-

र्न मूर्ध्निर्वा सुमदामभङ्गैः ।

अलङ्किया स्याच्छिरसो यथा वै

પ્રણામતસ્તાવકપાદયુગ્મે ॥ ૧૦.૫ ॥

વહન્નથોષ્ણીષકિરીટકાનાં

સહસ્રમધ્યેષ નરો બતાવન્તે ।

સુધોરવૈવસ્વતદાણ્ડઘાતં

નિરોદ્ધુમેતેનર ભવેત્ પટુઃ કિમ્ ॥ ૧૦.૬ ॥

૧. દેહાપાયે । ૨. ઉષ્ણીષાદિવહનેન ।

અજાનતા ચેવદમહો જનુષ્મતા

જડાત્મમના ભૂરિમદાન્ધચેતસા ।

અવાપ્યતે જન્મશતેષુ મજ્જનં

પુનઃપુનર્ધોરભવાબ્ધિવીચિષુ ॥ ૧૦.૭ ॥

૧. ઉક્ત વસ્તુતત્ત્વમ્ ।

તતો યથા જન્તુરસૌ સુદુર્લભં

પ્રપદ્યે તન્માનવજન્મ વિષ્ટપે ।

વૃથા તદેતદ્વિકૃલીકરિષ્યતિ

બ્રવીમિ ચૈતત્ કૃપયા તવાધુના ॥ ૧૦.૮ ॥

યદા જનન્યા જઠરં વિશાત્યસૌ

નરોડસૃગસ્થ્યામિષકલ્પિતાકૃતિઃ ।

તદા ધ્રુવં જ્ઞાનલવેન વર્જિત-

શ્ચિરાય શેતે સ પુરીષકુણ્ડકે ॥ ૧૦.૯ ॥

ક્રમેણ માસૈર્દશભિઃ સમુદ્ય-

ચ્છિરોભુજોર્વડુઘ્નિમુખપ્રતીકઃ ।

સમેધતે ત્વત્કૃપયૈવ તત્ર

સ્થિતઃ સુદીનઃ કરુણૌકસિન્ધો ! ॥ ૧૦.૧૦ ॥

સ્વમાતૃભુક્તૈઃ કટુતિક્તકામ્લ-

મુખૈ રસૈરાકુલિતશ્ચ નિત્યમ્ ।

કદા બહિર્નિર્ગમનં મમ સ્યા-

દિતસ્તિવતિ ધ્યાયતિ સર્વકાલમ્ ॥ ૧૦.૧૧ ॥

વિનિર્ગતોડ્યયેષ બહિશ્ચ ગર્ભા-

દ્રુદન્ જનન્યાઃ સ્તનમાત્રજીવી ।

न वेत्ति नूनं भुजगानवादीन्
स्वनाशङ्केतूनपि बाल्यकाले ॥ १०.१२ ॥

स्वदेहजातामपि हन्त पीडा-
मशक्त ईशालपितुं परस्मै ।
रुदत्यसौ वीक्ष्य मुष्णं स्वपित्रो-
स्तदङ्कुशाथी यरणो विधू-वन् ॥ १०.१३ ॥

रुदत्यमन्दं बहिरप्यदृश्यया
स्तनन्धयेऽस्मिन् रुजया कथायन ।
स्तनं ददाति क्षुधितत्वशङ्कुया
प्रसूस्तपद्यस्य गदाय कल्पते ॥ १०.१४ ॥

१. स्तनदानमपि ।

ततः शनैरेष रमेश ! पित्रोः
परां मुदं सञ्जनयंस्तदग्रे ।
यरन्नजाव्यक्तवयांसि वक्तुं
शनैः शनैरारभतेऽब्जनाभ! ॥ १०.१५ ॥

अयं नियुक्तोऽप्यथ पाठयोग्ये
वयस्यवासे शनकैस्तपदर्थम् ।
गुरोस्नादृत्य वयांसि भेले
मतिं विधत्ते सड नाथ ! बालैः ॥ १०.१६ ॥

१. पाठार्थम् ।

१तमोमयं हन्त रतमो नराणां
प्रशान्तिमभ्येति छि विद्ययैव ।
तदर्थमुच्यैर्यतते न काले
यदीश्वर ! स्यान्नु कदा उतदासिः ॥ १०.१७ ॥

१. अज्ञानमयम् । २. तिमिरम् ।

३. विधासिः ।

यथैव सस्थान्यतिलङ्घ्य कालं
वृष्ट्यापि न स्युः क्लवन्ति लोके ।
तथा श्रमोऽपीश! कृतः श्रुतार्थे

સ્યાદેવ વન્ધ્યો ભગવન્નાલે ॥ ૧૦.૧૮ ॥

ઇત્યં રમાનાયક! બાલ્યકાલં

વિનીય વિદ્યાગમમન્તરેણ ।

ઉપૈતિ તારુણ્યદશાં સ પશ્ચા-

દજ્યયષ્ઠૈરિવિહારભૂમિમ્ ॥ ૧૦.૧૯ ॥

નરેણ યસ્યાં સહસા દશાયાં

સમ્પ્રાર્થનીયઃ ખલુ સાધુસઙ્ગઃ ।

સ એષ દૌર્ભાગ્યવશેન તસ્યાં

નિષેવતે હન્ત ૧તદન્યમેવ ॥ ૧૦.૨૦ ॥

૧. અસાધુસઙ્ગમેવ ।

તતશ્ચ વિત્તાર્જનલમ્પટોઽસૌ

ચલાનવાપ્યાશુ તથાધિકારાન્ ।

વિમુક્તભાવત્કપદાબ્જચિન્તઃ

પ્રવર્તતે સાધુજનાપકારે ॥ ૧૦.૨૧ ॥

અતૃપ્તિમાન્ ભૂષણચેલયાન-

ધનોપજીવ્યાવસથેષુ નિત્યમ્ ।

વિહાય સાધ્વીં સ્વવધૂમનાથાં

રતિં વિધત્તે નનુ પુંશ્ચલીપુ ॥ ૧૦.૨૨ ॥

અવામમન્યાયવશેન વિત્તં

વિતીર્ય તાભ્યો બત રિક્તહસ્તઃ ।

શનૈર્બલીકઞ્ચુકિતાખિલાઙ્ગો

જરાતુરો હન્ત ભવત્યુપેન્દ્ર ! ॥ ૧૦.૨૩ ॥

ન વીક્ષિતું દૃષ્ટિ૧૨લં શ્રુતિર્ન

શ્રોતું સદા યદ્દિરપેક્ષિતા ચ ।

ત્યજન્તિ પુત્રાશ્ચ વધૂશ્ચ શૌરે !

નરો ન કાં યાતિ શુચં જરાયામ્ ॥ ૧૦.૨૪ ॥

૧. નાલં ન સમર્થા ।

તથા સ્થિતો હન્ત જહાતિ મધ્યં

લોકં વિકૃષ્ટો બત યામ્યદૂતૈઃ ।

अवाप्य धोरां निरये य छिंसां
पुनश्च कामप्यथ योनिमेति ॥ १०.२५ ॥

एति स्रगेषा जनिमृत्युपिणी
रमापते! नो विरमेधन्त१६न्तरा ।
तदीश ! ते पादसरोजवन्दनं
सदा विदध्यान्मनुजस्तद्वेकधीः ॥ १०.२६ ॥

१. यद्विना ।

कृताञ्जलिश्चानतकन्धरो मनाङ्-
निमील्य नेत्रे विषयेषु १लालसम् ।
मनो निरुध्याङ्ग ! तवाङ्घ्रिपङ्कजे
निवेश्य कुर्यात् सलसा नमस्त्रियाम् ॥ १०.२७ ॥

१. लोलुपम् ।

उरश्शिरोनेत्रमनोवयोभिः
पदभ्यां कराभ्यामडिनाथशाधिन् ! ।
तथैव कर्णद्वितयेन भक्त्या
कृता छि साष्टाङ्गनमस्त्रियोक्ता ॥ १०.२८ ॥

एयं विधेया प्रजता त्वदालयं
नरेण भक्त्या पुरतस्तवानिशम् ।
प्रदक्षिणीकृत्य विभो ! यथाविधि
स्तवोत्तमं व्याडरता पदे पदे ॥ १०.२९ ॥

त्वदीयनामश्रवणे कथासु
प्रभोधनिद्रागमभोजनेषु ।
त्वदालयस्थोत्तमवस्तुदृष्टौ
कार्या नतिवस्तावकवीक्षाणे य ॥ १०.३० ॥

१. त्वद्भक्तदर्शने ।

एतीड यो वन्दनमायरेत् पुमान्
लोकत्रयीवन्द्यपदाभ्युजस्य ते ।
स वै कृतान्तं य तदीयडिङ्करान्
स्वप्नेऽपि नो पश्यति नात्र संशयः ॥ १०.३१ ॥

અથારભેડહં સહસાભિધાતું

ભક્તિં પરં માધવ! સમર્મો તે ।

જગત્યતે! દાસ્યમિતિ પ્રતીતાં

કૃપાં તદર્થં કુરુ ૧તાવકે દ્રાક્ ॥ ૧૦.૩૨ ॥

૧. અર્થાન્મયિ ।

ત્વદીયદાસોઽસ્મ્યહમડ્ગ ! તુભ્યં

સમર્પિતં કર્મ મયા કૃતં યત્ ।

ઇતીહ યઃ શ્રેષ્ઠતમસ્તુ ભાવો

વિદુર્બુધાસ્તાં નનુ દાસ્યભક્તિમ્ ॥ ૧૦.૩૩ ॥

કરોતિ કર્માણિ યદીહ ચેતનઃ

કૃલેચ્છયા તત્કલમાત્રમશ્રુતે ।

સમર્થ સર્વે ત્વયિ ચેત્ કરોત્યસા-

વનન્તમાનન્દમનન્ત ! વિન્દતિ ॥ ૧૦.૩૪ ॥

સુપર્વવેદાધ્વરમન્ત્રતન્ત્ર-

તપોવ્રતાદીન્યપિ યન્મયાનિ ।

તથાવિધે ત્વચ્ચસમર્પિતાનિ

કથં ભવેયુઃ કુશલાય તાનિ ॥ ૧૦.૩૫ ॥

યથા હુતં ભસ્મનિ વૃષ્ટિપાતનં

યથોષરે વા રુદિતં યથા વને ।

યથોપદેશશ્ચ કૃતો જડાત્મને

તથૈવ કર્મ ત્વદનર્પિતં ભવેત્ ॥ ૧૦.૩૬ ॥

યથોપકારશ્ચ કૃતઃ કૃતઘ્ને

યથા ધૃતો વા મુકુરોઽન્યવકૃત્ને ।

યથૈવ ઘાતશ્ચ તુષસ્ય રાશે-

સ્તથૈવ કર્મ ત્વદનર્પિતં સ્થાત્ ॥ ૧૦.૩૭ ॥

યદત્ર દૃષ્ટં યદપીશ્વર ! શ્રુતં

યચ્ચાનુભૂતં યદધોક્ષજાજિતમ્ ।

યદધ્યધીતં ચ યદધ્યુદીરિતં

ત્વચ્ચચ્યુતે તત્સકલં સમર્પયેત્ ॥ ૧૦.૩૮ ॥

छष्टं यदम्भोरुडनाभ! यद्धृतं
 यय्यापि दत्तं ननु वित्तमर्हते ।
 किं वा बहुकृत्या तनुवाक्यमानसै-
 र्यथैत् कृतं त्वय्यभिलं तददर्पयेत् ॥ १०.३८ ॥
 सरोजनाभैवमशेषकर्मा-
 र्पाणं मनुष्यस्त्वयि यो विधत्ते ।
 न बध्यते कर्मभिरेष जातु
 परं य विन्दत्ययि शर्म नित्यम् ॥ १०.४० ॥
 अडीन्द्रशायिन् ! समुदीरयामि तां
 वरीयसीं भक्तिमथाडमष्टमीम् ।
 त्वदीयसभ्याह्वयशालिनी जवाद्-
 दया विधेया माय नाथ! तद्धृते ॥ १०.४१ ॥
 समस्तवस्तुष्वलमस्थिरेषु
 निस्सारतां सम्यगवेक्ष्य बुद्ध्या ।
 त्वय्येव विस्रम्भभरो यद्वि स्या-
 न्यस्तो भवेदेष छिताय पन्थाः ॥ १०.४२ ॥
 समीडमानस्य मनः स्वमस्मिन्
 मार्गे स्थिरीकर्तुमधीश! जन्तोः ।
 प्रत्यूडभूतानि मिथो विभिन्न
 तत्त्वानि सन्त्यङ्ग ! मतानि लोके ॥ १०.४३ ॥
 पुंसां तु येषामिड येषु येषु
 शास्त्रेषु भूमन्! प्रतिपत्तिरस्ति ।
 भजन्ति ते माधव ! तेषु तेषु
 सेव्यत्वबुद्ध्या प्रतिपाद्यभूतम् ॥ १०.४४ ॥
 उपासते केचन शब्द एव
 ब्रह्मेति कर्मैत्यणुरित्यथान्ये ।
 तथा परे काले एतीड लोके
 स्वाभ्यस्तशास्त्रानुगुणं मुरारे ! ॥ १०.४५ ॥
 यथारुचीत्थं बहुनामभेदै-
 रुपासनास्वप्यवनौ कृतासु ।

ताः पर्यवस्यन्त्यभिलात्मकत्वात्
त्वय्येव निस्संशयमम्बुजाक्ष ! ॥ १०.४६ ॥

अतस्त्वयीशांन्यमतेष्वसक्तो
दधाति विस्रम्भभरं नरश्चेत् ।
१स पालयत्येनमढो विपद्भ्यो
निश्शङ्कमुख्यैरपि द्रुस्तराभ्यः ॥ १०.४७ ॥

१. विस्रम्भभरः ।

वने सुधोरे पुरुषादसेविते
मडाएवि मञ्जति वायुना प्लवे ।
समीपवर्तिष्वथवाऽऽततायिषु
प्रपालयत्येनमसौ न संशयः ॥ १०.४८ ॥

तथामये मूर्छति यानिवार्ये
पतत्सु शस्त्रेषु रणोऽतिधोरे ।
उपागते दस्युकुले जिघांसा-
ववत्यसौ निर्विचिङ्कित्समेनम् ॥ १०.४९ ॥

पुरा न के के भगवन् ! मडान्त-
स्त्वय्येव विस्रब्धधियोऽभिलात्मन् ! ।
विमोचिता छन्त मडाविपद्भ्य-
स्त्वयैव कारुण्यसुधाएवेन ॥ १०.५० ॥

सुयोधनः प्राङ् कुमतिर्वृकोदरं
मुष्णे मिथो लक्ष्यसमर्पणखलात् ।
अभोजयद्वै गरदृष्टभोदनं
पयोविहारेऽथ सुरापगाम्बुनि ॥ १०.५१ ॥

सुमूर्छितं तं पतितं य निद्रया
वशीकृतं छन्त स अेष रञ्जुभिः ।
निबध्य तोये शितशूलकीविते
द्रुतं निश्चिक्षेप तदा दुराशयः ॥ १०.५२ ॥

(युग्मकम्)

अविक्षतो दिष्टभलेन शुलै

रसातलं प्राप्य स नागदंशात् ।
विनष्टपूर्वोक्तविषोऽय्युताडी-
नताऽयत् तान् भृशमन्युतमः ॥ १०.५३ ॥

आवेद्यामासुरमी य तक्षकं
स यैत्य तं वीक्ष्य तदातिमानयन् ।
तस्मै ददौ षड्गुणरसाष्टकं उरे !
निपीय सुष्वाप रस तत् सुप्नेन ॥ १०.५४ ॥

१. कुण्डलाष्टकमितं रसमिति तात्पर्यम् । ”अेवमष्टौ स कुण्डानि ङ्यपिभत्
पाण्डुनन्दनः” (भारतम्) २. वृकोदरः ।

प्रबुद्धमेनं य विवृद्धसत्त्वं
प्रमाणाकोट्याह्वयदेशमेते ।
निन्युर्बुजङ्गाः स पुरं ततोऽगात्
शुभे रिपूलां य मुद्दे षस्वकानाम् ॥ १०.५५ ॥

१. ज्ञातीनाम् ।
कदाचिदीर्ष्यावशागः स पार्थे
जनानुरागान्वितराज्यलक्ष्मीम् ।
सुयोधनो वीक्ष्य कशिङ्गनाम्ना
सम्मन्त्रयामास सुदुर्नयेन ॥ १०.५६ ॥

प्रज्ञादृशो माधव! वारणावतं
पितुर्मुपेनाशु ततः स धर्मजम् ।
सम्प्रेष्य शुश्रूषणकर्मणो छला-
न्त्रियोजयामास पुरोयनाह्वयम् ॥ १०.५७ ॥

पुरं गतास्तत् भलु धर्मजायाः
पुरोयनेनाथ समं भलेन ।
कर्मणो वाक्षासदनं प्रविष्टा-
श्चिकीर्षितज्ञा अपि जनागकेतोः ॥ १०.५८ ॥

१. दुर्योधनस्य ।
वसत्सु तत्रैष्वथ भीमवाया
समेत्य तावत् भनकोऽथ कोऽपि ।

सम्प्रेषितो वै विदुरेण यडे

मार्गं वसुरुङ्गामयमाशु गूढम् ॥ १०.५८ ॥

१. भूविवररुपम् ।

समीक्ष्य कालं सपुरोचनं तत्

प्लुष्ट्वा गूढं वायुसुतः वसुभ्यैः ।

निर्गत्य तेनेश ! पथा छिडिम्भं

उत्त्वैक्यकं पुरमध्यवात्सीत् ॥ १०.६० ॥

१. सोदर्थैः ।

एत्थं मलद्वयोऽपि विपद्गणोभ्यो

मुक्तो छि येनैव भवेन्नरोऽसौ ।

तमीश! सङ्ख्यात्मकभक्तियोगं

त्वय्येव दध्यात् सततं मनीषी ॥ १०.६१ ॥

रमेश ! भक्तिं नवमीमथाढं

अवीमि तामात्मनिवेदनाप्याम् ।

कृपा तदर्थं तव पद्मकोशे

दिनेशलीलां हृदि मे विधत्ताम् ॥ १०.६२ ॥

ममैतदित्यङ्ग ! समस्तवस्तु-

ष्यत्यन्तसक्तिं सलसा विधूय ।

त्वदर्पाणं यत् छियते विदुस्तां

भक्तिं बुधा स्वात्मनिवेदनाप्याम् ॥ १०.६३ ॥

अथेदृशज्ञानविहीनयित्ताः

डे डे भ्रमन्तो ननु कर्ममार्गो ।

पुनःपुनः संसृतिस्निन्दुमग्ना

नो यान्ति कं कं भगवन् ! विषादम् ॥ १०.६४ ॥

अढं धनी नास्ति मया समोऽन्यो

मया समस्ता रिपवोऽभिभूताः ।

एत्यूढगर्वं हृदि वभावयन्ति

स्वान्तस्स्थषड्वैरिजयेऽप्यदक्षाः ॥ १०.६५ ॥

१. यिन्तयन्ति ।

अलम्पदस्यात्र किमीश! वाय्यो
 दैवो मनः किन्तु किमिन्द्रियाणि ।
 किं वा धनागारवधूसुताधा-
 स्तटित्प्रभास्कूर्जितयग्यलानि ॥ १०.६६ ॥
 शरीरयेतःकरणादिकाना-
 मन्तरिस्थतः प्रेरक ओक आस्ते ।
 त्वत्तः स भिन्नः किमुत त्वमेव
 ध्रुवं त्वमेवेति मलात्मनां धीः ॥ १०.६७ ॥
 तस्माज्जगत् त्वन्मयमेव भावयन्
 निरस्तवैरः सकलेषु जन्तुषु ।
 सर्वात्मना त्वय्यभिलं समर्पये-
 दडङ्कुतिं छन्त विसृज्य दूरतः ॥ १०.६८ ॥
 कीतस्य यद्भ्रजघोटकद्वैः
 केतुर्भवित् पोषणतत्परत्वम् ।
 न्यस्तात्मनस्त्वय्यभिलेश्वरे स्यात्
 संरक्षणो धूर्वडता तथा ते ॥ १०.६९ ॥
 मुकुन्द ! के के न तथा मलान्तः
 समर्थ्य सर्वं त्वयि विश्रब्धौ ।
 अवापुरामोदरसैकसान्द्रं
 तवाङ्घ्रियुग्मं परमश्रमेण ॥ १०.७० ॥
 जितान् स्वपुत्रान् भविना निरीक्ष्य
 भिन्नादितिः काश्यपसूपदिष्टम् ।
 सा द्वादशाहं स्म पयोप्रतं वै
 यथार भक्त्या वरमामुकामा ॥ १०.७१ ॥
 यथावरामि श्रवणार्क्षयुक्ते
 सा १६दशीपुण्यदिने भवन्तम् ।
 वटुस्वर्णं सुषुवेऽतिधन्या
 तोष्टय्यमानं सुरसिद्धसङ्घैः ॥ १०.७२ ॥
 १. द्वादशीति तिथिविशेषस्य संज्ञा ।

उरेऽवतीर्णस्य स काश्यपोऽसौ

भाग्याम्बुधिः साधु समं स्वपत्न्या ।

तज्जातकर्मार्दिकमाशुर्कर्म

यङ्के प्रमोदाश्रुपरिप्लुतस्ते ॥ १०.७३ ॥

ततः कदाचिद्धलियज्ञावाटं

प्राप्तो भवांस्तस्य मदापनुत्स्यै ।

स्तुत्वा यथायेऽथ पदत्रयेण

मेयां भुवं नाथ! विनीतवेषः ॥ १०.७४ ॥

काव्येन शमोऽपि तदीयवाङ्मय-

स्योल्लङ्घनात्रो भत भो द्रिशेति ।

पदत्रयं छन्त ददौ स तुभ्यं

सुरारिनाथो विभवावलम्बिः ॥ १०.७५ ॥

पदद्वयेनैव समस्तलोक-

माङ्ग्य मे द्रेडि पदं तृतीयम् ।

धृत्यर्थितोऽसौ भवता मदीये

मौलौ निधेडीति भवन्तमूये ॥ १०.७६ ॥

अद्भोऽथ नागैः स्वपितामहेन (स्व - प्रह्लादेन)

संसान्त्वितश्चाथ पितामहस्य ।

वाया विमुक्तो भवदाज्ञायैव

रसातले वीतमदो न्यवात्सीत् ॥ १०.७७ ॥

अैश्वर्यगर्वान्वितमानसोऽपि

स सर्वमध्यर्षितवान् यतस्ते ।

ततो गृहद्वारि गदाधरोऽस्य

गदाग्रजस्त्वं सततं विभासि ॥ १०.७८ ॥

स्वर्गाधिपत्यं बलशासनाय

वितीर्य भूमन् ! सङ्गैः स्वकीयैः ।

तामध्यवात्सीरमरावती त्व-

भुपेन्द्रसंज्ञालसितो मुरारे ! ॥ १०.७९ ॥

धयं छि गाथा वट्टुपिण्डस्ते

प्रकाशयन्ती बलिगर्वभङ्गम् ।

जयत्यभीक्ष्णं धनिनो मदाद्द्राग्
विमुञ्च्य भक्तिं त्वयि वर्धयन्ती ॥ १०.८० ॥

युधिष्ठिरो द्रिजयलब्धसम्पदं
निरीक्ष्य सीमारङ्गितां महीपतिः ।

यथार्द्धमेनामुपयोक्तुमुद्यतः
समाह्वयत् त्वां सुकृती स्वपत्तनम् ॥ १०.८१ ॥

समागते त्वय्यथ भक्तवश्ये
पुरं स्वकीयं स भवन्नियोगात् ।

आरब्धवानय्युत! राजसूया-
ह्वयं कर्तुं द्राग्विधिवत् सदीक्षः ॥ १०.८२ ॥

अवन्तिथीनद्रमिलाङ्गवङ्ग-
कश्मीरकर्णाटकगुर्जरेशाः ।

महीभृतो धर्मसुतं यथार्द्धं
कृतोपयाराः सखसा प्रणोमुः ॥ १०.८३ ॥

कृतोः समामौ क षडाग्रपूजा-
मर्त्युपेतेष्विति संशयानम् ।

नृपं समाश्रास्य शशंस भीष्म-
स्तवैव पूज्यत्वमिडाभिलात्मन् ! ॥ १०.८४ ॥

ऋतेऽथ यैद्यप्रमुषान् समस्ते
तुष्टे जने तां निशमय्य वार्ताम् ।

धौम्यं पुरस्कृत्य तवाग्रपूजां
सर्वात्मना धर्मसुतो वितेने ॥ १०.८५ ॥

अमर्त्यमर्त्यासुरसिद्धनाग-
गन्धर्वविद्याधरयातुयक्षाः ।

भृगाः भृगाः भूरुडवीरुधोऽपि
तदा विसीमां डिल तृप्तिमापुः ॥ १०.८६ ॥ (तदा - त्वद्यग्रपूजाकरणासमये)

भवद्भिनिन्द्यापरभाषितानि
यैद्यैर्न तावद्भुङ्क्ते जल्पितानि ।

द्रुतं तृणीकृत्य भवत्प्रशंसां
मध्येसत्तं शान्तनवश्चकार ॥ १०.८७ ॥ (शान्तनवः - भीष्मः)

સમુદ્યતં વતં ત્વથ ચણભડ્ગં (તં - શિશુપાલમ્)

કર્તું નૃપે સાન્ત્વયિતું પ્રવૃત્તે ।

નિવાર્ય ભીષ્મોડકથયત્ ખલાનાં

વક્તા હરિસ્તૂત્તરમિત્યશડુમ્ ॥ ૧૦.૮૮ ॥

શૌરે ! ત્વયાગશ્શતકેડપિ સોઢે

ભૂયોડપરાધપ્રવણસ્ત્વયીશે ।

ચક્રે સ ચક્રેણ નિહૃત્તશીર્ષ-

સ્તતસ્ત્વદૈક્યં સ ચયૌ વિશુદ્ધઃ ॥ ૧૦.૮૯ ॥

તતઃ સમામેડજિત ! રાજસૂયે

કતૌ નૃપેન્દુર્યશસા વિરાજન્ ।

વિધાય સઘોડવભૂયં નગર્યાં

સ્વભન્ધુવર્ગેઃ સસુખં ન્યવાત્સીત્ ॥ ૧૦.૯૦ ॥

સર્વાત્મનેત્થં ભવદર્પણેન

સન્તોડભિજગ્મુર્મુદમવ્યયાં યત્ ।

તસ્માદિયં યાત્મનિવેદનાખ્યા

ભક્તિર્નિષેવ્યા ભુવિ સર્વલોકૈઃ ॥ ૧૦.૯૧ ॥

ઇતીહ ભૂમન્ ! કથિતા મયાસૌ

તવેશ! ભક્તિર્નવધા સ્મૃતા સા ।

યામાહ પૂર્વ દનુજાભકેભ્યઃ

કાયાધવસ્ત્વત્પદસક્તચિત્તઃ ॥ ૧૦.૯૨ ॥ (કાયાધવ - પ્રહ્લાદઃ)

એકત્ર ચાખ્યાસુ હિ ભક્તિપદ્ધતિ-

ખ્યાસજ્જમાનો ન ભવાય કલ્પતે ।

પાથોજનાભાય નવસ્વપીહ યઃ

સંસક્તચેતાઃ સ પુમાંસ્તુ કિં પુનઃ ॥ ૧૦.૯૩ ॥

સુદુર્લભં પ્રાપ્ય તત્તો નરત્વં

તત્રાપિ વર્ણે જનનં પ્રશસ્તે ।

ત્વત્પાદપદ્મરુહભક્તિમેવ

ચતેત લબ્ધું મનુજો મનીષી ॥ ૧૦.૯૪ ॥

યાવન્મનો વૈ વિષયેષુ લોલં

ભવેન્ન તાવત્ સ્થિરતા હિ ભક્તેઃ ।

अतश्च तामर्जयितुं सदैव

पुंसा विरक्तिः सखसावलम्ब्या ॥ १०.८५ ॥

यदृच्छयाऽऽप्तेन धनेन तुष्टः

सुभोष्यसौ वैषयिकेष्वसक्तः ।

निरस्तमानश्च भवेदवैरः

समस्तभूतेषु दयापरश्च ॥ १०.८६ ॥

स पुण्यतीर्थीटनतत्परश्च

नयेत कालं तव सत्कथाभिः ।

विधाय वै लौकिकभाषितानि

जपेय्य दामोदर ! माधवेति ॥ १०.८७ ॥

ःत्थं विरक्तिः सुदृढोद्विता ये-

ज्जयेत भक्तिः स्वयमेव पुंसः ।

तथा पुनर्ज्ञानमुद्वेति तेन

प्राप्नोति मुक्तिं च यत्पुष्पकाराम् ॥ १०.१८ ॥

सलोकता यैव समीपता च

सारुध्यसायुज्यगती षतीश ! । (सारुध्यगतिः सायुज्यगतिश्च)

मुमुक्षवो मुक्तिगतिं यतुर्धा

विदुर्बुधास्त्वत्पथैव लभ्याम् ॥ १०.८८ ॥

सलोकता स्याद्भसतिर्विकुण्ठे

समीपता स्यात् त्वदुपान्तलब्धिः ।

सारुध्यमुक्तिश्च १६रारिमत्त्वं (शुभयकवत्त्वम्)

सायुज्यमुक्तिस्त्वयि लीनता स्यात् ॥ १०.१०० ॥

ःदृग्विधा मुक्तिगतीरवामुं

भोक्तुं च कामान् भुवनेष्वभीष्टान् ।

या लेतुभूता तव पादभक्ति-

रुद्वेतु संयं मनसि स्थिरा मे ॥ १०.१०१ ॥

ःति स्वातिश्रीरामवर्मवञ्चिमलाराजविरचितायां

भक्तिमञ्जर्यां दशमशतकम् ।

ग्रन्थविषया कविप्रार्थना ।

एत्थमभ्युत! भवत्कृपालवात्
पूर्तिमधे गमिता कथञ्चन ।
प्रीतिमावहत्तु पद्मनाभ ! ते
त्वत्पदाभ्युरुहभक्तिमञ्जरी ॥

पुष्पसङ्गमवशाद्धि सूत्रम -
ध्युष्यते शिरसि मानवैर्यथा ।
वार्थवैभववशात् सतां मुद्दे
स्यात् तथेयमपि भक्तिमञ्जरी ॥

समाप्ता येयं भक्तिमञ्जरी ।
शुभं भूयात् ।

Bhakti Manjari by Sri Rama Varma Kulasekhara
Perumal, Maharaja of Trvancore, 1904

The footnotes are retained as in print,
but moved close to their occurrence so
the reader can spot the note right away.

See the links for the scanned original PDF.

Proofread by PSA Easwaran
(dashaka 1-2 initially proofread by DKM Kartha)

Bhaktimanjari

pdf was typeset on March 24, 2024

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

